

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

B. WAHLSTRÖMS FLICKBÖCKER

Prinsessan Ilse

Berättelse av
Berta Clément

Pris 1:50

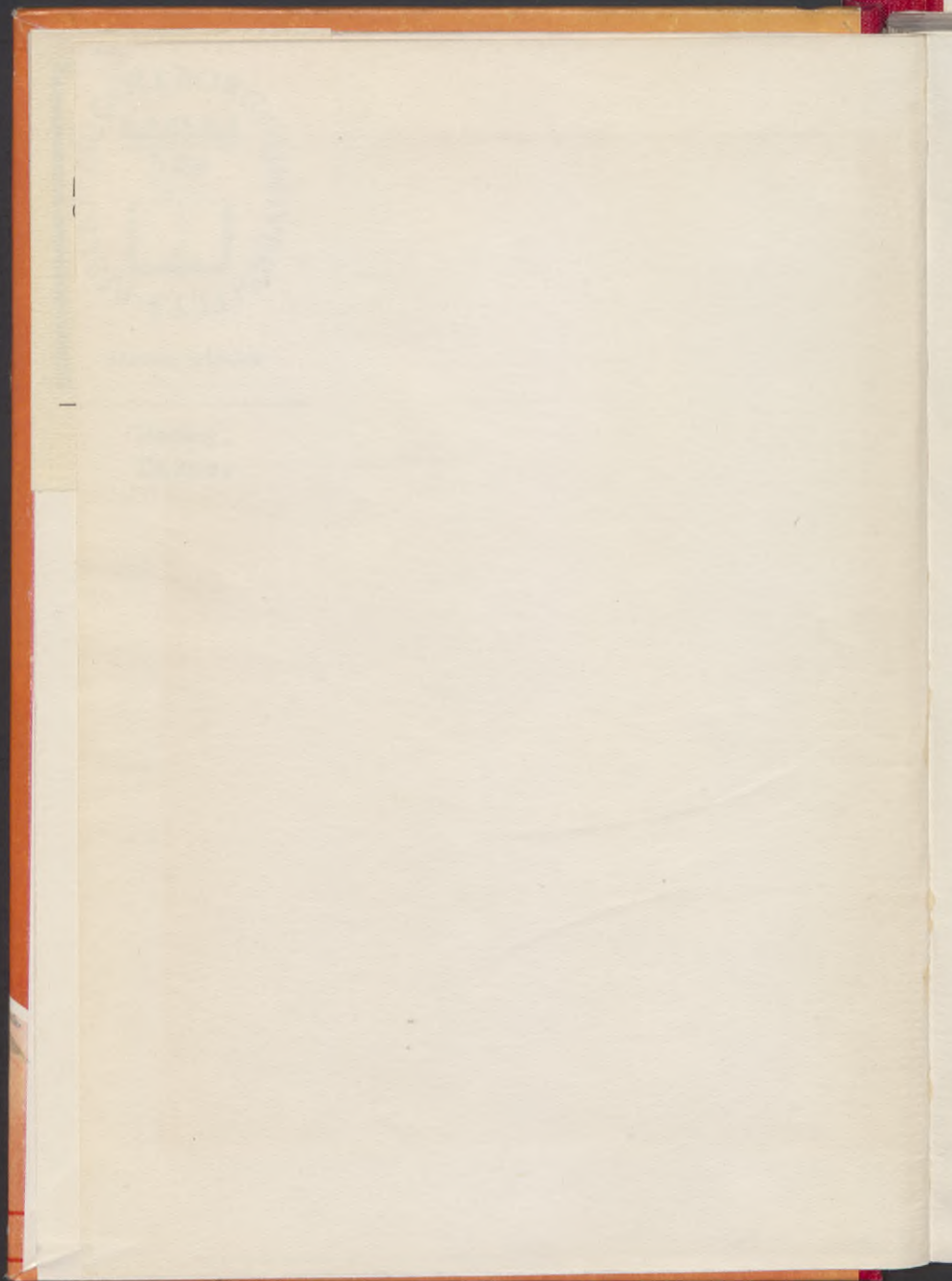
STOCKHOLM B. WAHLSTRÖMS FÖRLAG

Allmänna Sektionen

Pedag.
Barnb.

GRITA CLEMENT
PRINCESSAN ILSE

BERTA CLÉMENT
PRINSESSAN ILSE

PRINSESSAN ILSE
INDICATOR
NEW YORK
NEW YORK
NEW YORK
NEW YORK
NEW YORK
NEW YORK
NEW YORK
NEW YORK
NEW YORK

NEW YORK

Av *BERTA CLÉMENT*
har utkommit:

FLICKFÖRBUNDET	
SILVERKORSET	1.50
GREVINNAN WALLY	
	1.50
ROSENKEDJAN	2.50
TROLLSLÄNDAN SOM	
BACKFISCH	1.50
TROLLSLÄNDAN SOM	
FÖRLOVAD	1.50
VILDKATTEN	1.50
PRINSESSAN ILSE	1.50

BERTA CLÉMENT

PRINSESSAN ILSE

BERÄTTELSE FÖR FLICKOR

ÖVERSÄTTNING
FRÅN TYSKA AV

OSCAR NACHMAN

B. WAHLSTRÖMS BOKFÖRLAG

HERTA CLÉMENT

PRINCESSAN ILSE

HERTA CLÉMENT
PRINCESSAN ILSE
BOKFÖRLAGET
STOCKHOLM

OSCAR WILHELM
FÖRLAGET
STOCKHOLM

PRINSESSAN ILSE

FÖRSTA KAPITLET.

Sjungande med klar röst sprang en ung flicka med lätta steg nedför yttertrappan, som ledde från en vacker villa ned i trädgården, och såg sig uppmärksamt omkring med skraftande, mörka ögon. Hon tycktes icke finna, vad hon sökte, ty hon ruskade smått musslynt på huvudet, men så drog det som solsken över det förtjusande lilla ansiktet. Hon dansade i valstakt längre in i trädgården. Ja, mycket riktigt, där skimrade en vit klänning genom buskarnas lövverk. Hon smög sig närmare, men stannade, då hennes blick föll på den orörliga flickan, som stod lutad mot björken och blickade upp mot de vita, hastigt förbidragande små molnen. Så flög hon skrattande närmare och slog armarna om väninnan. Endaste Grete, diktar du om den blåa himlen eller författar du det tal, varmed du skall imponera på dina blivande elever — Hon tystnade förskräckt, då hon blickade in i ett av tårar överströmmat ansikte. Grete, vad fattas dig? Tårar i dag, då vi dig till ära ännu en gång före din avresa se våra vänner hos oss?

— Ack, Ilse, det är just det! Tror du kanske, att det faller sig lätt för mig att draga bort?

— Men Grete, du vill det ju själv. Jag har ju erbjudit hela min övertalningsförmåga — och den är minsann inte liten — för att hålla dig kvar, och pappa och mamma har ju så hjärtligt erbjudit sig att behålla dig här. Men den, som inte ville, det var du. Där ute i världen är det nog intressant, och fröken Margot von Treschow kan icke flyga ut snart nog.

— Du misstar dig, Ilse. Om icke mitt armod tvingade mig därtill, skulle jag säkerligen aldrig gå ut i tjänande ställning, inte ens hos mina ståndsgelikar.

— Den som kunde bli klok på det där! utbrast Ilse. Du får stanna här och vill det ej, du vill inte ta anställning och gör det dock. Hur skall jag förstå detta? Gör mig den enda tjänsten, Grete, att bikta dig ordentligt. Jag omtalar allt för dig, och varför skall då du ha hemligheter för mig.

Margarete suckade.

— Egentligen borde du förstå mig utan ord men —

— Tyvärr har den yra prinsessan Ilse ingen förståelse för en så känslig själ som din, icke sant, Gretchen, så skulle eftersatsen lyda?

— Du har vuxit upp i sådana lyckliga förhållanden, Ilse, att du aldrig lärt känna en tung eller sorgsen stund —

— Åh, det kan jag inte gå in på, inföll Ilse livligt. Eller tror du kanske, att det kändes så trevligt för mig, då pappa och mamma reste till Konstantinopel och lämnade mig ensam vid tolv års ålder? Jag kom visserligen till farbror och tant Wendorf, där jag hade det mycket, mycket bra, men det blev ändå svårt för mig att avvara mina föräldrar så länge. Och ett år senare, när jag trodde, att de äntligen skulle komma tillbaka, fick jag det beskedet, att jag måste ge mig till tåls ännu en obestämd tid. O, när jag betänker hur olydig och trotsig jag då för tiden var mot farbror Robert, beundrar jag än i dag hans tålmod. I hans ställe hade jag helt enkelt kört en sådan otäck unge på porten. Ja, och sedan föddes min lilla bror, och jag måste än en gång ge mig till tåls, tills jag äntligen, äntligen kunde sluta dem alla tre i mina armar.

— Ja, skilsmässan var naturligtvis svår för dig, Ilse, men du var dock alltid munter och förnöjd.

— Kanske jag i två långa år skulle ha gått och hängt med huvudet? Nej, hör du, det var litet för starkt! Jag måste skratta och vara munter, annars är jag inte lycklig och inte heller snäll... Men, Gretchen, bikta nu dina innersta tankar och känslor för mig, ty jag är

verkligen nyfiken på att få se, vad som då allt kommer i dagen.

Det blev emellertid ingen bikt av, ty en fyra års pojke kom springande i fursprång med en liten vit hund i hä-larna och ropade så högt, han förmådde: Ilse — Ilse — Den unga flickan vände sig om, bredde ut armarna och uppfångade den ömt älskade lilla brodern, hennes av-bild, i det hon jublade: Vad är det, min lilla zigenarpoj-ke, eftersom du sprungit dig alldeles andfådd?

— Ilse, du och Grete skall genast komma in. Mamma säger, att gästerna kommer genast.

— Ja, det är sant. Kom nu, Grete. Dina hemligaste tankar får vi dra fram i dagsljuset vid ett annat till-fälle. Hugg tag, Heinz Janos. Jublande grep pysen tag i duken, som systemen räckte honom, varpå syskonen dansade fram mot huset, i det Rosettchen, den lilla hunden, skuttade omkring dem. Margot följde lång-samt efter. Så avundsvårt lycklig Ilse dock var i jäm-förelse med henne! Nu hade hon snart i närmare tre år vistats hos major von Roden, som, då hon vid mo-derns frånfalle lämnats alldeles obemedlad, tagit sig an henne. Hennes morbror baron von Hammerstein, en sjuklig äldre herre, hade dragit försorg om hennes ut-bildning, och nu stod hon färdig att träda ut i livet. Skulle hon månne finna lyckan där ute? Hon var vac-ker, till och med riktigt vacker, så vem kunde veta — Hon kom icke längre i sin tankegång, ty muntra röster nådde hennes öra, och vid nästa krök av vägen stod hon framför Ilse och tre unga flickor.

— Ser du, Grete, vi hann inte in, så att vi kunde ta emot vårt främmande, utbrast Ilse.

— Barn, vi står väl inte på så högtidlig fot med var-andra, sade en ung flicka med mörkblont hår och muntra bruna ögon. Hon sträckte på sin fylliga lilla figur, en vana från backfischåren, som Käthe Wendorf ännu inte lagt bort riktigt. En gång i tiden beredde det henne stora bekymmer, att hon ensam bland de smärta syskonen stannat i växten och lagt ut mer på bredden än på längden. Nu hade hon blivit förständig, bar med jämnmod smeknamnet »kulan», som hennes

muntre bror Rolf tilldelat henne, och såg utan avund, att hennes tre år yngre lilla syster Leni redan var huvudet högre än hon.

— Så bra, att du ännu är här, Genia, sade Ilse till en vacker, smärt flicka. Det är egentligen en avskedsfest för er båda. Men vi skall inte tänka på det, utan vara riktigt muntra.

— Det är för tråkigt, att ni båda lämnar oss, sade den sextonåriga Leni, den yngsta i den lilla flickkretsen. Men dig, Genia, hoppas jag, vi får återse i sommar hos morföräldrarna på Dabelsdorf. Och dig, Margot?

Margot ryckte på axlarna.

— Vem vet, om jag får resa efter så kort tid, då har jag ju bara varit några veckor i Ilsenburg.

— Men det är dig väl en stor tröst att få vara så nära tant Mela? fortsatte Leni. Till Wernigerode kan du ju komma så lätt. Margot nickade, och flickorna gingo in i huset för att hälsa på Ilses mamma. Denna satt inbegripen i ett livligt samtal med Käthes och Lenis mor, doktorinnan Wendorf, en ungdomsväninna till fru von Roden, som under hennes bortavaro från Charlottenburg varit i mors ställe för Ilse. Efter majorens återkomst från Konstantinopel hade vänskapen mellan de båda familjerna blivit, om möjligt, ännu innerligare, och Ilse växte upp tillsammans med doktor Wendorfs söner och döttrar nästan som deras syster. Till en början var Margot inte riktigt med om denna vänskap, i vilken hon blivit indragen mot sin vilja. Hon var mycket högmodig och uppfylld av ståndsfördomar, men när hon insåg, att det icke dög i det Rodenska hemmet, uppgav hon den tysta striden mot denna vänskap, som för övrigt beredde henne många glada stunder.

Sedan flickorna druckit kaffe, gingo de ut i trädgården för att roa sig där.

— Din far kommer väl efter med gossarna, Käthe? frågade Ilse.

— Hör du, låt inte Rolf höra det där, svarade Käthe skrattande. I sin egenskap av nybakad fänrik håller han styvt på sin nya värdighet.

— Vad tror du, lilla kulan — skulle Rolf utmana mig? Det måtte ändå vara förfärligt roligt att retas med honom.

— Det lyckas dig inte med Rolf, blandade Genia sig i samtalet. Han vet precis vart du vill komma.

I några timmar roade väninnorna sig med muntra lekar, men ju mer kvällen framskred, desto oroligare blev Genia. Hennes drömmande bruna ögon blickade med spänd uppmärksamhet bort mot vägen, som ledde till villan. Och nu drog en svag rodnad över hennes vackra ansikte, och hon hängav sig så fullständigt åt leken, att hon icke tycktes observera de unga männen, som närmade sig, inbegripna i ett livligt samtal.

— Där kommer de unga herrarna, utbrast Ilse med en skälmsk blick på Käthe. Se, de har med sig vårt musikgeni. Gör dig genast beredd på att låta höra din vackra röst, Genia, ty jag tror, att den är den enda magneten för herr von Grabowsky. När du inte är här, gör han oss endast sällan den äran.

Under tiden hade de unga männen kommit fram, och under de allmänna hälsningarna gav ingen akt på Genias förvirring. På de båda bröderna Wendorf lade deras systrar och Ilse beslag, under det att den unge konstnären vände sig till Genia och Margot. Ilse blinkade skälmskt åt sin muntre Rolf, tillsammans med vilken hon utfört mångt livat puts, och sade: Du är verkligen en riktigt stilig pojke, Rolf.

Den unge fänriken slog ihop klackarna, gjorde honnör och sade:

— Ett så smickrande erkännande av nådig fröken kan »pojken» icke besvara på annat sätt än genom att framstamma sin ödmjuka tacksägelse.

— Och fänriken? frågade Ilse.

Ynglingen rätade på sig och sade: Han skulle säga: »Förlåt mig, nådig fröken, om jag ber att få fästa er uppmärksamhet på att en pojke aldrig blir delaktig av äran att bli officer i armén.»

— Bravo, herr fänrik, utbrast Ilse glatt. Genom denna tillrättavisning har ni stigit tio procent i min aktning.

— Vål därför att en tillrättavisning av den muntre Rolf ännu aldrig förekommit, eller hur, Ilse? frågade Werner, studenten, den äldsta av syskonen.

— Min inre människa har Rolf gudilov aldrig bekymrat sig om, den har han överlätit åt dig, lilla professor, och du har tagit dig an den med en sådan grundlighet, som om den vore en stackars insekt, som skall undersökas mikroskopiskt. Men låt oss nu leka vidare.

— Ack, det går nog inte för sig längre, utbrast Käthe. Titta, de tre konstentusiasterna befinner sig redan i högre regioner. Genia ser ju riktigt förklarad ut.

— Det är egentligen riktigt synd om flickan. Hon med sin härliga röst och sin skönhet hade kunnat bli en stjärna av första storleken på konstens himmel, men nu måste hon i stället röra sig på landet mellan beredningen av ost och smör.

— O, Rolf, Genia känner sig lyckligast hos de kära morföräldrarna, sade Leni i förebrående ton.

— Och där har hon det även lugnast och tryggast, tillade Werner.

— Nådig Margot ser ju riktigt svärmodig ut, sade Rolf. Är hon över huvud taget njutbar i dag, två dagar före sin avresa?

— En ung dam är alltid njutbar, för att inte säga älskvärd. Ni vet kanske inte det, herr fänrik? frågade Ilse glatt.

Rolf bugade sig.

— Tackar förbindligast, kära Puck. Jag hade visserligen bort veta det, eftersom jag har två förtjusande systrar och fler ännu mer förtjusande fostersystrar, men här har min kännedom snöpligen lämnat mig i sticket.

— O, en sådan ohövlig människa, och han som dock snart blir löjtnant! utbrast Ilse och slog ihop händerna.

— Sluta nu med era dumbheter och låt oss fortsätta med vår lek, bad Käthe. Nej, nu botaniserar Werner igen och håller ett föredrag för den tåliga Leni. Om var och en här skall roa sig på sitt särskilda sätt, så går jag ut och tittar på er köksträdgård, Ilse, så får du fortsätta att utbyta artigheter med Rolf.

— Nu börjar vårt köksgeni bli kitslig, sade Rolf. Det

är ett tillstånd, som jag känner till från den tidigaste barndomen. Men var nu snäll, lilla kula, vi vet ju alla, att din rosenröda lilla tunga alltid utvecklat sig fortast.

— Ah, din tunga har minsann inte heller kommit på efterkälken, utbrast Käthe skrattande. Strax efteråt blevo ungdomarna kallade in till kvällsvarden. I matsalen hälsade Ilse med stor glädje på d:r Wendorf, som samtalade med hennes far.

Vid bordet rådde en mycket munter stämning. Även Margot, som satt vid Rolfs andra sida, lät sig ryckas med av honom och Ilse. Mitt emot dem satt Genia mellan Werner och Alexander von Grabowsky. Den förstnämnde ägnade sig särskilt åt sin syster Leni, och till följd därav kunde Genia obehindrat samtala med den unge konstnären. Den unga flickan var d:r Wendorfs tidigt föräldralösa systerdotter och hade vuxit upp tillsammans med hans barn. Hon hade ingen förmögenhet och hade tidigt beslutat sig för att avlägga lärarinneexamen för att sedan kunna stå på egna fötter, något herr Erkner, doktorinnan Wendorfs far, inlagt sitt bestämda veto mot. Den gamle herrn, en förmögen godsägare, hade förutom dottern endast en son, som länge vistats utomlands såsom köpman och stod sig mycket väl. Eugenia kände sig glatt överraskad och rörd, då morföräldrarna ungefär fem år tidigare förklarar, att de ville taga sig an henne helt och hållet och likställa henne med sina egna barn. Den unga flickan visade de gamla sin tacksamhet genom kärlek och ömhet och var aldrig lyckligare, än då hon kunde tjäna dem. Hon hade fått sin skolutbildning i Charlottenburg, där d:r Wendorf var läkare, och hade även senare vistats ett år i hans hem för att utbilda sin musikbegåvning. Hennes härliga altstämma hade berättigat henne till konstnärnsbanan, men hur mycket musiken än tagit henne i sitt våld, längtade hon i sitt stilla, blygsamma sinne icke efter ryktbarhet och ära. Det förblev hennes högsta strävan att i kärlek tjäna de sina.

Nu hörde den unga flickan ivrigt på den unge konstnären, vars bekantskap hon gjort vid konservatoriet

och som redan många gånger uppbjudit hela sin övertalningsförmåga för att helt och hållet vinna henne över för konsten. Han hade upprepade gånger ackompanjerat hennes sång på sin fiol, och till följd därav hade han blivit införd i det Wendorfska hemmet och blivit god vän med Rolf och Werner. Det gemensamma musikintresset hade spunnit ömma trådar mellan de båda unga själarna, och även nu tycktes de i samtalet med varandra glömma hela världen omkring sig. Doktorinnan Wendorf kastade då och då en forskande blick på de båda unga. Hon gissade utan svårighet, vad som försiggick i dessa unga hjärtan, och hon suckade sakta, då hon tänkte på framtiden. Den unge mannen var alldeles obemedlad och hade endast varit i stånd att kosta på sig studierna därigenom att han själv undervisade. Nu var han visserligen anställd vid konservatoriet men hade för närvarande endast helt små inkomster.

Skulle hennes far anförtro sin älskling, sin näktergal, åt en okänd ung konstnär? Hon förutsåg svåra stunder för Genia, och dock kände hon ingen ånger över att de två unga gjort varandras bekantskap i hennes hem.

Senare på kvällen musicerade båda på allmän begäran. Det var en stor njutning att lyssna till Genias veka röst, mästerligt ackompanjerad av den unge konstnären, och till och med Ilse satt orörlig med hopknäppta händer.

Följande morgon packades Margots koffert. Detta var en sysselsättning, som den lilla fröken icke alls älskade och som hon mer än gärna hade överlåtit åt hushjungen, om icke tant Helene, Ilses mor, varit av en annan åsikt. Hon lät Margot räcka sig varje plagg och visade henne, hur man skulle vika ihop det för att kunna packa ner det bäst.

— Mitt kära barn, när du nästa gång kommer hem under ferierna och icke får någon hjälp, så kan du reda dig själv, sade hon vänligt.

Margot rynkade sin vita panna.

— Snälla tant Helene, jag får naturligtvis min egen kammarjungfru. Det är ju brukligt i alla förnåma hus.

— Naturligtvis. Det är ju något alldeles självklart, att den förnåma fröken von Treschow får till sitt förfogande en hel skara tjänare, som hastigt ta varje liten vink av henne ad notam, inföll Ilse skämtsamt.

Modern kastade en tillrättavisande blick på henne och sade:

— Vi skola hoppas det, kära Margot, men hänge dig inte åt alltför stora förväntningar. Det är bättre, att du blir angenämt överraskad än besviken.

Margot teg, ty hon förstod icke, hur hon skulle kunna bli utsatt för några misräkningar därvidlag. I ett adligt hem skulle man naturligtvis bemöta henne med skyldig aktning, i henne alltid se ståndsgeliken. Så där ja, nu var den förargliga packningen överstånden, hon hade inga flera visiter att göra, och dagen tillhörde således henne själv. Arm i arm gingo hon och Ilse pratande ned i trädgården.

— Ack, om jag bara hade en sådan röst som Genia, sade Margot med en suck. Då skulle ingenting kunna avhålla mig från att gå in vid teatern. Så gärna jag hade blivit konstnärinna i stället för att jag nu måste ut i världen såsom guvernant.

— Det måste dock vara ett härligt medvetande för dig att ge den sista avslipningen åt unga flickor, som är nästan lika gamla som du.

— Ja, i någon annan ställning hade jag då säkert inte gått ut.

— Hör du, Grete, här är det bästa tillfället för dig att bikta dig, så tala nu äntligen om för mig, varför du prompt vill ut i världen, ehuru det faller sig så svårt för dig.

— Det är fort omtalat och lätt att förstå. Du är en rik och jag en fattig flicka. Så länge vi var barn eller, rättare sagt, skolflickor och dina föräldrar och morbror Klaus drog försorg om mig, gick det an, åtminstone var skillnaden icke så kännbar för mig. Men nu är det annorlunda. Förstår du, Ilse, dina föräldrar hade den godheten att även hädanefter erbjuda mig ett hem hos

dem, och jag hade med glädje antagit detta erbjudande, om jag icke hädanefter måst själv förtjäna mitt uppehälle.

— Det där uttrycker du alldeles uppåt väggarna, du visa Gretchen. Du hade liksom hittills stannat hos oss såsom min fostersyster och satt in de pengar, du själv förtjänat, på sparbanken. Det ville pappa och mamma, och allt var så gynnsamt ställt som möjligt, eftersom du blev erbjuden anställning som lärarinna i lägsta klassen. Du hade otvivelaktigt stigit med åren, fått en säker inkomst och samtidigt kunnat stanna kvar i det gamla hemmet. Varför ville du inte det?

— Du vet ju, Ilse, att du i vinter skall göra din debut i sällskapslivet — det har din mamma sagt.

— Ja, kanske på mindre bjudningar och *thé dansants*, men tro inte, att pappa redan nu tar sin vilda Puck med sig på riktiga baler.

— Det kommer på ett ut, om det är små eller stora bjudningar, som du skall bort på, ty jag måste i alla fall följa med, och, ser du, Ilse, det skulle jag inte kunna. Betänk endast skillnaden mellan oss.

Ilse skakade otåligt på huvudet. Kanske tar du på dig en blå och jag en skär klänning, det kan vara den enda skillnaden, och vi blir båda förtjusande, var och en på sitt sätt.

— Ack, Ilse, du har ju icke alls någon förståelse för mitt själsliv.

— Gräv då upp det, ty jag brinner av otålighet att få formera bekantskap med det, jag är endast rädd för att det skall komma något riktigt vansinnigt i dagen. Fruktar du kanske, att jag icke skall uppföra mig så, som det anstår en högvälboren fröken von Roden? Det vore förstås särdeles oangenämt för dig.

— Ack, Ilse, låt bli att skämta, jag känner mig inte alls så till mods. Nej, vad som hindrar mig från att här åter träda in i sällskapslivet är fruktan att möta gamla bekanta. Vad skulle de göra för minner, om de finge höra, att jag själv måste förtjäna mitt uppehälle? I gynnsammaste fall skulle de straffa mig med sin missaktning, och det skulle jag icke uthärda, eller vara

vänliga av idel medlidande, och det skulle vara ännu förskräckligare. Hellre beger jag mig ut i världen.

— Nåja, som du vill — dra då ut i världen med ditt högmod. Men tro mig, du skulle ha det bra mycket bättre här hos oss.

Följande dag kändes den föräldralösa flickans hjärta riktigt tungt, och det gjorde henne nästan ont att lämna det gästfria hus, som nära nog blivit hennes andra hem.

Hela familjen följde henne till järnvägsstationen, och dit kommo även väninnorna, var och en med en liten blombukett. Nu stod hon vid det öppna kupéfönstret och samtalade med sina kära och var nära däran att överväldigas av skilsmässans smärta. Tåget skulle just sätta i gång, då Rolfs friska, unga ansikte blev synligt och hans muntra röst ropade: Tillåt, fröken Margot, att jag i dessa blommor sänder med er mina bästa välönskningar för er framtid. Hon hann nätt och jämt taga emot den förtjusande buketten, då tåget satte i gång.

Drömmande satt hon nu vid fönstret, och hennes hjärta blev lättare vid tanken på att hon i dag ännu ej begav sig av till obekanta människor, utan att hennes resas mål hette tant Mela. Den gamla damen var icke släkt med vare sig henne, Rodens eller Wendorfs, utan gemensam egendom för dessa familjer och många andra, som alla älskade och ärade fröken Heese. Wendorfs hade fyra år tidigare vistats några veckor i Wernigerode och där gjort bekantskap med Margot och hennes mor ävensom med fröken Heese. Margarete rodnade ännu, när hon tänkte hur högmodigt och ohövligt hon uppfört sig mot den gamla fröken. Sedermera fick hon veta, att den gamla damens far varit professor i Halle och att hon utan egen förskyllan blivit fattig och i många år haft anställning i utlandet. Genom stor sparsamhet hade hon lyckats förvärva en liten förmögenhet, som var tillräcklig för hennes blygsamma anspråk. Enär hon alldeles särskilt älskade Harz, hade hon flyttat till Wernigerode, där hon förde ett tillbakadraget men välsignelserikt liv. Icke nöjd med att draga försorg om fattiga och sjuka i staden, tog hon varje sommar till

sig några klena barn och vårdade dem med rörande ömhet och kärlek. Margot hade först så småningom lärt känna och uppskatta den gamla damens goda egenskaper, och det beredde henne innerlig tröst att kunna göra ett uppehåll hos henne, innan hon verkligen drog okända öden till mötes.

Nu rullade tåget in på Wernigerodes station. Margot tittade ivrigt ut genom kupéfönstret — mycket riktigt, där stod en spenslig, gråklädd liten gestalt. Hon måste ofrivilligt tänka på att hon i början av deras bekantskap icke kallat den gamla damen för något annat än flädermusen och gjort narr av henne på grund av hennes armod. Och nu var hon själv fattig och måste förtjäna sitt uppehälle, liksom en gång i tiden tant Mela själv.

— Tant Mela! ropade Margot med sin klara röst, i det hon svingade sig ut ur kupén och sjönk i den gamla frökens armar.

— Välkommen, älskade barn! Så hjärtligt jag gläder mig åt att du vill tillbringa en dag hos den gamla tanten. Har du något bagage, Margot?

— Bara den här väskan, tant. Farbror Roden tyckte, att kofferten gärna kunde stå kvar på stationen över natten.

— Gott, ge mig då väskan, jag har tagit med mig en gosse, som kan bära den. Eller är du kanske trött, så åker vi hellre.

— Nej då, tant Mela, jag går mycket gärna, försäkrade Margot hastigt, ehuru hon i djupet av sin själ fann det mycket tarvligt att behöva gå en så lång väg. Men tant Mela måste förstås undvika varje onödig utgift. Måne hon själv en gång i tiden skulle behöva räkna slantarna så ängsligt? Hon ryste ofrivilligt till.

Fröken Heese hade tagit den unga flickan under armen och blickade vänligt upp till henne. Berätta nu därhemifrån, barn. Är alla friska och raska?

— Ja tack, tant, alla mår bra. Jag har med mig oräkneliga hälsningar till dig och från tant Helene och Ilse ett paket. Nu måste hon berätta och gjorde det även med stor iver, ty nu förekom det henne, som om det just lämnade hemmet varit omstrålat av sagoglans.

De gingo genom staden, och ju mer de närmade sig huset, där fröken Heese bodde, desto tystare blev den föräldralösa flickan. Här hade även hon uppehållit sig den gången tillsammans med modern, och sedan dess hade hon icke varit här. Hon fick tårar i ögonen, då de gingo genom den lilla trädgården, ty hon tyckte, att det kära, bleka ansiktet vilket ögonblick som helst måste titta ut genom fönstret och nicka en vänlig hälsning till henne.

Under tystnad följde hon sedan tant Mela uppför de tre trapporna och stod nästan förvirrad i ett lågt litet rum. Blomdoft drog genom den enkla kammaren, och gyllene solstrålar kastade ett förklarande skimmer över den urblekta mattan och de gammalmodiga möblerna. Genom en portiär blickade hon in i en ännu mindre kammare med sluttande vägg, vid vilken en vit säng stod. Skulle hon månne sova där inne? Så torftigt hade hon ändå inte föreställt sig tant Melas hem, och hon kände sig riktigt beklämd till sinnes.

— Så där ja, min älskling, gör dig nu hemmastadd, så skall jag sköta om vår middag, som min kära värdinna än så länge ser till. Vill du genast gå in i din lilla kammare? Hon öppnade en dörr, som ledde till ett likadant litet rum som det, Margot genom portiären sett på andra sidan vardagsrummet. Tant Mela försvann och lämnade flickan ensam i rummet, där endast det nödvändigaste fanns. Hon såg icke de ljusa, vänliga tapeterna, de vita gardinerna, solstrålarna, som dansade vid hennes fötter, icke den förtjusande lilla blombuketten, som stod på det enda lilla bordet; hon kände sig endast betryckt av den fattigdom, som trädde henne till mötes. Skulle även hon på gamla dagar bli nödsakad att bo i likadana rum? Då ville hon hellre dö ung, ty det skulle hon icke kunna uthärda. Helst hade hon velat brista i tårar, men vad skulle tant Mela då tänka? Hon lade hastigt av sig hatt och regnkappa och återvände ut i vardagsrummet.

Tant Mela, som höll på att duka, blickade henne till mötes med sitt goda, vänliga leende. Jag gläder mig så, barn, åt att du skall vistas så nära mig. Jag hoppas,

att du då och då kan avlägga ett besök hos den gamla tanten.

— Jag vet inte, tant, om förhållandena tillåter det, svarade Margot i nedstämd ton.

— Naturligtvis, barn, måste du först se, hur du finner människorna och förhållandena. Jag menar endast, att det alltid kommer att bereda mig glädje, om du kan göra mig ett litet besök.

Efter middagen stack den gamla damen en bok i handen på sin gäst, tryckte ned henne i den stora länstolen vid fönstret och sade: Seså, barn, roa dig nu på egen hand en liten stund. Jag måste först ställa mitt lilla hushåll i ordning och koka kaffe. Sedan går vi ut i trädgården.

Margot nickade och blickade drömmande ut över bergen. Det föll henne icke in att hon kunde hjälpa den gamla damen. Så tråkigt tant Mela ändå hade det! Allt arbete i hushållet måste hon själv sköta om och samtidigt ha det så smått och trångt. Hur kunde hon alltid vara vid så gott humör och ägna sig åt barn, som behövde hämta krafter? Det förstod Margot ej, och hon blickade drömmande ut över det vackra landskapet utan att se något av dess skönhet.

Så kom tant Mela in igen.

— Så där ja, min lilla dotter, nu är jag färdig och kan ägna dig hela eftermiddagen och kvällen. Berätta nu utförligt för mig, vilka plikter du skall övertaga på din nya plats. Det intresserar mig naturligtvis. Hon slog sig ned hos flickan, och Margot berättade, vad hon kände till om baronens familj. Är det inte besynnerligt, tant, att jag kommer att vistas så nära morbror Klaus? frågade hon under samtalets gång. Jag har visst redan förut omtalat för dig, att han köpt sig ett litet ställe i närheten av Ilsenburg.

— Bor han så nära, att du kan gå dit till fots?

— Nej, det tror jag inte, men baron kommer naturligtvis att låta mig åka dit, när helst jag uttalar min önskan att göra det.

Där talade åter i så hög grad den forna Margot, som betraktade det såsom en ära för var och en att kunna

tjäna henne, att tant Mela såg på henne med hemlig oro. Margot märkte det ej, utan fortsatte: Så ofta skulle jag inte vilja fara över till morbror, ty han bor ensam med sin gamle tjänare och sin gamla hushållerska, och vad skall jag då göra där, så förgrämd som morbror är?

— Du skulle kanske kunna föra litet solsken in i hans tysta hem, älskade barn.

Margot smålog smått ironiskt.

— Jag tror knappast, att han längtar efter det, och jag vet sannerligen inte, hur jag skulle kunna göra det.

Tant Mela suckade och sade mildt:

— Din morbror har i många, långa år levat i skuggan, kära Margot, och han skulle säkerligen icke ha något däremot, om din kärlek trollade fram litet solsken i hans ensliga liv. Men låt oss nu gå ut i trädgården, lilla barn, ty där är så vackert med utsikten över bergen och slottet.

Följande morgon fortsatte Margot sin resa. Hennes hjärta klappade ängsligt, och hennes stolta tillförsikt ville nästan svika henne, då tåget rullade in på Ilsenburgs station. Var då ingen nere och tog emot henne? Då trädde en betjänt fram till henne och frågade: Fröken von Treschow? Hon böjde nästan omärkligt på huvudet och räckte honom sin väska och sitt bagagekvitto. Under tystnad lämnade båda stationsbyggningen, men så stannade hon, såg sig omkring och frågade i största häpnad: Är det ingen vagn här?

Den gamle betjänten smålog smått förläget och sade:

— Ursäkta, nådig fröken men herrskapet har åkt ut. Vi har inte långt att gå, högst tio minuters väg.

Margot pressade ihop läpparna och sade ej ett ord mer på hela vägen. Då de gått i närmare tio minuter, sade Friedrich:

— Här bo vi, nådig fröken.

— Här? utbrast hon nästan förskräckt, då hennes blick föll på en hög mur, bakom vilken flera stora byggnader höjde sig.

— Det här är endast ekonomibyggnaderna, svarade Friedrich lugnande och förde henne vidare utefter muren. Nu var man framme vid den breda ingången och

trädde in på en stor, kal gård, på vilken boningshuset höjde sig. Det var en stor tvåvåningsbyggnad, som emellertid gjorde ett helt prosaiskt intryck, när icke den minsta grönska förskönade det röda murverket. Margot kände sig riktigt ängslig och beklämd.

— Jag önskar nådig fröken mycken lycka, sade den gamle betjänten med dämpad röst. Ni är den tredje unga damen, som jag sedan i påskas hämtat från järnvägsstationen.

Margot blev riktigt förskräckt, trädde under tystnad in i huset och ryste till, då den kalla luften slog emot henne. En tjänstflicka tog emot henne, förde henne uppför trappan och genom en lång korridor in i ett ljusst, luftigt rum, och frågade, om nådig fröken önskade något. Margot tackade nej, ty hon ville vara ensam för att samla sina intryck. Det var åtminstone en lycka, att rummet var ordentligt, om också icke elegant möblerat. Hon hade visserligen väntat att få ett sovrum och ett vardagsrum, men det fick väl räcka med ett rum, om blott allt annat var, såsom det skulle. Men tre unga damer sedan i påskas! Och nu befann man sig i juni! Den gamla betjänten hade sett så ärlig och medlidsam ut, att hon icke kunde betvivla sanningen av hans ord. Men det berodde kanske endast på en tillfällighet, och hon skulle i varje fall stanna ett år, ty det skulle inte få heta, att hon icke kunde hålla ut. Rodens hade endast högst ogärna låtit henne draga bort, och skulle hon nu efter en kort tid komma tillbaka helt slokörad, erkänna att hon misstagit sig och funnit världen där ute helt annorlunda, än hon tänkt sig? Aldrig i livet! Hur tunga hennes plikter än voro, så var hon ung och frisk och skulle nog gå i land med dem.

Lugnad av denna tanke, började hon packa upp sin koffert, som under tiden blivit uppburen, och bad Emma, tjänstflickan, att lägga undan hennes kläder och underkläder. Så klädde hon om sig för att presentera sig för frun i huset, när denna kom hem.

När hon suttit och väntat en stund, knackade det på dörren, och Friedrich anmälde, att fru baronessan önskade tala med nådig fröken. Med häftigt klappande

hjärta följde Margot med honom nedför trappan och genom några med dyrbar prakt möblerade rum. Hög-ljutt skratt slog henne till mötes, då Friedrich lät henne genom en tung portiär träda in i vardagsrummet. Det förstummades visserligen med ens, men Margot kände sig så förlägen som aldrig förr. En storväxt, korpulent dam reste sig upp och räckte henne fingerspetsarna. Välkommen, fröken von Treschow. Jag hoppas, att ni skall trivas hos oss. Mina döttrar Wilma och Lucie.

Margot räckte de unga flickorna handen och sade några vänliga ord, och sedan tog man plats.

— Jag vill genast göra er bekant med era plikter, min fröken, sade baronessan. Min äldsta dotter Wilma undervisar ni endast i musik och konversation, Lucie däremot i alla ämnen —

— Mamma — inföll den unga flickan.

— Tyst. Jag vet nog, vad du behöver. Alltså, Lucie skall undervisas i skilda ämnen, enär hon tyvärr, är mycket efterbliven.

Nu anmälde betjänten, att det var serverat, och man begav sig in i matsalen. Här väntade Margot att få se herrn i huset, men under samtalets lopp fick hon höra, att han var bortrest. Det hade gått mycket stelt och formellt till vid bordet, om inte den fjortonåriga Lucie pratat i ett sträck och gång på gång av modern fått tillsägelse att hålla sig tyst. Wilma, modern upp i dagen, såg högmodig ut, talade inte mycket, och Margot kände sig sällsamt nedstämd och betryckt, ehuru hon befann sig bland »ståndsgelikar». Hon var riktigt glad, då måltiden var över och hon kunde draga sig tillbaka. När hon först lärt känna de olika familjemedlemmarna, i all synnerhet flickorna, litet närmare, så skulle det kanske bli helt annorlunda, men än så länge var hon inte alls belåten. Men hon ville inte döma överilat, utan med älskvärdhet och mildhet försöka vinna sina elevens hjärtan.

Nu knackade det på dörren, och Lucie kom in med ett ridspö i handen och en jakthund i hälarerna. Margot tittade förvånad på henne. Då brast hon i gapskratt, svingade sig upp på bordet och utbrast:

— Försätter jag er i häpnad, fröken? Ja, ni skall veta, att utan Diana och ridspå är jag tänkbar endast i mammas salong, eljest aldrig.

— I så fall måste jag be er, Lucie, att hädanefter även räkna mitt rum till dessa undantag, svarade Margot med lugn värdighet. Och vill ni inte vara god och stiga ned från bordet och sätta er på en stol, såsom det är brukligt bland bildade människor?

De käcka, mörka ögonen sågo på henne med ett roat uttryck.

— Ni börjar ju riktigt bra, men att skrämma mig går inte. Skall vi slå vad om att inte ni heller gör mig tam?

Margot måste i detta ögonblick tänka på sin yra prinsessa Ilse och smålog ofrivilligt.

— Jag slår aldrig vad, Lucie, allra minst med mina elever.

Ett spotskt leende drog över Lucies solbrända, oregelbundna lilla ansikte.

— Är ni pedantisk, fröken? Då har ni redan från början förstört det för er med mig. Nej, ni behöver inte alls se så förtörnad ut, ty det är sant. För övrigt vill jag orientera er lite över mig, fröken. Ser ni, pappa och mamma har ingen son, och nu har pappa uppfostrat mig som om jag vore en pojke, och mamma gör krampaktiga ansträngningar att förvandla mig till en väluppfostrad ung dam. Som mamma inte går ensam i land med det och för övrigt inte gärna anstränger sig —

— Lucie, hur kan ni tala så om er mor?

— Ba, det är sant. Mamma skaffade sig hjälptrupper och lät den ena stränga guvernanten efter den andra komma hit. Det är riktigt komiskt, sådana utgifter vi redan haft.

— Lucie, förstår ni inte, hur ofinkänsligt ni uttrycker er? sade Margot med av förtrytelse darrande röst.

— Ack, fröken, ta det bara inte alltför tragiskt. Ni kommer att ånga i väg härifrån lika fort som alla andra. Här kan ni ingenting uträtta, ty pappa står på min sida.

Varje nerv skälvde inom Margot, då hon såg på den fräcka lilla flickan, som tittade helt skadeglatt på henne. När hon redan nu, första kvällen, kände sig alldeles maktlös, hur skulle det då bli sedermera? Denna tanke fick hon emellertid icke förråda, så hon sade så lugnt som möjligt:

— Lika mycket, jag skall ändå försöka bli färdig med er, Lucie.

— Jag är verkligen nyfiken på att få se, hur ni skall bära er åt att göra en ung dam av pappas Lutz, när denna icke själv vill det. Men säg mig, fröken von Treschow, varför har ni egentligen tagit plats?

Margots kinder färgades av en stark rodnad.

— Det är en fråga, som ni inte alls har rättighet att göra, svarade hon.

Lucie skrattade och lät handen glida genom sitt kortklippta hår.

— Nå, då får det vara. Kom nu, Diana, en språngmarsch genom trädgården kommer att göra oss båda gott. Under glatt skall hoppade hunden omkring henne, så slog dörren igen med en duns, och om en stund var det tyst.

Som tillintetgjord sjönk Margot ned på en stol. Hur skulle hon bli färdig med denna förskräckliga flicka?

ANDRA KAPITLET.

På en skuggig landsväg, som leder från den vackra lilla staden Doberan i Mecklenburg till badorten Heiligendamm vid Östersjön, rullade ett herrskapsekipage i raskt trav. Muntert prat och skratt nådde den gamle kusken, och över hans eljest så allvarliga ansikte drog ett litet leende, då han vid en fråga vände på huvudet och blickade in i fyra rosiga unga flickansikten. Det var Genia jämte kusinerna Käthe och Leni, som varit vid järnvägsstationen och hämtat Ilse, som skulle vistas några veckor hos morföräldrarna på Dabelsdorf. Nu lämnade vagnen landsvägen och vek in i en lummig bokskog.

— Så härligt, Ilse, att du äntligen är här, sade Leni och tryckte ömt väninnans hand.

— Ja, du kan tro, att jag också gläder mig väldigt däråt. Först var pappa inte riktigt kry, och sedan visste vi ju inte, om Margot ändå inte kunde komma.

— Hör du, Ilse, hur trivs Margot egentligen på sin plats? frågade Käthe. Hon skriver bara ett brevkort då och då, och du skriver inte heller mycket om henne.

— Därför att jag själv ingenting vet, utbrast Ilse. Ni vet ju alla, att Margot alltid varit en hemlighetsmakerska och endast sällan uttalat sig, och det gör hon nu också. Tror ni kanske, att vi fått ordentligt besked om, huruvida hon har det bra? Bevars nej då! I sina brev berättar hon ditt och datt, men inte en enda gång har hon sagt, att hon är lycklig och belåten.

— Då är hon det nog inte heller, sade Käthe, och hennes ton tycktes utvisa en viss tillfredsställelse.

— O, Käthe, sade den milda Leni förebrående, det vore dock alltför sorgligt, om hon kände sig olycklig ute i världen.

— Det önskar jag henne verkligen ej, försvarade Käthe sig rodnande, men om hon kliver ned lite från sina höga hästar, kan det endast vara till hennes fördel.

— Stackars Margot, det gör mig ont om henne, sade Genia. Vilken annan som helst av oss hade bättre än hon passat att komma ut i världen.

— Det hade hon inte heller behövt, sade Ilse och rynkade pannan. Men nu är vi framme vid det kära, vackra Dabelsdorf. Ah, barn, vad jag gläder mig däråt! Hon sprang upp och klappade i händerna, då Christian svängde in på den breda väg, som ledde kring en välvårdad gräsplan upp till huset. Werner, jublade hon och räckte honom båda händerna, då han sprang nedför trappan för att hälsa på henne. O, Werner, det här är ändå alldeles som förr, då vi ännu var barn. Egentligen är det skada, att den härliga tiden nu ligger bakom oss.

Den unge mannen blickade leende in i hennes strål-
lande ögon.

— Är det mindre härligt nu, prinsessa Ilse?

— Nej, du har rätt, egentligen har det blivit ännu härligare. Hör du, Werner, tror du, att det hos alla människor tilltar så här med åren?

— Det är då märkvärdigt, att det alltid skall filosoferas, så fort Werner dyker upp, utbrast Käthe skrat-
tande. Men Ilse, ser du då inte mormor?

Jublande flög Ilse uppför trappan och rätt i armarna på en liten, en smula böjd gammal dam, vars milda, vänliga ansikte tog sig rent av ärevördigt ut under det vita håret och den vita mössan.

— Käraste mormor, vad jag är glad, att jag åter får vara här hos er, utbrast Ilse och observerade inte alls den älvalika lilla damen, som blev synlig vid dörren till huset med en liten flicka på fem år vid handen. Det var gamla fru Erknerns svärdotter, kreolska till börden, som Rolf, sonen i huset, lärt känna under sina resor och hemfört som sin brud. Håll dig lugn, Anita, sade hon till sin lilla dotter, snart ser prinsessan oss nog.

— Tant Ines! utropade Ilse och rusade fram till henne. O, nu talar du ju riktigt bra tyska, och det är egentligen skada, ty din rotväliska var så vacker.

Den unga frun skrattade hjärtligt.

— Tror du kanske, att jag alltid förblir lika dum?

Jag har studerat så flitigt alla dessa år, men jag tror, att jag aldrig kommer att lära mig detta elaka språk riktigt.

Snart hördes Ilses muntra röst överallt inne i huset, ty hon måste återse alla rummen och hälsa på alla tjänare. Den klotrunda lilla hushållerskans ansikte strålade av förtjusning, då den unga flickan sade: Kommer ni ännu ihåg, Selling, hur ni lärde mig att simma och vi till tack för det hjälpte till i köket? Tror ni, att jag ännu kan simma?

— Äh, säkert, fröken Ilse. Varom icke, så visar jag er det gärna, tills ni kan det.

— Tack, Selling, ni är för rar, och i gengäld lovar jag att hjälpa er så mycket som möjligt i köket.

— Ilse, kom nu, vi skall gå och möta morfar, ropade Leni.

Flickorna togo sina hattar och begåvo sig ut över fälten. Ilse kunde inte låta bli att plocka blåklint, och i sin förtjusning grep hon sedan tag i Lenis händer och dansade i väg med henne.

— Hallå, ropade en munter röst. Är det lövsångaren?

— Morfar! jublade Ilse, ty redan som liten hade hon fått för vana att kalla den snälla gamle herrn så.

Skrattande skakade han hennes händer och sade:

— Det är rätt, tös. Du har förblivit densamma, och jag hade redan börjat oroa mig för att du skulle bli en modedocka.

— Det blir den vilda prinsessan Ilse aldrig, det kan du vara förvissad om, morfar, försäkrade hon ivrigt, och den gamle herrn trodde henne.

Och sedan vidtog ett muntert liv, och ehuru Werner vid alla utflykter spelade den trofaste kavaljeren, så saknade dock alla flickorna den muntre Rolf. Det tog den unge mannen icke alls illa upp, ty han höll naturligt av sin vackra, glada broder och fann det helt naturligt, att alla hjärtan flögo honom till mötes. Endast någon enstaka gång drog en lätt skugga över hans vänliga ansikte, men den försvann, lika hastigt, som den

kommit, och i de unga flickornas sällskap var han alltid glad och munter.

Ungdomarna levde emellertid under dessa rekreativsveckor icke enbart för sina nöjen, utan var och en hade sitt särskilda arbete. Werner ägnade dagligen flera timmar åt sina studier, ty på senhösten förestod hans sista examen, som han ville bestå med glans, och när han väl slagit sig ned med sina böcker, kunde han lätteligen glömma allt omkring sig. Käthe hjälpte Genia i det stora hushållet, ty lilla mormor kunde inte längre göra mycken nytta, och Selling tog gärna emot hjälp av ungdomarna. Leni hade åtagit sig hönsgården och plockandet av grönsaker. Tant Ines höll mormor sällskap — och Ilse? Till en början var hon överallt och ingestädes, än dök hennes rosiga ansikte upp i köket, än smög hon sig omkring i köksträdgården, där Leni så gärna höll till, och var nära att skrämma livet ur den rädda lilla stackarn. Och emellanåt hände det till och med, att hon smög sig in till Werner i bersån, där han satt och studerade. Han var vanligtvis så fördjupad i sina studier, att han icke alls observerade den vitklädda gestalten, utan blev högeligen förvånad, då ett regn av rosor föll ned över honom och Ilses skratande lilla ansikte blev synligt. O, Werner, din bokmal, märker du då inte alls, att solen skiner, att blomorna doftar och att världen är underbart härlig?

— Jo, lilla Puck, det vet jag mycket väl.

— Men inte så, som jag! Jag tror, att du inte ens vet, hur ung du är! Hur är det möjligt att en sådan härlig morgon sitta stum och stel med de dumma gamla böckerna?

— Du vet ju, Ilse, att jag i början av nästa termin skall ta min examen.

— Det hinner du alltid till våren. Nu borde du hellre ägna dig lite åt oss.

— Men, barn, om morgnarna har ju var och en av er sina egna sysselsättningar, och om eftermiddagarna står jag ju alltid till ert förfogande.

— Du talar, som om du vore min farfar. O, Werner, vad du mången gång kan göra mig otålig. Säg, har

du någon gång under din studenttid utfört ett muntert upptåg?

Han smålog.

— Det tror jag inte, Ilse.

Hon skrattade.

— Det tilltror inte jag dig heller, Werner. O, du är pryd och pedantisk som en gammal mamsell. Med dig kan man inte taga sig något till. Adjö, lilla professor, roa dig nu riktigt med dina lärda herrar, jag skall söka mig ett annat tidsfördriv. Hon gjorde en knix och dansade bort.

Werner såg efter henne med ett svagt leende. Han tycktes inte alls ha så brått att återupptaga sina studier, ty han satt länge försänkt i tankar, och när han till sist åter ägnade sig åt sina böcker, föreföll han en smula förströdd. Men Ilse fann snart en sysselsättning, som tilltalade henne i hög grad. Hon hörde muntra barnröster, som kommo från andra sidan huset, där herr Erkner flera år tidigare låtit bygga till en flygel. Där tog mormor under sommarmånaderna kostnadsfritt emot klena barn från storstäderna, även unga flickor och fattiga sömmerskor. En änka från byn hade tillsyn över det hela och bodde där tillsammans med sommargästerna. För ögonblicket befunno sig där två unga sömmerskor och fyra barn, vars bekantskap Ilse gjort redan första dagen. De voro Genias alldeles särskilda skyddslingar. Morfadern hade låtit anordna en lekplats för barnen, och de tyckte om att uppehålla sig där. Nu tycktes emellertid oenighet råda inom den lilla skaran, ty det muntra skrattet var förstummat, och två pojkar skulle just gå löst på varandra med knytnävarna, då Ilse som en virvelvind flög emellan.

— Vad bråkar ni om? Skäms ni inte? Kom genast hit och gunga mig, men riktigt högt. Hon satte sig i gungan, och nu tävlade pojkar och flickor om att få gunga henne riktigt högt. Sedan blev det barnens tur och till sist kom även lilla Anitas med sin svarta Minora.

Och hädanefter sysselsatte Ilse sig varje morgon med barnen och blev av dem alltid emottagen med jubel.

Om kvällarna, då den alltjämt verksamme morfadern

tagit sig ledigt för dagen, musicerades det. Genia sjöng nästan alltid, och alla påstodo enstämmigt, att det var dagens största nöje. Hon var alltid mild, vänlig och älskvärd, och ingen annan än mormor märkte, att de bruna ögonen längtansfullt blickade ut i rymden och att ett lycksaligt leende därvid spelade kring hennes läppar.

Ilse hade vistats ungefär fjorton dagar på Dabelsdorf, då hon emottog följande brevkort från Margot:

»Kära Ilse! Fru baronessan har just omtalat för mig, att jag dock kan resa hem. Skriv omgående, huru länge du ännu stannar på Dabelsdorf och om jag icke hellre bör resa till Berlin. Jag skulle vilja resa så fort som möjligt och gläder mig outsägligt. I största hast
Din Margot.»

Ilse hade tagit emot brevkortet ute i det fria och rusade nu in i huset och tittade in i varje rum, tills hon slutligen fann mormor i köket.

— Mormor, kan du tänka dig, Margot får ändå resa, och nu frågar hon, om hon skall fara till Berlin. Hon läste upp det skrivna och såg förväntansfullt på den gamla damen.

De andra flickorna hade skockat sig omkring henne, och Leni sade bönfällande:

— Inte sant, mormor, Margot får komma hit? Det vore dock skada, om Ilse redan nu måste avresa.

— Ja visst, barn, det skall hon inte heller. Det bästa blir, att vi telegraferar till din väninna, Ilse, och ber henne komma hit.

— Det blir förtjusande! jublade Ilse, och Leni instämde, men Käthe skakade på huvudet och sade med sänkt röst till Genia:

— Pass på, skall du få se, att det inte är fint nog här för den högvälborna fröken.

— Du har alltid varit intagen av fördomar mot Margot, och jag tror inte, att du någonsin kommer att känna verklig vänskap för henne. Men jag tror, att hon kommer att känna sig mycket lycklig bland oss. Ett

människobarn, som icke har något eget hem, känner sig lyckligt överallt, där man visar det kärlek och vänlighet.

Käthe skrattade.

— Tack så rysligt mycket, sade hon. Jag märker mycket väl, att det där skall vara en liten förmaning för mig att lägga på hjärtat och att bemöta nådigaste Margot, såsom Rolf kallar henne, med utsökt artighet.

— Jag kan icke alls säga dig, hur mycket jag beklagar henne, fortsatte Genia. Betänk endast, Käthe, hur svårt det måtte vara just för henne att själv förtjäna sitt uppehälle.

— Ja, det inser jag naturligtvis, men jag tycker ändå, att hon inte visar sig nog tacksam för all den godhet och kärlek, som kommit henne till del hos Rodens.

Ilse var idel solsken vid tanken på att hon skulle få visa Margot sitt älskade Dabelsdorf. Den viktiga frågan var emellertid: Med vilket tåg kommer hon?

På kvällen anlände det efterlängttade telegramsvaret: »Inträffar i morgon halv sju i Doberan. Margot.» Ilse jublade, och morfar lovade, att hon skulle få hämta väninnan i finaste ekipaget med de vackraste hästarna.

Följande morgon kom den gamle herrn med munter uppsyn in i stora hallen, där damerna frukosterade, och utbrast:

— Gläd er, barn, i kväll blommor er lycka, i all synnerhet din, lilla näktergal. I kväll ges det i Doberan en konsert, och jag bjuder er alla på biljetter till den.

— Morfar, du är förtjusande, utbrast Ilse och sprang förtjust upp.

— Ja, jag skulle tro det, sade den gamle herrn skratande. Men jag måste väl göra något för att bereda mina gäster nöje.

— Vad är det för konsert, morfar, och vem ger den? frågade Genia med strålände ögon.

— Det vet jag inte, barn. Det är konstnärer, som turnerat i Sverige och Norge och nu kommit hem igen. Det skall vara något fint, men om du vill veta något närmare därom, så kan du ju gå in på mitt rum och läsa tidningen.

Genia försvann hastigt, och de andra höllo just på att utmåla kvällens nöje för sig, då mormor frågade:

— Hur dags börjar konserten, far lilla?

— Klockan sex, om jag inte misstar mig.

— Morfar, utbrast Ilse förskräckt, hur går det då med mig?

— Hm, det var verkligen en otrevlig historia. Tåget anländer 6,25, så då lönar det sig inte för dig att först komma med, och det blir för sent för dig att komma efter. Ja, min stumpa, jag vet ingen råd.

— Det går nog att ordna, sade fru Ines, så bli inte upprörd, Puck. Vi skall rådgöra i lugn och ro om saken.

Så skedde även, och saken belystes från alla sidor, men faktum kvarstod dock, att konserten började kl. 6 och att Margot anlände 6,25 och att Ilse måste vara nere vid stationen och taga emot henne. Till sist bestämde mormor, att Ilse måste avstå från konserten och i stället fara till stationen och ta emot väninnan. Ilse blev förtvylad, brast i tårar och sade i vredesmod:

— Alltid skall jag bringa offer för Grete, och det bästa är, att jag inte ens blir tillfrågad, om jag vill det, utan det heter helt enkelt »du måste». Så länge jag känt henne, har det varit så, och så kommer det nog att förbli.

— Men, min lilla Puck, sade fru Ines vänligt och lät handen smeksamt glida över Ilses lockar, din stackars väninna är dock mycket beklagansvärd.

— Ja, tant Ines, men även jag, det kan du tro. Käthe och Leni, ni vet, hur mången söndag jag offrade för henne, då hennes mor ännu levde. Det var verkligen ingen småsak för mig att sitta instängd i det tysta rummet medan ni andra hade roligt. Det är egentligen stort av farbror Robert, att han tvingat mig att vara god vän med den tråkiga Grete.

— Det var ju endast medlidande av pappa, Ilse, sade Leni milt. Margot stod ju alldeles ensam, och betänk endast, vad det blivit av henne, om hon inte haft er.

— Då hade hon förmodligen funnit någon annan, sade Ilse och torkade sina tårar. Mormor hade gärna kun-

nat fara i mitt ställe, ty Grete är ingen prinsessa, som man behöver visa särskild hänsyn, och hon skulle nog övervinna sin missträkning. Ja, men jag skall visa henne, vilket offer jag bringar henne. Hittills har det inte gått upp riktigt för henne, ty därtill tillskriver hon sin egen person alltför stor vikt.

— Men Ilse då! utbrast fru Ines förskräckt. Hon hade aldrig sett den muntra Puck så häftig. Men Werner smålog. Var inte orolig, tant Ines, sade han. Den vilda prinsessan Ilse kommer säkert att ha övervunnit sin missträkning till i kväll, och då tar hon emot sin väninna med strålande munterhet och uppriktig glädje.

— Nej du, så falsk är jag inte, utbrast Ilse i vredesmod. Jag vet ännu inte alls, om jag åker till stationen. Så slog dörren igen efter henne, och ögonblicket efteråt var hon försvunnen i trädgården.

Tant Ines slog ihop händerna. En sådan flicka!

— Det där var ryttmästarns Puck från förr i tiden, tant, sade Käthe skrattande. Om något går henne emot, blir hon egensinnig, om också inte i så hög grad som förr. För övrigt förtänker jag henne inte, att hon är förargad, ty det är verkligen sant, att hennes vänskap med Grete Treschow har bringat henne många otrevligheter.

— Stackars Margot, om hon visste det! sade Leni beklagande.

— Kom nu, Leni, vi skall visa oss mycket älskvärda mot den unga damen, som är så ogärna sedd av den vilda Ilse och av Käthe, sade tant Ines, i det hon tog Leni under armen och lämnade rummet tillsammans med henne.

— Jag skulle gärna vilja veta, vad Genia läser allt i tidningen, tänkte Käthe och gick in i morfaderns rum. Där satt Genia med händerna hopknäppta i knät och ett svagt leende på läpparna och blickade drömmande ut i rymden. Tidningen hade glidit ur hennes händer och låg nu vid hennes fötter, och hon var så försänkt i tankar, att hon icke hörde, att Käthe kom in. Denna trädde långsamt fram och lade sin hand på hennes axel. Förskräckt spratt Genia till.

— Jag kommer genast, Käthe — jag — jag satt här och drömde.

— Ja, det vill synas mig så, eller har du läst sådana underbara saker om kvällens konsert, Genia, eller — hon böjde sig ned och blickade in i väninnans ögon — sörjer du ännu över att du icke blivit konstnärinna?

Genia skakade leende på huvudet.

— Nej, Käthe, var inte orolig, jag känner mig fullkomligt lycklig och hade säkerligen icke passat för livet vid scenen. Men kom nu, vi har ännu mycket att göra, ty ett rum måste ju ställas i ordning för Margots räkning.

Under tiden hade Ilse rusat ut i trädgården och sprang nu omkring där. Det rosiga lilla ansiktet var ett sannskyldigt ovädersmoln, de mörka ögonen blixtrade av förtrytelse. Sådan fann Werner henne, då han begav sig med sina böcker till sin berså. En enda blick sade honom, att hon ännu ej övervunnit sin vrede, så han gick under tystnad förbi henne. Det förargade henne emellertid, så hon vände sig om och utbrast:

— Hör du, jag är inte längre något barn, som man straffar genom ringaktning. Du gör precis som förr i tiden din far, när jag var olydig och trotsig. Han hade kanske rättighet därtill, men du behöver inte alls spela mentor över mig.

— Det är inte heller min avsikt, Ilse, men jag vet av erfarenhet, att jag genom att tala till dig lätt underblåser din vrede, och därför tiger jag.

— Säg det bara, ty jag vet ju, att du finner det fullt och okvinnligt, om en flicka icke kan behärska sig.

Han fattade hennes hand.

— Kom, Ilse, så skall jag visa dig något vackert, som kommer dig att glömma din förtret.

— Nej, det vill jag inte, utbrast hon, så slet hon sig lös och sprang sin väg. Werner ruskade på huvudet, i det han följde henne med blicken, och gick sedan långsamt vidare.

Då Ilse befann sig i närheten av nybygget, sprang Anita i spetsen för barnskaran jublande emot henne.

— Du kommer ju inte alls i dag, Ilse, ropade lillan,

och Ilse! Ilse! skallade det från alla sidor. Helst hade hon velat stöta tillbaka barnen, men dessa små stackare kunde ju inte rå för att hon måste förarga sig så, och till följd därav lät hon sig ryckas med och började leka som eljest med barnen. Därvid försvann så småningom det djupa vecket i hennes panna, och snart klingade åter hennes muntra skratt.

Werner hade arbetat i ungefär två timmar, då Ilses rosiga lilla ansikte dök upp framför honom. Groparna i hennes kinder blevo djupare, då hon mötte hans blick och sade helt skälmaktigt:

— Den vilda prinsessan Ilse anmäler sig såsom tämd, stränga herr mentor.

Han skrattade.

— Det gläder mig, Ilse. Vill du nu titta på det, jag för en stund sedan ville visa dig?

— Det är självklart, ty det är bara nyfikenheten, som lockat mig hit. Har du kanske fått tag i någon otäck insekt, som jag skall beundra?

— Kom med, men varsamt och försiktigt.

Nyfiken följde hon med honom ut ur bersån och fram till en buske i närheten. Där böjde Werner en gren åt sidan och tog ett steg tillbaka. Ilse hade så när uppgivit ett utrop av beundran, om Werner icke varnat henne, ty hon blickade in i ett näpet fågelbo, ur vilket stucko upp fyra små fågelhuvuden, som pepo helt sakta.

— O, Werner, så förtjusande! Vad är det för söta små djur?

— Det är små rotglar, *Luscinia rubicula*, en inhemsk flyttfågel, som tillbringar vintern i Norra Afrika och Västra Asien. Den —

— Ack, håll inte något lärt föredrag, lilla professor, utan tala hellre om för mig, hur du upptäckte boet.

— Småttingarnas pip och de gamlas kvitter och locktoner ådrog sig min uppmärksamhet. Men drag dig nu lite tillbaka, Ilse, ty modern kommer nog genast för att se till sina ungar. De ställde sig under ett träd, och strax efteråt kom rotgelmodern och blev emottagen med högljudda pip av sina små.

— Så förtjusande! viskade Ilse.

— Ja, det bereder mig alltid glädje att iakttaga de små djuren. Men förråd inte boet för barnen, Ilse, ty de skulle kanske störa och skrämma bort djuren, och det vore dock skada.

— Hör du, Werner, mången gång måtte dina studier dock vara mycket intressanta.

— Jag skulle tro det! Vad skulle väl kunna vara intressantare än att sätta sig in i skapelsens under. De gingo tillbaka in i bersån, och Ilse slog sig ned på bänken. Så där ja, för den här gången är jag färdig med min vrede, det gläder mig egentligen, men den var äkta.

— Jag märkte det.

— Ja, och ditt filosofiska lugn gör mig först riktigt ursinnig. Werner, var jag mycket svår?

Han smålog, och den hjärtegodhet, som därvid utstrålade ur hans ögon, gjorde hans ansikte ovanligt tilldragande. Du var den riktiga Prinsessan Ilse, som under ovädersstormen rasar och skummar och brusar fram över stenar och klippblock.

Ilse skrattade.

— Det där är ju en högst romantisk och tilldragande bild, men jag vågar inte taga åt mig den. Mamma hade säkerligen svimmat, och din pappa, hade nog förvandlats till en saltstod, om han hade sett frukterna av sin uppfostran... Säg, Werner, hyser du en mycket dålig tanke om mig?

— Nej, Ilse, det kommer aldrig att hända, ty därtill känner jag dig alldeles för väl.

— Du gode Werner, o, vad jag är glad! Jag tror, att jag skulle gråta ihjäl mig, om du hyste en dålig tanke om mig.

Det lyste till av glädje i hans ögon, men han sade endast:

— Det gläder mig, att du är så angelägen om min goda tanke, Ilse.

Hon skrattade glatt.

— Men angenämast vore det för dig, om jag försvunne så fort som möjligt och lämnade dig ensam med dina blommor och insekter och övriga naturunder. O, Werner, vad du dock är lustig. Jag önskar, att Rolf re-

dan vore här, ty han förstår så underbart att gå in på mina idéer.

Det strålande uttrycket lämnade Werners ögon, han böjde sig ned över sina böcker och sade:

— Han kommer ju snart, Ilse.

— Ja, det är en riktig lycka! Egentligen börjar livet dock först för mig, när min muntra kamrat är här. Hon väntade ett ögonblick på svar, men när intet sådant kom, sprang hon skrattande upp och sade: Adjö, lilla professor. Jag ser redan, att du glömt min närvaro. O, Werner, du är redan som en urgammal ungtkarl, som glömmer allt annat över sina dumma, gamla böcker. Sjungande dansade hon bort, och den unge mannen såg icke med en enda blick efter den vitklädda gestalten.

På eftermiddagen åkte morfar med sin svärdotter och ungdomen till Doberan. Lilla mormor hade inte lust att gå på konserten, utan stannade hellre hemma för att taga emot den unga gästen, som Ilse skulle föra till henne.

Ilse rynkade pannan, då hon såg de andra gå in på teatern och själv måste åka till järnvägsstationen, och hon frågade sig missmodigt, varför man alltid fordrade ett offer just av henne. Sedan gick hon med dyster min av och an på perrongen och intalade sig, att hon inte alls gladde sig åt att få återse den tråkiga, sentimentala Grete, som alltid inbillade sig vara något alldeles särskilt fint. Men så rusade tåget in på stationen, ett blont flickhuvud lutade sig ut genom ett kupéfönster, och ett par glädjestrålände ögon hälsade henne. Då visste inte Ilse, hur fort hon skulle hinna fram till kupén.

— Ilse, kära, kära Ilse, vad jag gläder mig åt att äntligen återse dig! ropade Margot, i det hon slog armarna om hennes hals. Denna stormande hälsning avvek så mycket från hennes eljest så formella uppträdande, att Ilse i första ögonblicket blev riktigt förvånad. Men så rodnade hon vid tanken på vilka känslor hon hyst gentemot väninnan. Hon skämdes i djupet av sin själ, och de benämningar, hon gav sig själv, voro icke av det mest smickrande slaget. Sedan hon ömt omfam-

nat och kysst Margot, gingo de ut till vagnen och sutto sedan hand i hand, medan de åkte ut på landet.

— Hur kommer det sig, att du ändå fått ledigt? frågade Ilse.

En skugga drog över Margots vackra anletsdrag.

— Det hade anmält sig ett plötsligt besök, och då var jag överflödig, svarade hon kort.

Ilse blickade forskande in i hennes ögon.

— Grete, känner du dig icke lycklig?

— Tyst! Vi får sedermera talas vid därom, men förstår inte den första timmen med det. Så trevligt, Ilse, att du kom ensam och hämtade mig. Jag hoppades det, men vågade inte tro det.

— Det kommer sig därav, Grete, att morfar tagit de andra med sig på en konsert i Doberan. Du vet ju, hur Genia svärmar för musik.

— Stannade du borta för min skull? Vad det gör mig ont!

— Lugna dig, Grete. Du vet inte, hur det gläder mig att återse dig! Hon menade det, och Margot smålog lyckligt, då hon blickade in i de soliga ögonen. Och sedan hade flickorna så mycket att prata om, att de icke gåvo akt på vägen. Först då de åkte genom hyn, såg Margot sig förvånad omkring. Inte bor ni väl i ett sådant hus? frågade hon förfärad.

Ilse skrattade glatt.

— Jo, naturligtvis. Trodde du kanske, Grete, att du skulle komma till ett slott?

Margot såg riktigt bestört ut, men så dök den vackra byggnaden upp, belyst av aftonsolen, och hon drog ett andetag av lättnad. Mormodern tog emot sin unga gäst, med denna lugna älskvardhet, som vann allas hjärtan, och sedan förde Ilse väninnan till ett av de vackra gästrummen.

— Vila dig nu en stund, Grete, så kommer jag sedan och hämtar dig till en gemytlig testund med mormor. De andra kommer först senare, sade Ilse och lämnade rummet.

Kvällen förflöt mycket fort och angenämt för flickorna i mormors sällskap, och de blevo förvånade, då

vagnen åter rullade in på gården. Och ännu en överraskning väntade dem. Bredvid morfar kom en smärt ung man in i rummet, och strålände av förtjusning förde den gamle herrn honom fram till sin fru.

— Känner du igen den här unge mannen, mor? Jag trodde, att mina gamla ögon bedrog mig, då han dök upp bland konstnärerna. Jag infångade honom naturligtvis med ens och tog honom med mig. Till en början sjåpade han sig och tyckte, att han icke fick ramla oanmäld in i huset, men därvidlag lugnade jag honom.

Alexander von Grabowsky förde vördnadsfullt den gamla fruns hand till sina läppar och sade:

— Förlåt, nådig fru, men frestelsen var alltför stor och lockande.

— Ni är hjärtligt välkommen, herr von Grabowsky. Jag kan föreställa mig Werners glädje, då han så oväntat träffade sin vän.

— Och vår lilla näktergals sedan, utbrast herr Erker och gnuggade förnöjt händerna. Inte sant, min stumpa? Nu kan du frossa i musik några dagar. Men var är barnet? Ja, det visste ingen. Mormodern hade endast kastat en blick på det glädjestrålände ansiktet, och helt plötsligt hade hon kommit till visshet om det, som hittills endast kommit som en flyktig tanke till henne. Så oförsiktigt av den gode morfar att taga med sig den unge mannen. Men i fråga om hjärteangelägenheter var han omisstänksam som ett barn. Genia blev snart åter synlig, lugn som alltid, men över hennes älskliga ansikte låg en svag rodnad, som eljest icke syntes där. Kvällen förflöt mycket glatt, och som det blivit sent, uppskötos de musikaliska njutningarna till följande dagar.

Följande morgon gingo Ilse och Leni med Margot ned till stranden för att visa henne sjön.

— Nå, vad säger du, Grete? utbrast Ilse otåligt. Är havet icke underbart?

— Jo, svarade Margot med ett djupt andetag, här skulle det vara härligt att sitta och drömma. Något så härligt har jag ännu aldrig sett.

— Drömma! utbrast Ilse. Börja inte du också, ty vi

har alldeles nog av Genia. Men vet du av, att du ännu inte framfört någon hälsning från tant Mela?

Margot rodnade litet.

— Du glömmer min hastiga avresa, Ilse. Jag hann inte underrätta tant Mela, och för övrigt ville jag bespara henne den långa vägen i solbaddet till järnvägsstationen.

— Ja, det är sant, men skada är det i alla fall, ty jag hade gärna velat höra litet om henne, sade Ilse.

— Har du inte ofta avlagt besök hos henne? undrade Leni.

— Hur kan du tro det? Jag kan ju inte resa bort efter eget behag. Detta lät riktigt avvisande, och Ilse och Leni växlade en förvånad blick.

— Men på söndagen är du ju ledig, och om du säger till baronessan, att du då och då vill fara och hälsa på en tant i Wernigerode, lär hon inte förbjuda dig det?

— Hon överlåter helst Lucies uppfostran åt mig. Du såg ju, att jag inte kunde komma ifrån under ferierna.

— Det skulle jag helt enkelt inte hålla till godo med, utbrast Ilse. Ferierna tillhör dig och även söndagarna. Jag skulle inte låta någon människa tyrannisera mig, och det behöver inte du heller hålla till godo med, Grete, ty du har dock ett hem, som du när som helst kan återvända till.

— Ja, Ilse, det vet jag, och jag är dina föräldrar innerligt tacksam för det, men jag har det inte så illa ställt där borta, att jag skulle vilja lämna min anställning.

— Ah, jag tycker, att din baronessa förefaller förskräckligt oälskvärd. Be tant Mela, att hon skriver till henne en gång och ber, att du får komma över en söndag. När jag nästa gång skriver till henne, skall jag också be henne därom.

— Ilse, gör mig den enda tjänsten att inte blanda dig i mina angelägenheter, utbrast Margot häftigt. Du vet ju inte alls, hur mycket du kan skada mig därigenom. Familjen är mycket adelsstolt, och min ställning där vore alldeles undergrävd, om man finge veta, att

jag umgås med en ofrälse gammal fröken, som bor i ett vindskyffe.

Ilse sprang upp, blodröd av förtrytelse.

— Och det vågar du uttala, ehuru du vet, hur gräns-löst vi högaktar och ärar tant Mela? Skäms du inte alls? Stackars tant Mela, om hon kunde ana, att du förnekar henne!

— Nog håller väl även du av henne, Margot? frågade Leni bekymrad.

— Det gör jag, men ni kan inte föreställa er, hur be-tryckt hennes fattigdom gör mig. Jag hade aldrig kun-nat föreställa mig, att en bildad människa kunde bo och leva så. Om jag kunde tänka mig, att det skulle gå mig likadant i livet, ville jag hellre dö redan i dag.

— Åh, det skulle du nog ta dig i akt för! utropade den uppbragta Ilse. Och om du en gång kan träda in-för Gud sådan som tant Mela, så kan du vara glad, men jag tror inte, att någon enda av oss gör det.

Margot teg, och Leni såg bönfallande på Ilse. Så skrattade hon och frågade skälmskt:

— När allt kommer omkring, har du nog inte vågat tala om att du skulle till en borgerlig godsägarefamilj?

Margot rodnade och sade trotsigt:

— Jag sade, att jag skulle till morföräldrarna till Ilses vänner. Namnet gör ju ingenting till saken.

Leni skrattade glatt.

— En sådan lycka, att Käthe inte anar det, ty i så fall skulle hon aldrig förlåta dig. Det blir väl bäst, att vi betraktar det som en hemlighet, inte sant, Ilse?

— Du goda lilla Leni, känner du dig inte alls kränkt?

— Inte alls, Ilse. Jag vet, att Margot det oaktat hög-aktar de kära morföräldrarna, och då gör det ingenting, om främmande människor inte känner till något om dem. Margot kände sig djupt skamsen, och det var en-dast tack vare Lenis älskvärda munterhet, som hon återfick sin otvungenhet och blev försonad med Ilse. Alla i huset bemötte Margot med största hjärtlighet, och det såg ut, som om var och en på Dabelsdorf vinn-lagt sig om att göra den unga flickans vistelse där så angenäm som möjligt.

Detsamma var förhållandet med Alexander von Grabowsky, som uppsköt sin avresa från den ena dagen till den andra. Han musicerade mycket med Genia, och under tant Ines' beskydd företog ungdomen mången utflykt i de vackra omgivningarna. Alla sågo gärna den unge mannen, som genom sin stora begåvning och sin älskvärdhet vann allas hjärtan, och gamle herr Erkner gnuggade ofta händerna av förtjusning, när den unge konstnären ackompanjerade Genias sång, och uttalade därvid såsom sin åsikt, att det varit en briljant idé av honom att taga honom med sig hem. Morfar svarade ej något på dylika yttranden, men hennes blick följde ofta Genia med ett bekymrat uttryck.

— Vad är det egentligen fatt med dig, mor? frågade den gamle herrn en dag, då han märkte, att hon icke svarade ett enda ord på hans lovprisande. Passar det dig kanske inte, att den unge mannen vistas i vårt hem?

— Mot den unge mannen har jag ingenting att anmärka, far lilla, men — hon tvekade och böjde sig ned över sin stickning, som om den erfordrat särskild uppmärksamhet.

— Jag är verkligen nyfiken på att få höra, vad det är för ett »men». En så artig och uppmärksam ung man brukar dock eljest behaga kvinnor.

— Han behagar även mig, far lilla, men just därför att han är en mycket angenäm personlighet, känner jag mig betänksam. Förstår du, far lilla, jag menar endast, att nu, när våra flickor icke längre är några barn, måste vi vara försiktiga med att bjuda hit unga män.

Morfar tog i sin häpnad pipan ur munnen och brummade sedan helt förargad:

— Börjar nu du också tänka på att gifta bort flickorna, så fort de trampat ut barnskorna. Att ni kvinnor aldrig kan låta bli att stifta äktenskap! Överlämna den saken åt Vår Herre, han förstår sig bättre på den än ni.

— Ja, far lilla, det har du rätt i, och jag skall gärna

ge mig till freds, om jag bara får veta din åsikt om saken.

— Om vilken sak, mor? Tala inte i gåtor. Det tycker jag inte om, det vet du.

— Tycker du inte, far lilla, att vår Genia på senaste tiden slagit ut som en ros?

— Det har jag inte särskilt lagt märke till. Har alltid tyckt, att tösen är ovanligt söt.

— Det tycker visst någon annan också, sade mormor med en suck.

— Vad för slag? Den gamle herrn sprang upp så häftigt, att mormor blev riktigt rädd. Du menar väl inte. — Nej, hör du, nu går skammen på torra land! En karl, som ingenting har och ingenting är, dristar sig till att finna min tös vacker? Vet du något bestämt, mor?

— Om mina gamla ögon inte bedrar mig, far lilla, så håller dessa två av varandra.

— Dumheter! Genia är ju bara barnet och tänker ännu inte på dylikt.

— Vid tjugu års ålder upphör dock en flicka att vara barn, far lilla, invände mormor.

— Ja, det har du verkligen rätt i, men det säger jag dig, mor, hellre än att jag ger henne till en musikanter, får hon bli en gammal mamsell.

— Hur kan du prata så, far lilla? Herr von Grabowsky är en mycket begåvad ung konstnär, som säkerligen har framtiden för sig.

— Kan du garantera det? Inte jag! Skall kanske vårt barn vid hans sida lära känna nöd och bekymmer, eller väntar han kanske på hennes hemgift?

— Far lilla, hur kan du hysa sådana tankar om den unge mannen, om vilken vi inte känner till annat än gott? Kan du inte föreställa dig, att han älskar vår Genia varmt och trofast?

— Det behöver han inte alls göra, utbrast morfadern häftigt. Vet du, vad han talade om för mig i morse? Jo, att han ämnar lämna sin anställning i Berlin, därför att den inte tilltalar honom och inte heller ger honom tillräckliga inkomster. Så företar han konsert-

resor för att sedermera bege sig till Milano och där ytterligare utbilda sig. Skulle du vilja, att vårt barn droge ut med honom i världen och kanske till och med uppträdde offentligt, om hans inkomster inte räckte till? Jag blir utom mig, när jag föreställer mig hela eländet i ett sådant konstnärsliv. Jag ger aldrig mitt samtycke till något sådant, det kan du lita på... Jag har varit en riktig gammal äsna, som själv fört honom in i huset. Den dumheten förlåter jag mig aldrig. Han lämnade rummet med dånande steg, och suckande och ruskande på huvudet, följde mormor honom med blicken, då han gick över gården.

Fru Ines hade på eftermiddagen farit med flickorna och de båda unga männen till Heiligen Damm, den vackra badorten vid kusten. De genomströvade de härliga bokskogarna, som utbreda sig längs stranden. Solen stod redan lågt på himmeln, och som de ämnade övervara en konsert och ett fyrverkeri utanför brunns-huset, måste de tänka på att återvända.

— Jag har skaffat mig ett program? sade Alexander von Grabowsky till Genia. Får jag visa er det? De båda mörka huvudena lutade sig över bladet och diskuterade ingående de olika numren. De andra voro en bra bit före, men det bekymrade dem ej, ty de voro varandra nog.

— Har Werner redan omtalat för er, att jag inom den närmaste tiden lämnar Berlin, fröken Genia? sade den unge konstnären.

— Nej. Skall ni således åter företa en konsertresa?

— Ja, även det, men jag lämnar Berlin för alltid.

— För alltid? Genia stannade och såg förskräckt på honom. Varför för alltid? Jag trodde, att ni hade för avsikt att stanna där.

— Det kan jag ej, utbrast han livligt. Jag känner mig icke lycklig och nöjd som lärare, jag måste vara fri för att kunna utveckla mig som konstnär. Jag känner en innerlig längtan efter att komma ut i världen, i all synnerhet till Milano, där konsten omhuldas så som ingen annan stans. Tanken att i hela mitt liv pinas med obegåvade elever är mig outhärdlig. De enda

ljuspunkterna var då och då en konsert eller under ferierna en konstresa som denna. Jag uthärdar icke längre detta liv, jag känner, att jag långsamt går under, och därför måste jag ut i världen. Han hade tagit av sig hatten och strök sig med handen genom det präktiga, svarta håret. Hans mörka ögon strålade, hans bröst höjdes och sänktes i djupa andetag. Genia såg på honom under tystnad. Ja, konstens genius hade kysst hans höga panna, den lyste ur de strålände ögonen. Hon kände, att han icke kunde göra annat än undfly detta snävt begränsade liv, men ack, vad skulle det bli av henne, om han drog ut i vida världen?

Då vände han på huvudet, och deras blickar möttes.

— Genia, sade han sakta, finner ni mitt beslut gott och riktigt?

— Ja, ni måste handla så, jag förstår, hur ni känner det. Mätte Gud ledsaga er, vart ni än beger er!

— Jag visste, att ni skulle förstå mig. Det faller sig icke lätt att skiljas från Berlin, från de förhållanden, jag blivit van vid, och de människor, som blivit mig nära, därtill har jag där upplevat alltför svåra och även alltför härliga tider. Jag blev tidigt föräldralös och hade inga sådana vänliga, kärleksfulla anförvanter som ni, Genia, som togo sig an mig. För mig gällde det att tidigt stå på egna fötter. Min förmyndare ville göra mig till ämbetsman, men jag förklarade, att jag ville bli musiker, och när han vägrade mig sitt samtycke, begav jag mig som sexton års pojke nästan medellös till Berlin. Jag fick mången gång svälta och frysa, innan jag lyckades finna en lärare, som tog sig an mig. Allt detta ligger nu långt bakom mig, och sedermera gick min lyckas stjärna upp, och den har jag att tacka för all lycka de senaste åren. Vill ni veta, vem denna stjärna är? Han hade fattat hennes hand, som hon ängsligt sökte draga undan.

— Var snäll och låt mig gå nu, herr von Grabowsky — vi har kommit alltför långt efter de andra.

— Nej, ett så dyrbart ögonblick kommer kanske aldrig mer åter, och jag kan icke resa, utan att ha sagt er, vad ni varit för mig de senaste åren, Genia. Min stjär-

na, min musa, min goda ängel, får jag taga med mig hoppet, att ni en gång skall bliva min? Får jag betrakta dig såsom min kära fästmö, för vilken jag arbetar och skapar där ute i världen? Tala, Genia — endast ett ord.

Till en början hade all färg försvunnit ur det älskliga flickansiktet, men nu överdrogs det av en huld rodnad, och hon slog upp de klara ögonen, fyllda av hängivenhet och kärlek, och då slöt han jublande henne till sitt hjärta.

— Min fästmö, sade han innerligt. Hur lätt blir det icke nu för mig, Genia, att skapa, när jag bär denna lycka i mitt hjärta. Du skall bliva stolt över mig, älskade, ty jag kommer icke att unna mig varken rast eller ro, förrän jag är en berömd man. Då kommer jag och hämtar dig till den soliga södern, där vi skola skapa oss ett trivsamt hem.

När de på kvällen kommo hem till Dabelsdorf och Alexander lyfte Genia ur vagnen, sade han sakta till henne: I morgon bittida talar jag med morfar.

En het rodnad steg upp till hennes kinder och hon sprang uppför yttertrappan så hastigt, att hon föll rätt i armarna på morfar, som just kom ut genom porten. Han utbrast helt förvånad:

— För katten, lilla näktergal, du måtte ha fått uppleva en alldeles särskild njutning?

— Ja, morfar, det var under — underbart härligt, svarade hon och tryckte sina friska läppar mot hans.

Förvånad såg den gamle herrn efter henne, och hans panna lade sig i djupa veck, då han blev varse den unge konstnären.

Följande morgon var den unga flickan så blek, att det måste ådraga sig allas uppmärksamhet. Hon sade, att hon hade huvudvärk, och lät sig villigt skickas in i mormors fridfulla lilla rum. Där satt hon nu med händerna hopknäppta i knät och drömde om en ljus, solig framtid. Samtidigt lyssnade hon efter varje buller i huset, och för var gång en dörr öppnades eller stängdes, drog en klar rodnad över hennes ansikte. Hon visste, att Alexander nu var inne hos morfar. Verför häm-

tade man inte henne? Det var väl inte möjligt, att den gode morfar vägrade sitt samtycke? Men nej, han hade ju alltid varit så hjärtlig mot Alexander, hade uppskattat honom så, och han älskade ju henne alltför högt för att förhindra hennes lycka.

Så öppnades dörren till förrummet, hon hörde lätta, snabba steg, och nu kom Alexander in, men icke strålande av lycka, såsom hon väntat, utan blek och förstörd.

— Alexander, viskade hon sakta och förskräckt.

Han fattade båda hennes händer och sade med skäl-vande stämma:

— Din morfar vill icke giva dig åt mig, Genia, ty han hyser ingen tillit till en kringflackande musikanter, såsom han behagar kalla mig. Det flammade till i hans mörka ögon, han släppte hennes händer och började upprörd gå av och an i rummet. Genia såg bestört på honom.

— Var icke ond på morfar, Alexander, bad hon blygt. Något oväntat bringar honom lätt ur fattningen, och då säger han saker och ting, som han efteråt ångrar.

— Barn, han kränkte mig med berätt mod, ty din mormor hade i går öppnat hans ögon, och han var tillräckligt förberedd på min förklaring.

Genia blev ännu en nyans blekare.

— Och lämnade han oss inte alls något hopp? frågade hon darrande.

— Jo, ett litet hopp gav han mig, svarade den unge mannen bittert. Om mitt namn inom tre år är berömt och jag kan bevisa, att jag är i stånd att dra försorg om en hustru, så får jag komma igen och förnya min anhållan om din hand.

— O, då är ju allt gott och väl, inte sant? Alexander, tre år gå ju så fort, om vi tänka på varandra i kärlek och trofasthet.

— Och under denna långa tid får jag inte skriva ett enda litet ord till dig eller höra av dig. O, min älskling, hur skall jag kunna uthärda det? På vad sätt har jag gjort mig förtjänt av denna hårdhet och ringaktning från din morfars sida?

— Låt honom endast få litet tid på sig, käraste. När

han kommer till insikt, återkallar han kanske förbudet, varom icke, måste vi foga oss och tänka, att det kanske är bäst så för oss. Du kan även företa din flykt mot höjden bättre, om du icke är bunden, och det har nog morfar insett.

De stodo en stund under tystnad, slutna i varandras armar. Så sade den unge mannen leende:

— Kärleken är uppfinningsrik. Jag skall inviga Werner i mitt förtroende och till honom adressera de brev, jag skriver till dig, och på så sätt får jag även höra av dig.

— Jag ber dig, Alexander, sänd mig inga meddelanden utan morfars samtycke och vetskap, bad hon ängsligt.

— Jag vill visst icke förleda dig till olydnad, min älskling, men en stackars liten hälsning tar du väl emot genom Werner och besvarar den även? Hon nickade, leende genom tårarna, och han sade med en suck: Alltså gäller det nu att skiljas. Förblir du mig trogen, Genia?

— I all evighet, Alexander.

Han kysste de skälvande läpparna, de själfulla ögonen och lät henne sedan glida ned i en stol. Farväl då, min älskling. Mätte Gud välsigna och bevara dig och skänka oss ett glatt återseende. Ännu en lång handtryckning, en innerlig blick, och sedan lämnade han hastigt rummet.

Genia ville ropa, hålla honom kvar, men hon förmådde det ej. Halvt vanmäktig satt hon tillbakalutad i sin stol och hörde, hur Christian ledde hästarna ut ur stallet och spände för. Nu körde vagnen fram, och nu hörde hon även Werners och Alexanders röster. Hon sprang fram till fönstret och tittade ut, halvt dolt bakom gardinen. De båda unga männen stego upp i vagnen, munt- ra röster ropade avskedshälsningar till den bortfarande, och så satte hästarna i gång. Snyftande sjönk hon ned på knä på stolen, och då kände hon sig ömt lyftas upp och blickade in i mormors milda, deltagande ansikte.

— Ack, mormor, jag håller honom dock så kär, vi-

skade hon och smög sig intill det trofasta gamla hjärtat. Fru Erkner satte sig ned med henne och lät henne gråta ut en stund. Så sade hon sakta:

— Jag vet väl, hur svår denna skilsmässa är för er båda, älskade barn, men om ni betrakta den som en prövning, så kan den dock lända er till välsignelse. Ni äro båda ännu unga och kunna ännu vänta några år. Det är bättre för honom, att han går fri ut i världen för att söka sin lycka, än om han vore bunden, ty det har varit mången ung konstnär till ett hinder. Är hans kärlek äkta, så kommer han tillbaka till dig, och till dess måste du bemanna dig med tålmod, min älskling, och tro även, att det icke faller sig lätt för morfar att se sin lilla näktergal sorgsen och olycklig. Och på samma sätt fortsatte mormor att tala, tills Genia så småningom lugnade sig och ett svagt hopp åter vaknade till liv i hennes hjärta.

När hon lämnade den tysta lilla kammaren, var hon åter den gamla Genia och kunde till och med vänligt höra på, hur Ilse och Leni till henne framförde Alexanders hälsning att han plötsligt måst avresa med anledning av en konsert, som mot förväntan måste äga rum redan om några få dagar. Tant Ines, som blivit invigd av mormor, gjorde sitt bästa att ge samtalet en annan vändning, så ingen anade den unga flickans hjärtehemlighet. Morfar var i dag märkvärdigt retlig och tycktes konsekvent titta förbi sin älskling, men det oaktat lade han märke till hennes bleka kinder och sorgsna ögon, och de bidrogo just icke till att göra honom muntrare.

Lyckligtvis anlände följande dag doktor Wendorf med sin fru och Rolf, som fått fjorton dagars permission. Ilse och Leni voro förtjusta att få tillbaka sin muntra kamrat, och även Margot var vid nådigt humör, när den unge fänriken bemötte henne med utsökt artighet. Mormor uttömde sitt bedrövade hjärta för sin dotter och lät sig tröstas, och morfars dåliga humör försvann, sedan han talat med svärsonen. Denne höll med honom om att han icke borde ha givit sitt samtycke till en förlovning med ens, utan att man mycket väl kunde begära.

att den unge mannen först skaffade sig en något så när betryggad ställning.

Genia kände intet behov av att uttala sig, ty hon bevarade sin kärlekshemlighet såsom sin dyrbaraste klenod, och hon blev blossande röd, då Werner en dag kom fram till henne ute i trädgården och räckte henne ett brev.

— Ta det här, Genia, sade han vänligt. Jag har i dag emottagit det från en vän, och det kommer nog att intressera dig, ty det innehåller intressanta skildringar. I morgon skriver jag och svarar.

Den unga flickan formligen flög upp till sitt rum. Där stod hon med blossande kinder och brevet i handen. Men fick hon läsa det? Hon tvekade ett ögonblick, men så gick hon beslutsamt med det värdefulla brevet i handen in i morfars rum.

Den gamle herrn, som satt vid skrivbordet och arbetade, tittade förundrad upp, då flickan plötsligt stod bredvid honom. Nå, lilla näktergal, vad står på? frågade han och såg förvånad på hennes blossande kinder och brevet i hennes hand.

— Kära morfar, sade hon sakt, jag skulle inte gärna vilja handla mot din vilja, och därför vill jag först fråga dig, om du tillåter, att jag läser det här brevet, som Werner emottagit från sin vän.

— Men kära barn, vad tror du hans studentvänner intresserar mig?

— Ack, morfar — den unga flickan lade armen om hans hals och dolde ansiktet vid hans axel — han — Alexander, är dock hans bästa vän.

— Vad för slag? Skickar den unge herrn kärleks-epistlar till dig genom Werner? Tror han, att han kan kringgå mig på det sättet?

— Var snäll och tala inte så om honom, morfar, det gör mig så ont. Werner skulle säkerligen inte ha givit mig brevet, om det stått något i det, som varit mot dina önskningsar.

Den gamle herrns vrede tycktes avdunsta, då han blickade in i det älskliga flickansiktet. När allt kommer omkring, är du väl riktigt ond på gamle morfar,

för att han inte genast sade ja och amen till er dårskap?

— Nej, ty du vet säkerligen, vad som är bäst för mig.

— Ja, en sån liten barnunge som du behöver ännu inte gifta sig.

Ett svagt leende spelade kring Genias läppar.

— När han äntligen får komma och hemföra mig, är jag snart ett kvarts århundrade gammal, nästan en gammal mamsell, morfar, påpekade hon.

— Ja, om — utbrast han häftigt. Förlita dig inte alltför mycket på det. Näja, jag vill inte säga något ont om honom, lugnade han sig, då han såg hennes förebrående min. Se där, ta brevet, för min skull får du läsa det.

— Morfar, vad du är god! jublade hon. Jag tackar dig tusende gånger! Och icke sant, jag får skicka honom ett svar genom Werner?

— Näja, absolut nödvändigt är det ju precis inte, brummade gubben och tog tåligt emot en kyss, innan den unga flickan lämnade rummet.

Följande morgon satt Werner i sin berså, så fördjupad i sina studier, att han icke hörde de lätta steg, som närmade sig, utan tittade upp först då Genia tilltalade honom:

— Här är ditt brev, Werner. Jag tackar dig så hjärtligt. Vill du vidarebefordra en hälsning från mig? Han reste sig upp och räckte henne handen. Jag skriver redan i dag, Genia, och icke sant, jag får säga honom, att det går dig väl? Hon nickade, och han följde henne nedför vägen.

Och från och med denna stund gestaltade sig förhållandet mellan de två unga anförvanterna helt annorlunda än hitintills. Werner bemötte sin unga kusin med en öm omtänksamhet och ridderlighet, som gick bra ihop med hans lugna uppträdande, men ofta gav Rolf anledning till skämt och gnabb.

Fänriken ägnade nästan hela sin tid åt de unga flickorna, och de väntade sig icke heller något annat och hade förtjusande roligt. Margot tänkte med hemlig förfäran på avresan, ty hon fann det förtjusande på Da-

belsdorf, ehuru hon icke ansåg det riktigt passande, att Käthe och Genia hjälpte till överallt med arbetet.

— Jag skulle inte göra det, sade hon en dag till Ilse. Vad skall det tjäna till att man är dotter till en rik godsägare, om man själv måste arbeta så mycket? Jag skulle hålla mig med en massa tjänare och njuta av livet. Vad gör familjen om vintern?

— Arbetar alldeles såsom nu, ty i ett stort hushåll finns det alltid mycket att uträtta, omtalade Ilse för henne. Så tillade hon skälmaktigt: Därtill kommer de stora slakterna, Grete, som för husfrun är av mycket stor vikt, även om du finner dem förskräckliga. Och så arbetas det flitigt för de fattigas räkning, i all synnerhet till julen.

— Vad är det fråga om? frågade Rolf, som just hann fatt flickorna.

— Äh, Margot sade, att hon som godsägarfru skulle göra livet angenämare för sig, än vad mormor gör. Om sommaren skulle hon vistas några månader vid en badort och om vintern, i all synnerhet under grisslakterna, skulle hon kila in till Berlin och roa sig. Inte sant, Grete, ungefär så tänker du dig en godsägarfrus liv?

— Ja visst. En dam behöver väl inte uträtta dylikt själv. Varför har hon annars sin hushållerska?

— Ja, och herrn sin inspektor, tillade Rolf.

— Ja, Rolf, du förstår ju heller ingenting, inföll Ilse. När du en gång övertar Dabelsdorf, så kan du vistas året om ute på resor med din fru. Jag skulle bara komma till skördefesten, ty det är en trevlig tid.

— Hör du, Puck, med all respekt, du är dock ännu en riktigt oförståndig backfisch. När jag övertar Dabelsdorf, förstår jag också, hur en egendom skall skötas, eller tror du kanske, att morfar i annat fall skulle anförtro mig godset? Jag stannar ännu några år vid regementet, men när jag ser, att morfar inte vill hålla på längre, lägger jag av mig uniformen och blir lantis.

— Av höjelse? frågade Margot.

— Ja visst. Jag kan inte föreställa mig något härligare än att leva på den egna torvan, fri från varje tvång, en kung i mitt lilla rike.

De hade nu anlånt till byn, och Ilse gick in i skilda stugor för att fördela mormors gåvor, och Rolf roade sig med några barn, som tillitsfullt kommo fram och hälsade på honom.* Det var allmänt bekant, att han var den blivande godsägaren, och fiskare och daglönare hälsade vörtnadsfullt på honom. Flera gånger följde han med dem avsides och samtalade med dem. När han så kom tillbaka, sade han:

— Ursäkta mig, fröken Margot, men folket här har alltid något att tala med mig om, och jag måste ofta framföra deras önsknings till morfar.

— Har ni verkligen intresse för dessa människor? frågade hon.

Han såg på henne med övermodigt skrattande ögon.

— Ni menar väl därför att de icke tillhöra »de övre tötusenden», nådigaste Margot? Ja, förstår ni, därvidlag har vi inte alls samma smak. Ni älskar endast aristokratien och jag —

— Herr Wendorf, jag tror ni gör er lustig över mig, inföll Margot rodnande.

— Hur skulle jag våga det, nådig fröken? bedyrade han livligt. Men hon rynkade pannan och svarade kort:

— Det känner jag till av erfarenhet.

— Och straffar mig med er allerhögsta onåd, det känner även jag till, sade han och betraktade med smått road min hennes halvt bortvända ansikte. Så vacker hon dock var. Skada blott, att hon besatt ett sådant högmod. Ni kommer väl till Berlin under julferierna, fröken Margot? frågade han efter en kort paus.

— Det hoppas jag säkert.

— Jag också. Då skall vi roa oss grundligt. Jag skall svinga mig upp till nöjesråd och dra försorg om att ni för en gångs skull får njuta riktigt av ungdomens nöjen.

Margot smålog glatt. Emellanåt kunde han ändå vara riktigt trevlig.

TREDJE KAPITLET.

Höstvinden svepte fram över åkerstubbarna och löven började ändra färg. Margot satt i sitt lilla rum och blickade med dystert min ut i höstprakten. Solskenet, som där ute övergöt allt med guldgång, framkallade inte ens det allra svagaste leende på hennes ansikte. Hon kände sig olycklig, riktigt hjärtans olycklig. Sedan sin vistelse på Dabelsdorf, där hon upplevde fyra härliga veckor, räknade hon dagarna till Mikaelsmässa, då hon hoppades åter få ledigt och kunna resa till Berlin. Endast med tillhjälp av dylika ljuspunkter trodde hon sig kunna uthärda livet såsom guvernant. Hon hade icke kommit vare sig sina elever eller deras föräldrar ett enda steg närmare. Baronessan bekymrade sig om henne nätt och jämt så pass mycket, som anständigheten fordrade, Wilma passade visserligen lektionstimmarna, men gick för övrigt helt och hållet sin egen väg och visade vid varje tillfälle, hur högt hon stod över sin unga guvernant. Och Lucie? Baronessan fann det mycket bekvämt att lägga omsorgen om hennes uppfostran helt och hållet i Margots händer och att göra henne ansvarig för allt, den unga flickan företog sig.

Margot begrundade ofta frågan, hur hon skulle vinna inflytande över den vilda, ytliga flickan, men hittills hade det icke lyckats henne. När hon trodde sig ha Lucie i tryggt förvar med böckerna framför sig, blev baronen synlig, ursäktade sig älskvärt och bad, att lillan skulle få slippa lektionen, därför att hon nödvändigt måste följa med honom.

Så hade det även varit i dag, och hon hade förgäves bett att först få avsluta lektionen, enär hon dock var ansvarig för att Lucie lärde sig något.

— Min kära fröken, hade baronen vänligt svarat, låt inte den saken oroa er, ty jag tycker, att Lutz gör storartade framsteg under er ledning, och någon blåstrumpa skall hon ju inte bli.

— Det har du rätt i, pappa. Jag är färdig om fem minuter, utbrast Lucie och rusade ut ur rummet, och strax efteråt såg Margot far och dotter tillsammans rida bort. Något senare sammanträffade hon med baronessan, som förvånad utbrast:

— Åh, fröken von Treschow, jag trodde, att ni hade lektion med Lucie?

Margot rodnade.

— Herr baron kom och hämtade henne mitt under lektionen, nådig fru. Jag är absolut maktlös gentemot herr barons önskningsar och ville be fru baronessan ha godheten inskrida.

Baronessan anlade en mycket avvisande uppsyn och sade:

— Min kära fröken, det vill synas mig, som 'om ni helt och hållet missuppfattade er uppgift här i huset. Jag söker inverka så mycket som möjligt på min man att han icke skall behandla Lucie, som om hon vore en pojke, och er uppgift är nu att göra ert inflytande gällande över min dotter, så att hon förlorar lusten för ett pojkaktigt uppträdande och blir mer kvinnlig. Jag måste erkänna, att jag till en början hoppades mycket av er, ert uppträdande var mig sympatiskt, och till min stora glädje känner Lucie icke samma antipati mot er som mot era företräderskor. Jag hoppas, att det så småningom skall lyckas er att inverka mer på min dotter. Om jag kunde bestämma ensam över den saken, så skulle Lucie komma i en sträng pension, men det vill min man icke höra talas om, så vi måste här hemma försöka tämja henne. Jag förstår mycket väl, att uppgiften är svår för er, fröken von Treschow, men jag litar fullständigt på er. Hon log nådigt och gick.

Helt missmodig gick Margot upp på sitt rum, och där fann hon ett brev från morbrodern, baron von Hammerstein. Vad kunde väl morbror Klaus vilja henne? Hon öppnade brevet med häftigt klappande hjärta och läste:

Appenrode d. 26 sept.

»Min kära systerdotter! Då du i somras tillträdde

din anställning hos fru baronessan Eisenhart, skrev du till mig, att det skulle glädja dig mycket, om du en gång fick avlägga ett besök hos mig. Hittills har jag varit alltför dålig att kunna se en ung gäst hos mig, men nu är mitt befinnande något bättre, och följaktligen väntar jag dig till Mikaelmässoferierna. Jag har icke återsett dig sedan din mors död och skulle gärna vilja veta, hur du utvecklats dig. Skriv och underrätta mig, när dina ferier börja, så att jag kan skicka en vagn.

Med hälsning din gamle morbroder

Klaus von Hammerstein.»

I största bestörtning stirrade flickan på de skrivna raderna. Drömde hon? Morbrodern kallade henne till sig, och hon måste avstå från sin resa till Berlin. Det var väl icke möjligt! Redan i många veckor hade hon glatt sig åt att få återse Ilse, åt vistelsen i de snälla fosterföräldrarnas hem, och nu måste hon avstå från det!

Det kunde morbrodern inte begära. Hon skulle genast skriva till honom, att hon redan disponerat på annat sätt över sina ferier. Skulle han manne taga illa upp? Det kunde han väl inte gärna göra, ty han måtte dock inse, att hon hellre reste till Berlin än till hans tysta, ensliga hem. Hon skulle gärna skänka honom en söndag vid något tillfälle, men inte hela sin trevliga ferietid. Hon tog hastigt fram bläck och penna och började skriva.

»Kära morbror Klaus!» stod det redan skrivet, men så tvekade hon och stirrade tankfullt rätt framför sig. Förutom en långt borta bosatt tant var morbror Klaus den enda anförvant, hon ägde här i världen, och skulle hon då kanske kränka honom genom att avböja hans inbjudan? Men kanske han endast gjort, vad han betraktade såsom sin plikt, och han skulle kanske känna lika stor lättnad som hon, när hon inte kom. Hon visste sig ingen råd, så hon skrev hastigt några rader till fru von Roden.

Svaret kom omgående och var just sådant, som Margot innerst inom sig väntat. Fru von Roden skrev, att

de alla beklagade oändligt, att de icke skulle få se hennes lilla dotter, men att hon obetingat måste antaga morbroderns inbjudan och finge jämte dem sätta sin tröst till julen. Även Ilse tillade några kärleksfulla rader, i vilka hon hjärtligt beklagade, att hon måste avstå från väninnans besök. Alltså var det definitivt bestämt i fråga om ferieveckan, och suckande skrev Margot till morbrodern.

Dock emotsåg hon nu med en viss nyfikenhet den tid, hon skulle tillbringa hos morbrodern, och hon darrade vid tanken, att han kanske skulle skicka henne en vagn, som icke var fullt ståndsmässig, utan skulle föranleda baronessan att rycka på axlarna och Lucie att säga kvickheter. Men denna hennes fruktan visade sig vara ogrundad, ty vagn, kusk och betjänt verkade fullt komme il faut, och Margot behövde icke känna sig det minsta generad över dem. Då de åkt ungefär en och en halv timme, stannade vagnen till Margots förvåning utanför ett avsidet beläget tvåvåningshus. Och där kom en vit hårig gammal betjänt och öppnade en grind, som ledde till en förträdgård, och vagnen rullade in. Bodde således morbrodern så avsidet? Hon kände sig riktigt beklämd till sinnes, då hon steg ur ekipaget och gick in i huset.

Den gamla hushållerskan kom och mötte henne och förde henne uppför trappan och in i ett ljust, hemtrevligt sovrum. En sådan härlig utsikt över bergen. Hon lutade sig ut genom fönstret och såg nu även till sin belåtenhet, att det fanns två andra hus icke så långt därifrån. Efter att ha snyggat upp sig litet gick hon ned för att hälsa på morbrodern. Betjänten anmälde henne med stel värdighet, och hennes hjärta klappade häftigt, då hon steg in.

Den gamle morbrodern ville resa sig upp, men hon skyndade hastigt fram till honom med orden:

— Kära morbror, var snäll och sitt still, ty jag vet, att det faller sig svårt för dig att resa dig upp.

Den gamle herrn sjönk belåten tillbaka ned i stolen, och sedan räckte han henne handen. Hjärtligt välkommen, kära systerdotter, sade han så vänligt, som

hans allvarliga väsen över huvud tillät. Jag hoppas, att du icke skall känna dig ensam hos mig.

Rodnande slog Margot sig ned bredvid honom och sade:

— Jag trodde, att du bodde närmare någon stad eller i en by. Känner du dig icke ofta ensam, morbror?

— Nej, jag köpte det här huset just därför att jag älskar ensamheten.

Det kunde Margot inte förstå. Den gamle herrn måtte ha förstått det av hennes uppsyn, ty han tillade med ett bittert leende:

— När jag var vid din ålder, tänkte jag annorlunda, men när man blir äldre, lär man att bedöma världen och människorna riktigt och är glad, när man varken ser till eller hör av någondera delen. Men hur trivs du med din anställning?

Inför den gamle mannens allvarliga, forskande ögon var det henne omöjligt att icke säga den fullständiga sanningen.

— Jag har än så länge så litet inflytande över min elev, morbror, svarade hon modstulet.

— Hur så? Berätta.

— Hon är mycket vild, började hon förvirrad. Fadern har behandlat henne alldeles så, som om hon vore en pojke, och baronessan, som icke har något inflytande över mannen, fordrar av mig, att jag skall inverka på Lucie, så att hon blir mer flickaktig och icke längre finner nöje i att dra ut på jakt med fadern eller att följa med honom på långa, vilda ritter.

— Och lyckas det dig ej?

— Nej. Lucie finner det liv, modern och systemen för, alltför enformigt och tråkigt för att vilja dela det.

— Vad är det för ett liv?

— Jo, ett sådant liv, som damer av börd föra. De göra och taga emot visiter, läsa romaner, åka ut, anordna bjudningar och resa då och då bort på några veckor.

— Och är de belåtna med det?

— Det vet jag inte, morbror, men mången gång känner de sig uttråkade.

— Inte underligt, när de inte har något ädlare mål i livet. Du måste försöka vinna dina elever för högre intressen. Om jag inte misstar mig, så har du i majör von Rodens familj lärt känna ett annat liv. Att döma av de brev, jag då och då växlat med fru von Roden, måtte det där råda en annan anda.

För första gången i sitt liv började Margot draga upp jämförelser mellan fru von Roden och baronessan von Eisenhart och begrunda, hur hon skulle kunna vinna de unga flickornas intressen för högre ting. Hon hade ännu aldrig känt sig så olämplig för sin ställning som under denna lugna tid, då hon vistades hos morbror Klaus och hade tillfälle att begrunda mångt och mycket.

Morbrodern bemötte henne med allvarlig vänlighet, och ehuru hon aldrig förmådde övertvinna en viss skygghet, lärde hon sig småningom visa honom små uppmärksamheter. De närmaste omgivningarna lärde hon snart känna. En liten blomsterträdgård framför huset, en större köksträdgård bakom, förbi vilken en liten bäck rann. Där satt Margot helst och blickade drömmande ut över slätten med sina byar och skogsdungar. Emellanåt gick hon även in i skogen, som tog sin början på andra sidan landsvägen, men hon vågade icke gå långt, så hon uppehöll sig helst i förträdgården.

Om kvällarna kommo ofta två herrar, som bodde i de närmast belägna husen, och spelade kort med morbrodern. Den ena, en gammal jägmästare, var likaledes ungtkarl, den andra en gammal godsägare, som var änkring, hade dragit sig tillbaka i ensamheten för att, liksom morbror Klaus, sluta sina dagar där. Han var en ädling av gamla skolan, oändligt hövisk, och roade Margot ständigt genom sina svarvade fraser. Det var han, som lånat morbrodern sin vagn att hämta Margot i, och han hade nu ställt den till flickans oinskränkta förfogande. Hon måste skratta i mjugg åt detta erbjudande, ty hon skulle säkerligen inte så snart komma tillbaka till denna enslighet.

Fröken Brand, hushållerskan, förbarmade sig emellanåt över henne och tog henne med på en promenad

eller på ett besök hos de sjuka i byn, som hon trofast drog försorg om. Dylika promenader voro icke alls i Margots smak, och hon hade säkerligen inte visat sig så tillmötesgående mot hushållerskan, om icke denna varit den enda kvinnan i grannskapet.

— Är det icke förskräckligt ensligt här! utbrast hon vid ett tillfälle, då hon promenerade med fröken Brand i skogen. Hur kan ni härda ut med detta liv?

— Jag har ju mitt arbete och känner mig så lycklig, att jag önskar, att det alltid måtte förbli likadant, men det gör det ej. Förstår ni, fröken Margot, herr baron klagar aldrig, men jag vet ändå, att han ofta har svåra plågor. Doktorn säger, att det inte finns något att göra åt den saken, så han bär sina plågor som en hjälte.

— Det är ju bara reumatism, inte sant?

— Nu är det nog mer gikt, nådig fröken. När jag ser hans stackars svullna fötter, känner jag alltid god lust att gråta. Ja, han har mycket att uthärda, och dock har han sällan något att glädja sig åt.

Margot teg. Hon visste, att morbror Klaus, trots sina små tillgångar, gjort mycket för sin familj, och för första gången frågade hon sig, på vad sätt hon försökt visa morbrodern sin tacksamhet. Sådana besynnerliga tankar hon numera kom på. Det berodde säkerligen på ensamheten.

— Jag blev mycket glad, när nådig herrn talade om för mig, att ni skulle komma hit, fröken Margot, fortsatte hushållerskan, ty det är alltid ett ombyte för honom, men jag fruktar, att ni känner er alltför ensam här, så att ni inte kommer tillbaka.

— Jo då, på en à två dagar, d. v. s., om morbror gärna vill det.

— Ack, nådig fröken, han lever ju riktigt upp igen, fast ni inte märker det, därför att ni inte känner honom så bra som jag. Han ser riktigt förklarad ut, när ni spelar och sjunger. Sedan herrn fått så svår värk även i händerna, har vi inte hört någon musik, och han, som älskar musik så, saknar den nog mycket. Jag tänker med förfäran på, fröken Margot, att ni skall lämna oss om måndag, ty det här har varit riktiga solglimtar för

oss. Margot rodnade av glädje och räckte med sitt älskvärdaste leende fröken Brand handen.

— Tror ni verkligen, att det gläder morbror Klaus att ha mig här?

— Ack, fröken, om ni bara visste hur mycket det gläder honom! När ni är ute, tittar han alltid otåligt ut genom fönstret, och härom morgonen, när ni kom hem litet senare än vanligt, frågade han mig riktigt ängsligt, om jag säkert visste, att ni mätte riktigt bra, och när ni sedan kom in, smålog han ju så vänligt, att jag icke sett maken på många, många år. Ja, kära fröken Margot, jag önskar, att vi kunde behålla er kvar hos oss helt och hållet, men jag inser ju själv, att det här inte är rätta platsen för en ung dam.

Margot kände sig sällsamt rörd. Hon hade aldrig hyst en tanke på att bringa litet ljus och värme in i den gamle mannens glädjelösa tillvaro, utan endast beklagat, att hon måste offra sina ferier på detta sätt. Hon blygdes och föresatte sig att helt och hållet ägna morbrodern de sista dagarna. Hon påyrkade, att de genast skulle återvända hem, och sprang sedan upp på sitt rum för att lägga av sig ytterkläderna. Men låg det icke ett brev på bordet? Mycket riktigt — från Ilse. Jublande öppnade hon det och läste:

»Älskade lilla Grete! Jag måste vara den första, som meddelar dig den glada nyheten, att vår lille professor avlagt sin sista examen — med glans naturligtvis, något annat var ju icke att vänta. Ja, lilla Grete, av barn bli män, det gick riktigt upp för mig i dag, när Werner kom för att förkunna sin lycka. Hans goda ansikte strålade så av glädje, att jag i min förtjusning så när gjort som förr i tiden och slagit armarna om hans hals, men så kom jag till all lycka ihåg, att jag ju är en ung dam! Egentligen var det dock bra mycket trevligare förr i tiden, då man kunde följa varje impuls. Men därvidlag känner du nog inte detsamma som jag, ty jag är förvissad om att du redan som baby uppförde dig endast på det mest passande sätt.

Men nu vidare i texten. Werner kan, enär han vet

besked om allt, som kryper och flyger och växer och frodas här på jorden, lugnt betrakta sig såsom en färdig ung man och eftersträvar som sådan en anställning, i vilken han kan lysa med sin visdom. Låtom oss hoppas, att han finner den härstädes, ty det vore ju förskräckligt, om han måste bort härifrån! Jag kan inte alls föreställa mig, att den Wendorfska familjen, som jag betraktar såsom mitt andra fädernehem, icke skulle vara fulltalig. Kan du tänka dig, nyligen pratade Rolf något om en transport. Jag var så utom mig, att jag fick tårar av vrede i ögonen. Mamma sade efteråt, att jag uppfört mig opassande, att jag icke fick glömma, att jag icke längre var ett barn, inte ens gentemot Rolf och Werner. Det förekom mig så löjligt, att jag måste skratta. De två känna mig ju så väl, att jag inte kan försöka inbilla dem något.

Men jag ber dig, Grete, kan du föreställa dig en bal utan den muntre Rolf? Inte jag! Men det mest förtjusande har jag ju inte talat om för dig. Kan du tänka dig, lilla Grete, vår förtjusande pappa vill till din ära ge en bal under julferierna! Är det inte alltför härligt och förtjusande av pappa? Vad han måtte vara stolt över sina båda vackra döttrar! Men vi skola göra oss riktigt vackra, inte sant, Grete? Det äro vi verkligen skyldiga våra föräldrar. Vad säger du om denna nyhet? Jag inbillar mig, att den faller som en ljusstråle i din lantliga ensamhet. Jag gläder mig alldeles förskräckligt och gör med Rolf upp alla möjliga planer till vår trollfest. Han har lovat att komma, även om han får transport ända till polska gränsen, och det finner jag alldeles självklart. Käthe och Leni glädja sig ävenledes alldeles förskräckligt, och jag hoppas, att även Genia kommer. Werner — kan du föreställa dig något sådant? — ville allra nådigast avböja, då jag talade med honom därom, men jag klargjorde genast för honom, att det kan inte komma i fråga, utan att han nu var färdig med sina studier och att det var på tiden för honom att njuta litet av sitt unga liv. På det svarede han: 'Låt mig bara njuta av det på mitt sätt, Ilse, ty jag passar inte alls i en balsal.' 'Sådana inbillningar',

utbrast jag. 'Du har redan många gånger deltagit i sällskapslivet och alltid uppträtt så underbart lugnt och säkert, att jag känt mig riktigt stolt över dig. Om du är där, vet jag säkert, att det inte kan hända mig något dumt. Inte sant, lilla professor, du kommer?' 'Det kan jag ännu inte lova dig, Ilse, ty vem vet, om jag då ännu är här, men Rolf kommer i varje fall.' 'Ja', utbrast jag häftigt, 'Rolf är Rolf, och du är Werner. Min muntre kamrat kan jag inte undvara vid en rolighet, men riktigt säker känner jag mig först då även du är där.' Säg, Grete, var det en komplimang? Werner sade inte ett ord, utan tittade bara så eget på mig, att jag i vredesmod utbrast: 'Låt då hellre bli, om du inte har lust, då håller jag mig till Rolf.' Det var nu ohövligt, det vet jag, men jag kan mången gång bli så förskräckligt förargad på Werner, när han ingenting säger. Jag tror verkligen, att i dylika tysta ögonblick dröja hans tankar hos någon otäck insekt eller groda. Icke sant, den tanken skulle kunna göra till och med dig ursinnig? Då är ändå Rolf helt annorlunda, han hänger sig med iver åt saken, och Käthe och jag rådgöra redan om huru vi skola klä oss.

Men nu pratar jag hela tiden om oss, och dock ville jag egentligen fråga dig, hur du trivs i din stilla lilla vrå. Till en början var jag riktigt uppbragt därför att du inte fick komma, men så började jag av hela mitt hjärta unna din gamla morbror glädjen att en gång få ha sin förtjusande, älskvärda systerdotter hos sig! Jag väntar nämligen, Grete lilla, att du där lägger i dagen de ovannämnda egenskaperna. Muntra endast upp den gamle herrn ordentligt. Jag skulle vända upp och ned på allt i det gamla huset, men jag fruktar, att friherre von Hammerstein, som lär hålla mycket på etiketten, fortast möjligt skulle köra den vilda prinsessan Ilse på porten. O, Grete lilla, formalitet är en arvsynd eller en arvdygd — det hör du nog hellre — inom er familj, och därför passar du bättre i det friherrliga huset än en sådan virvelvind som jag. För övrigt gör jag min vördnadsfulla reverens för herr Klaus von Hammerstein och ber att få rekommendera mig på det bästa. Pappa häl-

sar dig hjärtligt, mamma och Heinz Janos omfamna dig, och jag kysser dig ömt. Adjö, min kära lilla syster. Ett glatt återseende till julen. Det blir härligt. Med tusende hälsningar
Din Ilse.»

Med glänsande ögon hade Margot avslutat läsningen av brevet. Sådana härliga utsikter Ilse öppnat för henne! Ack, om det blott redan vore jul! Hon satt försänkt i tankar ännu en stund, men så kom hon plötsligt att tänka på morbrodern, sprang upp och skyndade ned i vardagsrummet.

Så allvarlig och förgrämd han såg ut, och — inbillade hon sig det endast, eller drog ett vänligt leende över hans allvarliga anletsdrag, då han fick se henne? Hon slog sig ned och berättade, vad väninnan skrivit till henne. Han hörde på med intresse, och då och då gled även ett svagt leende över hans ansikte. Så sade han:

— Jag gläder mig åt och är Gud tacksam för att du i denna familj funnit sådana trofasta, osjälviska vänner, Margarete, som kunna vara mer för dig än dina egna anförvanter.

— Morbror! utbrast Margot bestört.

— Tyst, barn, jag vet mycket väl, vad jag säger. Jag har icke mycket att giva dig, och tant Klara befinner sig i samma belägenhet. Är det då icke en lycka, att du funnit så trofasta vänner? Uppskatta städse denna vänskap såsom ditt högsta goda, Margarete, och visa dig värdig densamma. Jag fruktade redan, att livet i det rika hemmet skulle förvekliga dig och göra det svårare att träda ut i livet och själv förtjäna ditt uppehälle. Det glädde mig, då jag fick höra ditt beslut att skaffa dig en anställning och jag insåg, att jag misstagit mig. Jag lät dig komma hit, därför att jag med egna ögon ville se, hur du utvecklats. Hädanefter skall jag icke störa dina ferieplaner. Då tillhör du dina vänner, som under de senaste åren gjort så mycket för dig, och hos dem kan du även komma i åtnjutande av ungdomens nöjen, såsom det tillkommer dig, jag unnar dig det av hjärtat. Du är ett gott barn, Margarete. Vill du nu sjunga en visa för mig.

De sista dagarna i Appenrode förflöto hastigt för den unga flickan. Hon tänkte endast på att vara morbrodern en verklig ljusglimt, och till sist förlorade hon även sin skygghet för honom, ja, det förekom till och med att hennes muntra skratt klingade i det eljest så tysta rummet. Det gjorde henne nästan ont, då avresans dag var inne och den gamla vagnen, som skulle föra henne till Ilsenburg, körde fram. Morbrodern kysste henne på pannan och betraktade ömt det älskliga unga ansiktet.

— Tack, kära Margarete, för att du skänkt mig dina ferier. Det har gjort mig gott att en gång ha ett friskt, ungt liv omkring mig.

— Jag tackar dig, morbror, och icke sant, jag får komma tillbaka?

— Om du själv vill det, säger jag icke nej, men det får icke vara något offer, mitt barn.

— O, nej, morbror Klaus, jag känner mig så väl till mods hemma hos dig.

— Det gläder mig, Margarete, och nu farväl!

Margot kysste honom på handen och gick. Där ute stodo Friedrich och fröken Brand, och tårarna strömmade över den sistnämndas ansikte. Den unga flickan tryckte bådas händer och sade leende:

— Trösta er, fröken Brand, jag kommer snart igen en gång.

— Ack, nådig fröken, om ni blott ville det. Det vore ett barmhärtighetsverk.

Morbrodern hade rest sig upp och gått fram till fönstret för att vinka till henne sina avskedshälsningar, och Margot kände sig riktigt rörd och dock så glad till sinnes, att hon förvånad frågade sig, vad det berodde på. Det var dock något upplyftande och lyckliggörande att veta med sig att ha sått kärlek. För första gången i sitt liv hade hon icke tänkt på sig själv, utan bemödat sig om att bereda andra glädje. Hon rodnade. Var det så svårt att glömma sig själv? Ack nej, hon hade sett de senaste dagarna, hur lycklig det gör en människa att leva för andra, och nu föresatte hon sig allvarligt att städse göra det.

Nu förstod hon hemligheten med tant Melas stilla lycka, som följt henne upp till hennes lilla kammare under takåsen, men med denna inblick följde en het rodnad vid tanken på att hon dock hade förnekat den gamla damen, för vilken hon i djupet av sitt hjärta kände en sådan högaktning. Hon beslöt att redan i dag skriva till henne och berätta utförligt om sin vistelse hos morbror Klaus.

Hennes hjärta ville åter bli tungt, då det dystra Eisenhartska huset dök upp framför henne och vagnen körde in på den kala gården. Ingen kom ned för att taga emot henne, tjänarna föreföllo lika oberörda av hennes återkomst som av hennes bortresa, och med en lätt suck begav hon sig upp på sitt rum.

Då hon litet senare ville inställa sig hos baronessan, lät denna hälsa och beklaga, att hon hade svår migrän. Wilma tog emot henne kallt och artigt, frågade, om hon haft roligt, och fortsatte samtalet så enstavigt, att det till sist icke återstod Margot något annat än att åter draga sig tillbaka. Då hon suttit en stund inne på sitt rum, hördes hundgläfs, så rycktes dörren upp efter en hastig knackning, två stora hundar rusade in, och efter dem följde Lucie, ridklädd och med ridspöt i handen.

— Da', fröken. Jag hörde, att ni var hemma igen. Ja, då kan den gamla pinan åter börja. Jag har haft en härlig vecka.

— Lucie, gläder ni er inte det minsta åt att återse mig?

Den unga flickan skrattade till.

— Hör nu, så dygdig kan ni inte ens på skämt anse mig för, ehuru jag mot er personligen inte har att invända något annat, än att ni skulle kunna vara lite livligare. Hur var det hos den sjuka gamle herrn? Förmodligen gräsligt tråkigt?

— Eit sådant sätt att uttrycka sig, Lucie! Nej, det var mycket trevligt, och jag gläder mig åt att jag genom mitt besök kunde bereda min morbror litet omväxling i hans ensliga hem.

— Hm! Efter min smak hade det inte varit, men ni

är nu en gång ett sådant dygdemönster, att jag tror, att ni helst ginge i kloster.

— Nej då, jag njuter mycket gärna av min ungdom, även om det är på ett annat sätt än ni, Lucie. Jag gläder mig mycket åt julferierna, under vilka min onkel i Charlottenburg, major von Roden, tänker ge en bal.

— Mycket nöje, men jag betackar mig för en baluns inne i ett rum, tacka vet jag en ridtur över berg och backar. Hoppla, Nero, Diana! Hon svängde sitt ridspö, och hundarna hoppade under ett glatt skall över det.

— Skulle ni inte vilja vara god och föra ut hundarna och klä om er, Lucie? Ni vet, att jag inte tycker om ett dylikt pojkkaktigt uppträdande inne i mitt rum.

— Ja, jag vet det, fröken, och ni ser så förfärad ut, att jag ögonblickligen måste befria er från min närvaro. Skrattande sprang hon ut ur rummet med hundarna och slog igen dörren, så att det ekade.

Margot suckade djupt. En sådan förskräcklig flicka, vad skulle hon ta sig till för att få henne mildare och flickaktigare, vinna henne för högre intressen? Hon visste varken ut eller in, ty Lucies uppträdande stötte henne alltid tillbaka och allt skulle förbli som förr.

Tiden gick, vintern kom och is och snö höllo Lucie mer inomhus, men om Margot därigenom trodde sig ha vunnit spelet, misstog hon sig, ty flickan lade alltjämt i dagen samma olust i fråga om att lära, läsa och syssla med handarbeten.

Julen kom allt närmare, och med förtjusning räknade Margot dagarna, som skilde henne från hennes kära. Då insjuknade Wilma plötsligt i influensa och några dagar senare baronen. En förfärlig ångest grep den unga flickan. Tänk, om även hon insjuknade och icke kunde resa!

— Fröken är så blek, sade Lucie åtta dagar före Margots avresa. Ni har väl inte också fått den otäcka gamla sjukdomen?

— Det vore ju förskräckligt, utbrast Margot och strök sig över pannan. Då skulle jag ju inte kunna resa hem. Nej, jag har bara ont i huvudet.

Men följande morgon var hon icke i stånd att lämna

sängen, och hon måste inse, att hon fått sjukdomen. Hon fällde heta tårar och blev till den grad upprörd, att doktorn måste tala ett allvarligt ord med henne. Därtill kom, att hon icke fick någon annan vårdarinna än Emma, tjänstflickan, som skötte sitt kall med mera god vilja än skicklighet. Baronessan efterhörde visserligen personligen två gånger om dagen hennes befinnande, men för övrigt var hon så upptagen av vården av man och dotter, att hon icke kunde bekymra sig mycket om Margot. Lucie visade sig endast helt flyktigt hos henne, ty hon påstod sig icke kunna tåla sjuka människor och ville heller inte i onödan utsätta sig för att bli smittad, ty blotta tanken på att bli sjuk skrämde henne.

Till en början hade Margot alltjämt hoppats att bli återställd så fort, att hon skulle kunna resa hem, men den ena dagen följde på den andra, och alltjämt vägrade doktorn att låta henne lämna sängen. Till sist fick hon dock stiga upp men var så matt och klen, att hon själv insåg, att hon måste uppge resan. Under tårar skrev hon till tant Helene, men de hjärtliga, kärleksfulla brev, hon omgående emottog, voro henne endast en svag tröst. Baronen och Wilma voro något så när återställda, och sålunda vidtogos förberedelser till julfirandet. Margot bekymrade sig icke om det, ty hon hade redan skickat hem sina julklappar och önskade ingenting högre, än att julen blott vore över.

Så inbröt julafton, solen sken, luften var mild och ljum, och gråsparvarna kvittrade i träden, som om det hölle på att våras. Med händerna i knät betraktade Margot, dyster i hågen, de kala träden och tänkte längtansfullt på det kära hemmet. Så roligt hon nu hade kunnat ha det där hemma, om inte den där gräsliga sjukdomen kommit, just då hon skulle resa hem. Nu måste hon vänta till påsken, och vem kunde veta, hur det skulle vara då? I sin bedrövelse hade hon icke observerat, att dörren sakta öppnats och att en liten, spenslig gestalt kom in. Denna blev stående orörlig en liten stund, så trädde hon varsamt närmare, lade armarna om den gråtande flickan och sade kärleksfullt:

— Är det så svårt, min lilla dotter? Då kommer väl den gamla tanten i rättan tid?

Margot vände sig förskräckt om och blickade in i ett mildt, välbekant ansikte och ett par goda, blå ögon.

— Tant Mela! jublade hon och sjönk snyftande i den gamla frökens armar. Denna strök lugnande flickans guldblonda hår och talade ömt och kärleksfullt till henne. Till sist upphörde även snyftningarna, hon tittade upp och frågade: Tant Mela, varifrån kommer du så plötsligt, och hur vet du, att jag har varit sjuk?

— Ilse förrådde det i går i sitt brev, och då begav jag mig redan i dag i väg för att se till vår lilla dotter. Men hur känner du dig, barn?

— Ack, tant, jag är ännu mycket matt och svag och kände mig nyss så dödsolycklig över att jag inte kan resa hem. Du kan inte tänka dig, hur svårt det känns för mig.

— Jo visst, kära barn, men kanske jag bringar dig lite tröst.

— O, tant, jag är så glad, att jag har dig här, jag förekom mig ju så förskräckligt övergiven.

— Vad anser du, barn? Skulle du vilja komma med mig till Wernigerode?

Margot rodnade.

— Ack, tant, doktorn har ju förbjudit mig det.

— Ja, till Berlin, men han har ingenting att invända mot den här lilla färden i detta milda väder. Jag har redan talat med honom och baronessan, och ingendera har något att invända mot, att jag tar dig med mig. Ja, du kan gärna göra stora ögon, mitt barn, ty den gamla tanten har burit sig riktigt illistigt åt.

— Tant Mela, är det verkligen sant? utbrast Margot, och hennes ögon glänste av glädje.

Den gamla damen skrattade glatt.

— Tror du, barn lilla, att jag företagit färden från Wernigerode bara för att narras för dig? Frågan är endast, om min lilla dotter har lust att tillbringa ferierna hos mig?

— Ack, tant Mela, hur gärna vill jag icke göra det!

— Gött, då kan vi snart tänka på uppbrott, ty jag

har företagit färden i en vagn för att kunna föra dig hem oskadd och utan att bli utsatt för varje vindfläkt. Hos baronessan introducerade jag mig, såsom en bekant till von Rodens, i annat fall hade de kanske icke anförtrott mig sin lilla guvernant. Låt oss nu packa dina saker, barn, så att vi är hemma igen i tid.

— — —
Trots sin förtjusning kände Margot sig dock en smula beklämd vid tanken på vindskammaren, hon skulle få disponera hos tant Mela. Man kan följaktligen tänka sig hur överraskad hon blev, då tanten vid deras ankomst med ett vänligt leende öppnade en dörr och sade:

— Se här, mitt barn, stig in. Det här lilla rummet kan du under din vistelse här betrakta såsom ditt lilla rike.

— Men tant då, har du flyttat?

— Nej, min lilla dotter, jag har kvar min gamla bostad. Om sommarn hyr min värdinna ut det här rummet åt sommargäster, men nu, när det står oanvänt, har hon ställt det till min disposition, och jag har gärna övertagit det, eftersom du här bor mycket trevligare.

Av idel förvirring kunde Margot icke få fram ett ord. Under tystnad såg hon sig omkring i det förtjusande rummet, där även en vit säng stod. Ute på balkongen kvittrade otaliga fåglar och plockade kornen, som säkerligen tant Mela strött ut åt dem. På andra sidan lågo bergen med fursteslottet, där redan ett och annat ljus tändes. Det var ju julafton!

Och här upplevde Margot stilla, fridfulla dagar och hämtade sig snart under den ömma omvårdnaden. Med en liten suck tänkte hon dock ännu på sin första bal, som skulle äga rum den fjärde januari och nu måste gå av stapeln utan henne.

— Tant Mela, vad hade du för sommargäster i år? frågade Margot, då de två dagar in på nyåret sutto tillsammans.

— Först en liten flicka från Berlin, som har litet klena lungor och behöver stärka sig. Jag hade riktigt glädje av den muntra lilla Minna. Så hade jag en liten gosse, som haft ont i ena benet, och sedan min lilla

Lotti med sin syster Marie. Kommer du ännu ihåg Lotti?

— Ja visst, tant, du hade ju henne här för första gången, när jag var här med min kära mamma. Den gången gjorde jag även Ilses bekantskap. Sedermera kom Lotti ofta till Rodens. Ilse intresserar sig mycket för henne, och det gör även Wendorfs. Dr Wendorf skaffade hennes mor anställning som portvaktsfru, och Lotti fick lära sig att tillverka konstgjorda blommor. Nu har jag icke hört av henne på länge.

— Hon var utlärd till midsommar och skulle först vila ut hos mig, innan hon tillträdde sin plats i en blomsterhandel, ty min lilla Lotti har tyvärr alltjämt förblivit klen.

— Jag tror, att du älskar alla människor, även de som stå dig helt fjärran, sade Margot och smekte den gamla damens hand. Tant, är det sant, att du lät Lotti gå igenom en kurs att tillverka blommor?

— Vem har sagt det?

— Ilse antydde det en gång.

— Och teg hon då helt och hållet om sig själv? Det är likt min lilla Ilse. Ser du, barn, nu skall även jag för en gångs skull skvallra ur skolan och erkänna för dig, att den gamla tanten inte alls gör sig så förtjänt om de sjukliga och klena, som hon tar emot hos sig. Mina inkomster är mycket små, och därför att jag till följd av min svaga syn måst sluta att ge pianolektioner, är de nu ännu mindre. Jag skulle icke vara i stånd att liksom förr dra försorg om andra, om jag icke fick hjälp, och den hjälpen kommer huvudsakligen från vår Ilse.

— O, det hade jag icke den avlägsnaste aning om! utbrast Margot i största överraskning. Hur hjälper hon dig således, tant?

— Du vet ju, att hon får en ganska stor summa av sin far till kläder och nöjen, och av den avsätter hon varje kvartal en viss summa för våra sjuka sommarfåglar, såsom hon kallar mina gäster. Hon har även bidragit vart år till Lottis underhåll och av den anledningen måst avstå från en hel del. Med sin mors hjälp

ustrustar hon barnen till deras sommarvistelse hos mig, under det att hennes föräldrar sänder vin och andra stärkande saker, som barnen behöver. Så du ser, att egentligen skulle den gamla tanten vara alldeles överflödigt, om hon icke av en ren slump bodde i en så härlig, hälsosam trakt och alltid hade en liten vindskammare ledigt för de stackars sommarfåglarnas räkning.

— O, tant Mela, vad ni alla är goda, och så döv och blind jag gått omkring bland er, utan att ha gjort något annat än att tänka på mig själv!

— Det var ju också din lärotid, barn.

— Ja, men det har ännu ej blivit annorlunda, och jag inser, att jag egentligen icke uträttat någonting.

— Barn, i din anställning måste du nog ofta kämpa mot dina fel och mången gång övervinna dig själv. Det är också något.

— Du menar mitt högmod, tant, sade Margot rodande. Ja, det har du rätt i, ty i all synnerhet under den första tiden kände jag mig mången gång riktigt kränkt, då baronens visade, att de i mig inte såg något annat än barnens avlönade guvernant. Mången gång hade jag gärna vänt dem ryggen och skyndat hem, om jag icke hade blygts för Rodens. Nu har jag levat mig in mer i förhållandena, men i början — ack, tant, mitt dumma högmod har gjort allt mycket, mycket svårare för mig. Kan du tänka dig, jag var till och med så dålig, att jag förnekade dig. Hon smög sig intill tant Mela och såg bönfällande på henne med fuktiga ögon. Den senare smålog glatt.

— Det är ingenting nytt för mig, min lilla dotter, ty jag visste det den gången, då du avreste från mig, och egentligen kan jag icke förtänka dig det, ty med mig, en gammal mamsell, kunde du ju inte imponera något vidare i det förnäma huset.

— O, tant, jag har gjort mig förtjänt av att du säger detta, viskade Margot.

— Var lugn, barn, jag har inte tyckt illa vara, ty i så fall hade jag inte själv introducerat mig så djärvt i familjen utan hänsyn till din ställning.

— Tant, har Ilse pratat? utbrast Margot förskräckt.

— Nej, lilla barn, var inte ängslig. Det är endast det, att mina gamla ögon i mångt och mycket se ovanligt skarpt. En rätt otrevlig egenskap, icke sant?

Fröken Heese lyfte upp det sänkta lilla huvudet och blickade med oändlig ömhet in i de fina anletsdragen och de blå ögonen. Du vet ju inte alls, hur kär jag har dig, mitt hjärtebarn, sade hon rörd, hur åsynen av dig försätter mig tillbaka till mitt livs lyckligaste tid och väcker till liv tusende kära minnen.

— Vad menar du? frågade Margot förvånad.

— Du kan gärna få veta, att den gamla damen står dig närmare, än du anar, barn, ehuru det säkerligen faller sig svårt för dig att tro, att hon en gång i tiden varit en älskad mans unga och lyckliga fästmö. Den mannen hette Klaus von Hammerstein.

— Tant Mela! Margot sprang upp i största häpnad. Är det verkligen sant? Har du — du varit morbror Klaus' fästmö? Jag trodde. — Hon tystnade, rodnande, och den gamla damen fortsatte:

— Du har fantiserat ihop en romantisk historia, och dock tilldrog sig alltsammans så oändligt enkelt. Min far var professor i Halle och lämnade mig vid sin tidiga bortgång i goda ekonomiska omständigheter. Jag bodde hos en tant, som förde ett mycket gästfritt hus, och blev snart förlovad med en officer, din morbror, som umgåtts redan i mitt fädernehem. Sedan följde ett för oss båda mycket lyckligt år, och dagen för vårt bröllop var redan utsatt, då olyckan plötsligt bröt in över oss. En stor bankirfirma, som hade hand om större delen av min förmögenhet, ramlade, och jag var så gott som utfattig. Min fästman hade ävenledes en mycket liten förmögenhet, och enär ett giftermål under sådana förhållanden var omöjligt, måste vi skiljas åt. Det låter mycket enkelt, men du har ingen aning om, barn, vilka strider som föregingo detta beslut. Klaus ville ta avsked ur armén och skaffa sig en anställning, men det ville inte jag, ty han var soldat till liv och själ, och jag visste, att han i längden icke skulle ha hårdat ut i en civil anställning. Jag uppgav mitt hem och reste utomlands, och först genom dig fick jag sedermera höra ta-

las om min förre fästman. Du kan inte tänka dig, barn, hur underbart din anblick städse rört mig, ty du har hans allvarliga anletsdrag, hans blåa ögon och guld-blonda hår, som jag älskade så högt, och hans stolta, otillgängliga väsen.

Margot kysste under tårar den gamla damens hand, och denna smekte med ett vemodigt leende den unga flickans lena, skimrande hår.

— O, tant, så svårt, så fruktansvärt svårt allt detta varit för dig. Ett sådant lidande skulle jag icke kunna bära ett helt långt liv... Men säg mig en sak, tant. Vet morbror Klaus av, att du bor så nära honom?

— Nej, barn, hur skulle han kunna veta det?

— Får jag tala om det för honom, tant?

En svag rodnad drog över den gamla frökens ansikte och gjorde det oändligt tilldragande. Nödvändigt är det inte, barn, men du behöver inte heller precis leka kurragömma med din gamla tant. Och nu nog om det, min älskling. Jag har ett viktigt ärende att uträtta, och under tiden får du ägna dig åt en bok.

Margot nickade. Hon var van vid att tanten uträttade dylika ärenden, som merendels gällde fattiga och sjuka, så hon slog sig ned vid fönstret med en bok, ehuru icke för att läsa, utan för att drömma med öppna ögon och bygga luftsloft. Så snart som möjligt skulle hon fara till morbror Klaus och berätta för honom om tant Mela. Vad skulle han väl säga? Vad han måtte bli lycklig att få höra om sin forna fästmö, och kanske. — Man kunde icke veta, vad som hände allt! Så förtjusande, om de två gamla åter bleve förenade. O, livet var dock emellanåt riktigt intressant. Och vad skulle väl Ilse säga?

Hon var så försänkt i tankar, att hon icke gav akt på tiden, utan tittade upp helt överraskad, då tant Mela kom in igen. Så lycklig hon såg ut, så de själfulla ögonen lyste i ren glädje. Margots hela hjärta flög henne till mötes, hon sprang upp och omfamnade henne ömt.

— O, tant Mela, du vet inte alls, hur mycket jag håller av dig!

— Det gläder mig hjärtligt, min lilla dotter, men här

är någon, som ävenledes gör anspråk på din kärlek. Jag har nämligen med mig en kär gäst, Margot.

Oangenämt överraskad kastade hon en blick mot dörren, som stod på glänt. Genom öppningen kikade ett skrattande, rosigt ansikte, ett par strålande mörka ögon, och nu syntes även ett svartlockigt huvud, och nu flög en gestalt in i rummet.

— Grete, stelnar du till en saltstod? Tant Mela, det är verkligen fara för handen, att min anblick överväldigat henne. Grete lilla!

— Ilse! jublade Margot och kastade sig i väninnans armar. O, Ilse, hur är det möjligt?

— Att jag livslevande står här framför dig? Jo, min älskling, jag har ilat till dig på kärlekens vingar, men det är endast att fatta i bildlik betydelse, ty i verkligheten har ånghästen fört mig hit i all gemytlighet.

— Jag kan ännu inte fatta det, sade Margot och såg med hänförelse på Ilse.

— Ja, det är också som en liten historia ur medeltiden, som om jag vore din trofaste riddare, som följer dig i nöd och lust. Helst hade jag genast ångat i väg till dig, men pappa och mamma ville inte avvara mig under helgen, fast de nu hade mycket bråttom att bli av med mig. Men låt mig nu titta på dig, min skatt. Ja, blek och smal har du blivit, men under tants omvårdnad kommer du snart att blomstra som en ros. Är det inte förtjusande gemytligt här? Hon såg sig omkring och tittade även in i den lilla kammaren under taket. Hos dig känner jag mig alltid så väl till mods, som om jag upplevde en verklig saga, tant Mela. O, vad det gläder mig, att du tagit Grete till dig, ty nu kan jag vid detta tillfälle även få se dig, du söta lilla sagotant. Hon var så stormande i sin ömhet, att den gamla fröken skrattande måste frigöra sig från de unga armarna.

— Seså, din vildbasare, vet du inte, att man måste handskas mycket försiktigt med en sagotant, så att hon inte förvandlas till luft?

— Det är sant, och eftersom Grete inte ser ut, som om man skulle våga ta en sväng med henne, så åter-

står mig ingenting annat än att jag helt sedesamt slår mig ned på en stol, såsom det anstår en bildad ung dam.

Margot växlade en leende blick med tant Mela och sade:

— Jag undrar just, vad min Lucie skulle säga om Ilse? Hon bleve nog förtjust i henne.

— Naturligtvis, instämde Ilse. Och jag skulle nog bibringa henne den högre polityren i ett par tempo. Ja, ni behöver inte alls skratta, ty ni vet ännu inte, vilken fulländad ung dam ni har framför er. Helt nyligen hade vi kalas, och pappa sade efteråt, att han var belåten med mitt uppförande. Nåja, det hade han också anledning att säga, ty det var merendels bara äldre personer, så jag lekte solsken och var bedårande älskvärd, uppmärksam och blygsam, alldeles så som tillfället fordrade. Det var ett underbart skämt, och alla var förtjusta i mig.

— Barn, bli nu bara inte egenkär, sade tant Mela och smekte ömt sin älskling.

— Hör du, Ilse, hur går det nu med din bal? utbrast Margot förskräckt.

— Uppskjuten, min skatt, till dina nästa ferier. Till en början var jag alldeles vild, när du skrev, att du var sjuk, och kunde inte alls bära det oundvikliga med värdighet, men nu gläder jag mig väldigt, Gretchen, ty det kommer att bli härligt. Tant Mela, jag skall framföra tusender hälsningar till dig från Lotti, ty jag var hos henne i går. Hon känner sig riktigt lycklig i affären och trollar med sina skickliga händer fram sannskyldiga underverk av blommor. Hon förtjänar så mycket, att hon till påsk kan skicka en liten bror i snickerlära. Dina två skyddslingar från i somras är mycket pigga och krya, och deras föräldrar är så tack samma och lyckliga. Jag avlade nyligen ett besök där med mamma, och vid det tillfället upptäckte jag ett stackars eländigt litet barn. Det har haft engelska sjukan och är så svagt och klent, att föräldrarna icke tror, att det skall kunna leva, och kan du tänka dig, tant lilla, de har bara det barnet, ty fem har redan dött

för dem. Förskräckligt, inte sant? Men doktorn sade, att barnet står att rädda, om det kan komma i starkare, hälsosammare luft. — Tant, lilla änglatant, inte sant, du tar det lilla pyret till dig i sommar, så att det kan bli friskt?

— Ja visst, lilla Ilse, skicka endast till mig det lilla barnet, även om det blir för hela sommarn, så skall jag vårda det efter bästa förmåga.

— Jag visste det ju! jublade Ilse. Min änglatant lämnar mig inte i sticket.

Munter, uppsluppen levnadsglädje hade dragit med Ilse in i den lilla bostaden. Fröken Heese riktigt levde upp med sina unga gäster, och hon tänkte med vemod på den tysta tid, som skulle följa, då de åter måst lämna henne. Margot var den första att göra uppbrott, Ilse ville stanna ännu några dagar hos tanten.

FJÄRDE KAPITLET.

— Så där ja, sade Ilse och sköt några böcker åt sidan. Nu är det lyckligt och väl överståndet!

— Din lilla latmask, sade majoren och nöp dottern i örat.

— Jag trodde, att du var intresserad av konsthistoria, tillade fru von Roden.

— Ja visst, mamma, det är mycket intressant och förfärligt snällt av dig och pappa att vara så livligt intresserade av min bildning, men jag tycker, att jag blir alldeles förskräckligt lärd, inte sant, pappa?

— Det har jag inte märkt något av, liten, i stället tycker jag, att en flicka, som kan förväxla en Tizian med en Makart, än så länge är i rätt stort behov av bildning.

Ilse skrattade glatt.

— Vet du vad, pappa lilla, det kommer sig av den färgprakt, som båda hylla, och då kan det mycket väl hända, att man förväxlar den ena gamla herrn med den andra.

— Ja visst, i all synnerhet när den ena var elev av den andra, svarade majoren.

Ilse stirrade förbluffad på honom, men när hon såg modern småle, klappade hon i händerna och utbrast:

— Fint lurad! Pappa, Tizian skulle redan vara flera hundra år gammal, och jag tror, att Makart ännu lever.

— Och dock föddes han, om jag inte misstar mig, under loppet av förra århundradet? Då måtte han i alla fall vara en ärevördig gubbe.

— Verkligen? utbrast Ilse och sträckte ut handen efter konsthistorien. Men fadern lade sin hand på boken och nickade skrattande åt sin fru.

— Vad säger du om denna oförfärliga flicka, Helene? Studerar ivrigt konsthistoria och vet inte, att Hans Makart föddes 1840 och dog 1884.

— Ack ja, i blomman av sin ålder. Men pappa, man

kan omöjligt komma ihåg alla de dumma gamla årtalen. Du ser ändå, att jag hade liksom en liten aning.

— Och det är tillräckligt för min lärda Puck, inte sant?

— Ja visst, pappa, jag skall väl inte bli någon blåstrumpa heller.

I detsamma öppnades dörren, och muntra röster ropade: God afton.

— Wendorfs! utbrast Ilse i största förtjusning och skyndade de inträdande till mötes. Mycket riktigt, Käthe och Leni under herr löjtnantens beskydd. Så förtjusande av er, barn, men var har ni Werner?

— Han skulle bara skriva till Genia, så kommer han efter, förklarade Leni.

— Till Genia? sade Ilse förvånad. Vad har han att skriva till henne om?

— De intresserar sig säkerligen för en och samma insekt och studerar den tillsammans, förklarade Rolf.

— Åh, så dum är inte Genia.

— Hör du, Ilse, det där var en vacker komplimang åt Werner, sade Käthe skrattande.

— Det skulle inte heller vara någon sådan, svarade Ilse kort och rynkade pannan.

Då strök modern henne milt över pannan och sade halvhögt:

— Vill du inte dra försorg om, mitt hjärta, att man serverar litet förfriskningar? Hon nickade och lämnade rummet med fundersam uppsyn. Vad kunde det väl vara för viktigt, som Werner hade att skriva till Genia, så att han inte kunde komma med? Hade han verkligen dragit henne med in i sina studier? Förr, då de ännu varit barn, hade hon ofta samlat gräs, blommor, stenar och musslor. Hade hon månne skickat honom något särskilt fynd, som han nu tackade för? Hon skratade för sig själv och var åter idel solsken, när hon kom tillbaka in i rummet. Sedan kom Werner, vänlig och intresserad av allt såsom eljest, men han sade ej ett enda ord om sitt brev, och en oförklarlig blyghet avhöll Ilse från att göra honom några frågor om det. Hon iakttog emellertid ungdomsvännen med ett allde-

les nytt intresse och frågade sig gång på gång, vad han väl kunde ha att skriva till Genia om.

— Kommer nådigaste Margot hit till påsk, Ilse, frågade Rolf senare, så att balen äntligen kan gå av stapeln?

— Naturligtvis, såvida hon inte åter blir sjuk eller omigen känner längtan efter sin morbror.

— Men först måste vi nödvändigtvis dansa in henne, barn, föreslog Rolf, ty hon har nog inte haft mycket tillfälle att ägna sig åt denna ädla konst.

— Ja då! utbrast Ilse. Vi skall dagligen ha en liten dansstund. Hör du det, Werner? Du måste också komma.

— Tack, Ilse, svarade den unge doktorn leende, men det räcker för min danslust, om jag besöker din bal.

— Du är förskräckligt ohövlig, grälade Ilse. Jag tror, att du har fiskblod i ådrorna.

— Vad tycker du, tant Helene? frågade Werner.

— Lite övning skulle nog inte skada flickorna. Käthe har ju förr ofta haft tillfälle att dansa, men ingen av våra yngsta flickor, och eftersom du dansar aldeles utmärkt, vore det mycket vänligt av dig att ägna dig litet åt dem.

— Hurra! Kommenderad från allra högsta ort! jublade Ilse. Du är förtjusande, mamma lilla.

— Jag undrar just, om jag får vara med på balen, sade Leni. Pappa har ännu inte sagt något därom, och jag vågar inte fråga honom, förrän jag fyllt sjuutton år. Har Margot skrivit nyligen? tillade hon.

— Ja, svarade Ilse och sprang upp. Kom med in på mitt rum. Jag måste nödvändigtvis läsa upp brevet, ty det är mycket intressant.

— Och tänker du undanhålla oss dess innehåll? frågade Rolf.

— Ja, till och med helt och hållet, ty det rör sig om en underbar hemlighet. löd det övermodiga svaret, och skrattande lämnade flickorna rummet för att gå in till Ilse.

— Jag har ju redan förut talat om för er, att tant

Mela förr i tiden varit förlovad med Margots morbror, började hon. Hör nu på vad Grete skriver.

»Ilsenburg d. 4 mars.

Älskade Ilse!

I går var jag hos morbror i Appenrode, och jag skall i dag skildra för dig, hur dagen förflöt. Jag längtade mycket efter att återse morbror och skrev och frågade, om han hade användning för mig på söndagen. Han svarade mycket vänligt, och skickade mig i lördags en vagn. Regnet stod som spön i backen, och Lucie var smått förargad över att jag for bort, men jag kunde ju inte gärna skicka tillbaka vagnen, utan åkte helt förnöjd min väg, ty det var för mig en angenäm känsla att bli saknad av min vilda Lucie och att veta, att min ankomst skulle bereda morbror glädje.

Fröken Brand strålade av förtjusning, när hon tog emot mig, och morbror var mycket vänlig, ja, jag skulle nästan vilja säga hjärtlig mot mig. Ja, Ilse, att så kärlek gör en lycklig, det har jag uppdagat de senaste veckorna, och jag vill bemöda mig allt mer och mer om att följa tant Melas exempel. Jag fann morbror Klaus ganska krasslig, men det lär han alltid vara om vintern, enligt vad fröken Brand sade. Jag önskar, att jag oftare kunde fara hem och pigga upp och se till honom.

Du kan förstå, att jag måste tänka mycket på tant Mela, och till sist kunde jag icke motstå frestelsen att tala om henne, i all synnerhet som anknytningen blev så lätt, då morbror i beklagande ton talade om mitt insjuknande strax före jul och frågade, hur jag tillbragt mina ferier. 'Var du således hela tiden i Ilsenburg?' frågade han. 'Nej, på julafton kom tant Mela med en vagn och hämtade mig till Wernigerode', svarade jag. Du kan föreställa dig, Ilse, hur mitt hjärta klappade vid dessa ord. Föreföll det mig endast så, eller tyckte morbror verkligen till vid namnet? 'Tant Mela', upprepade han. 'Vem är det? En släkting till Rodens eller Wendorfs?' 'Nej, endast en god vän till båda familjerna, som vi alla älska och ära', svarade jag. 'Jaså', svarade morbror, och därmed tycktes ämnet vara uttömt.

Men det kunde jag icke hålla till godo med, ty ett så lämpligt tillfälle att tala om den älskade tanten skulle kanske aldrig komma åter, så jag sade: 'Vi gjorde tant Melas bekantskap för några år sedan, då mamma var med mig i Wernigerode och jag lärde känna Ilse och Wendorfs. Den gamla fröken bodde i samma hus som vi och var så innerligt god och rar, att alla snart svärnade för henne, blott inte jag, ty jag var alltför högmödig och trodde mig kunna blicka ned på henne, därför att hon var en fattig, ofrälse fröken. Jag hörde visserligen, att hon tillhörde en ansedd familj i Halle, men det förmådde icke ändra min åsikt. Sedan dess har jag emellertid kommit till insikt om, hur dåraktig jag då var, och numera älskar och högaktar jag tant Mela så, som hon förtjänar.' 'Hur heter damen?' frågade morbror. Ilse, mitt hjärta klappade så häftigt, att jag fruktade, att morbror skulle höra det. 'Fröken Melanie Heese, hennes far var professor i Halle', svarade jag sakt. Jag hade trott, att morbror skulle tappa pipan i golvet och springa upp så fort hans sjuka fötter tilllät, men ingenting i den vägen hände, han förblev alldeles lugn, så hemskt lugn, att jag till sist vågade höja blicken. Men hur såg morbror ut! Likblek, med slutna ögon låg han i sin stol. Jag blev förskräckt och sprang upp. 'Morbror, du mår inte bra', utbrast jag, i det jag hällde upp ett glas vatten och bjöd honom det. Han tömde det i ett drag, drog ett djupt andetag och fixerade mig skarpt. Jag rodnade under hans blick och stammade förvirrad: 'Förlåt mig, morbror, att jag talat om henne — om tant Mela, men jag tänkte, att du kanske ville höra talas om henne.' 'Har hon givit dig i uppdrag att göra det?' 'Nej, då, det skulle tant Mela aldrig göra — ack, morbror, alltsammans gör mig så förskräckligt ont.' Jag var så upprörd och ängslig, att jag inte visste något bättre än att brista i tårar. Morbror lät mig hållas en stund, så sade han: 'Lugna dig, Margarete, och berätta för mig allt, du känner till om fröken Heese.' Det behövde han inte säga två gånger, ty jag betvang med ens mina tårar och berättade. Du kan tänka dig, vilken förtjusande bild jag tecknade av vår

kära gamla tant. Morbror avbröt mig ej med ett ord, och då jag äntligen var färdig, sade han: 'Tack, mitt barn, du vet inte, hur gott du gjort mig. Och gå nu och lägg dig, ty jag behöver ro.' Helst hade jag velat slå armarna om hans hals, men det vågade jag ej, så jag kysste honom på handen och gick upp på mitt rum.

Följande dag såg morbror ännu blekare och mer förgrämd ut än eljest, så att det gjorde mig riktigt ont. Kanske det inte var rätt av mig att tala om tant Mela? Men så började han själv tala om henne. 'Vet du av, att fröken Heese var min fästmö?' frågade han. 'Ja, morbror.' 'Och känner du även till anledningen att vi blevo skilda åt?' Jag sade, vad tant Mela omtalat för mig. Ett smärtsamt leende drog över hans läppar. 'Alltså har hon hemlighållit min skuld? Det är likt den ädla själen', sade han och försjönk i tankar, så att jag icke vågade störa honom. Till sist tittade han upp, fattade min hand och sade: 'Jag skall tala om för dig, varför jag förlorade min fästmö. Måhända du därav kan draga en lärdom. Det är sant, att jag erbjöd Melanie att ta avsked ur armén och försöka skaffa mig en civilianställning, men det var också allt, jag gjorde. I stället för att handla raskt och beslutsamt, såsom det varit min plikt, tvekade jag, därför att det föll sig svårt för mig att lämna den mig kära tjänsten och därför att jag i mitt högmod icke uthärdade tanken på en underordnad ställning — ty såsom sådan betraktade jag varje civilianställning — Melanie genomskådade mig mycket snart och gjorde hastigt slut på den hopplösa saken. Jag fick nu behålla mitt kall, men jag, blinda dåre, insåg snart, att jag stött ifrån mig det bästa, som himmeln beskärmt mig. Jag förblev ensam och utan kärlek, och den höga ställning, om vilken min äregirighet drömt, uteblev även, när jag ådrog mig reumatism och tidigt måste ta avsked. Min fästmö hörde jag aldrig av mer, och efter många irrfärder, som jag företog för att uppsöka henne, hamnade jag här, en sjuk, levnads-trött man. Alltså har jag i flera år bott alldeles i hennes närhet, utan att ana det?' Han satt tyst en stund, så fortsatte han: 'Jag har omtalat detta för dig, mitt

barn, för att visa dig, att våra fel kunna komma oss att gå miste om den härligaste lycka. Skulle en gång en hederlig man försöka vinna dig och ditt hjärta tala för honom, så giv honom din hand, även om ett 'von' fattas framför hans namn. Bättre att följa hjärtat och vara lycklig än att offra sin lycka för högmod och småaktiga fördomar och gå genom livet, utan att vara älskad.'

Morbror tystnade och stirrade med dyster min framför sig, och jag vågade icke yttra ett ord. Vad hade jag också kunnat säga? Någon tröst gives det icke, då man genom egen förskyllan gått miste om sin lycka. Men är det icke möjligt, att tant Mela och han åter bli förenade genom mig? Jag kan utmåla det riktigt poetiskt för mig, hur jag för tant Mela till honom och hur de räcka varandra händerna till ett förbund för sin levnads afton. Finner inte du också den tanken högst underbar, Ilse? Men nu måste jag sluta och i stället tänka på min lektion i franska.

Adjö, älskade hjärta, hälsa dina kära föräldrar och väninnorna och var själv på det hjärtligaste hälsad av
Din Margot.

P. S. Jag gläder mig alldeles förskräckligt åt påsk-en.»

Ilse vek ihop brevet och såg på Käthe och Leni med glänsande ögon.

— Nå, vad säger ni? Är det inte ett intressant brev? Det vore dock ett väldigt gott skämt, om de två gamla gifte sig med varandra. Barn, då måste vi alla bli tjänor!

— — —
Nu var äntligen påsken inne, och Margots ankomst var förestående och jämte den även den uppskjutna balen. Och till sist kom flickan, hälsad med jubel av Ilse och Heinz Janos och med stor hjärtlighet av herr och fru von Roden. Så lycklig Margot kände sig över att åter befinna sig bland sina osjälviska vänner.

Morgonen efter påskhelgen gingo Ilse och Margot över

till Wendorfs för att tala med dem om de överenskomna danstimmarna.

— Det blir bäst, att vi börjar med ens, föreslog Rolf. Det vill säga, om det passar de unga damerna.

— Mig passar det inte nu, svarade Käthe. Du vet mycket väl, att jag har en hel del att uträtta om morgnarna.

— Kom då allesammans till oss i kväll, föreslog Ilse. Då får vi god tid på oss, och man dansar även bättre i salen. Var är Werner?

— Han spankulerar omkring i trädgården, försänkt i viktiga tankar, svarade Rolf. Om torsdag skall han nämligen hålla ett mycket lärt föredrag och lär nog inte ha mycken lust att vara med om att dansa. Du kan nog betrakta det som en stor ära, Puck, om han över huvud taget besöker din bal.

— Det kommer jag aldrig att göra, herr löjtnant, jag fordrar tvärtom, att varje herre betraktar det som en ära att få komma på min bal. Och nu vill jag se, vad jag förmår gentemot lilla professorn. Han måste ju komma, när jag befäller honom det. Hon skyndade ut i trädgården och blev snart varse Werner, som gick av och an med händerna på ryggen. Så olika bröderna voro!

— Herr doktor, får jag avbryta era högviktiga tankar för ett ögonblick? Har ni tid att höra på? Han vände sig hastigt om.

— Alltid, Ilse, svarade han vänligt.

— Nåväl, då befäller jag dig att i kväll, i morgon och i övermorgon klockan sex infinna dig till dansövningarna hemma hos oss.

— Det gör mig mycket ont, Ilse, men jag håller på att utarbete ett föredrag, som jag skall hålla om torsdag, så jag får inte mycken tid över till nöjen.

— Det gamla dumma föredraget, varför måste du hålla det just denna vecka? Det gör du bara för att förgarga mig.

— Det är inte ditt allvar, Ilse.

— Visa mig då, att du inte gör det för att kränka

mig. Och kom. Hör du det, Werner? Jag vill det! Du skall och måste komma! Jag befaller det!

— Prinsessan Ilse! förmanade han. Den unge mannen blickade in i hennes vredesblixtrande ögon och sade lugnt: Du tror inte själv, att jag skall rätta mig efter dessa dina ord, du skulle icke hysa någon aktning för mig, om jag gjorde det. Säg ett vänligt ord, Ilse, så skall jag offra några timmar på natten för mitt arbete och uppfylla din önskan.

— Så nådigt, så ytterst nådigt! Nej, hellre än att jag förnedrar mig till en bön, får du stanna borta, ty så angelägen är jag inte om dig. Vi har ju Rolf. Hon rusade i väg igen, och Werner bleknade och såg med sorgsen min efter henne.

— Nå, ryttmästarens Puck, ropade Rolf, vill gamlingen inte dansa efter din pipa?

— Han är storartad, utbrast hon. Werner tror alltjämt, att han har att göra med ett barn, men jag skall visa honom, att jag icke längre är det.

— Ja, se, vad gamlingen inte vill, det gör han inte heller, hur godmodig han eljest än är, tillade Rolf. Men, mitt herrskap, hans egensinne är ett påbrå efter hans far, så man kan icke göra honom ansvarig för det. För övrigt skall jag under dagens lopp tala några ord mellan fyra ögon med den förhoppningsfulle unge mannen och förehålla honom hans plikter gentemot de unga damerna.

— Det behöver du inte alls, Rolf, utbrast Ilse. Vill Werner inte komma, så stannar han helt enkelt borta, det är så enkelt så!

— O ve, gamlingen har fallit i onåd, sade Rolf skratande. Ett oväder hos prinsessan Ilse är dock inte så farligt, ty det drar bort lika fort som det kommer.

På kvällen anlände emellertid de tre syskonen ensamma, och Käthe sade till Ilse:

— Du måste ha skött saken illa, Ilse, eftersom Werner inte ville komma. Vad har du ställt till? Jag fick det intrycket, att han känner sig allvarligt kränkt. Tänk, om han inte alls kommer på balen!

— Åh, det blir hans sak. Vi har tillräckligt med her-
rar, svarade Ilse i lätt ton.

Ilse var vid ett briljant humör hela kvällen, men besynnerligt nog kunde hon sedan icke somna, därför att hon kände sig betryckt av medvetandet om att ha kränkt en människa. Egentligen borde Werner veta, hur det var menat, ty han kände ju till hennes sätt. Han var för resten en förskräcklig pedant, som hon mången gång förargat sig över, och det bleve verkligen bäst, om han skaffade sig anställning i någon annan stad än Charlottenburg.

Följande dag ville hon inte tänka mer därpå, ty hon hade så många förberedelser att vidtaga till balen, att hon knappast hann med allt, men riktigt glad kunde hon ändå inte känna sig. Vad skulle föräldrarna säga, om han verkligen inte kom på balen? Nej, det var omöjligt för henne att låta det gå så långt.

Sedan de ätit middag, smög hon sig in i moderns rum och bad: Mamma lilla, får jag kila över ett tag till Wendorfs? Jag är genast hemma igen.

— Är du så otålig, att du inte kan vänta, tills Genia kommer? Du träffar henne ju i kväll, barn.

— Åh, det är inte därför, mamma lilla. Jag har något att gottgöra, och det lämnar mig ingen ro.

— Barn, jag vill hoppas, att du inte burit dig illa åt mot d:r Wendorf.

— Nej, mamma. Den tiden är över, jag betraktar honom naturligtvis såsom en auktoritet, men att han — men att han vill upphöja sig till det gentemot mig, det uthärdar jag inte.

— Vem talar du egentligen om, Ilse?

— Naturligtvis om Werner, mamma. Något dylikt skulle naturligtvis inte falla Rolf, min muntra kamrat, in.

Fru von Roden blickade forskande in i det lilla upphettade ansiktet och sade: Jag förstår verkligen inte, hur ni, vuxna människor, kan gräla med varandra som små barn.

— Egentligen var det mitt fel, erkände hon försagt, varpå hon berättade allt för modern och slöt med orden:

Tänk bara, mamma, om Werner vore en sådan envis människa, att han icke kom på balen, det skulle ju förstås hela nöjet för mig. Så jag måste dit, det finns ingen hjälp för det. Naturligtvis kommer jag inte att helt ångerfullt be unga herrn om förlåtelse, men ett enda gott ord kan jag ju säga honom.

— Låt vara, Ilse — jag — här blev majorskan avbruten av kokerskan, som kom in med en viktig fråga. När fru von Roden klarat den och såg sig omkring efter sin lilla dotter, var denna försvunnen och syntes icke till vare sig i huset eller i trädgården. Ilse, som icke givit akt på moderns sista ord, utan trodde sig handla med dennas tillåtelse, skyndade över till Wendorfs. Kanske Werner var i trädgården, så behövde ingen veta, att hon varit där. Hon behövde bara ropa några muntra, vänliga ord och åter försvinna, liksom den goda fen i sagan. Med skrattande ögon smög hon sig omkring huset och längre in i trädgården. Så tvärstannade hon plötsligt och stirrade rakt fram med vitt uppspärrade ögon. Där gick Werner, såsom hon mycket riktigt antagit, men han var icke ensam, ty vid hans sida skred en smärt flickgestalt med det vackra, mörka huvudet höjt för att bättre kunna höra, vad den unge mannen sade. Nu stodo de stilla, han räckte henne handen, i vilken hon lade sin, och — nej, något mer ville Ilse inte se, så hon sprang, som jagad av furier, för att själv icke bli sedd.

Med huvudet uppfyllt av orediga, oklara tankar kom hon hem och sprang genast upp på sitt rum. Där satt hon nu med händerna hopknäppta i knät och stirrade tankfullt rätt framför sig. I vilket förhållande stodo dessa två till varandra. Var Genia Werners fästmö? Hennes hjärta klappade häftigt, och blodet strömmade till hennes kinder. Sedan hennes lyckliga barnaår gällde Werners omsorger henne, han hade tåligt förklarat för henne vad hon icke förstod, hade hjälpt henne till rätta, när hon kört fast i trots och egensinne, hade övervakat hennes vilda lekar och en gång räddat henne ur livsfara. Hon hade till den grad vant sig vid att betrakta Werner såsom sin skyddsande, att hon hade

trott, att det alltid måste förbli så. Och nu skulle det vara slut med allt detta, en annan hade blivit delaktig av hans omsorger, som hon hittills gjort anspråk på såsom sin rättighet? Hon förstod ännu ej sina innersta känslor, i vredesmod torkade hon sina tårar — Werner fick göra vad han ville — vad brydde hon sig om det? Men hon skulle ta sig i akt för att säga honom ett vänligt ord, ty vad kunde det ha för värde för honom?

Nu tittade Margot in i rummet. Ilse, är du där? Kottijongsdekorationerna har kommit. Skall vi inte packa upp dem?

Som befriad sprang hon upp. Skulle hon för Werners skulle låta sin första bal bli förstörd? Snart hade detta nya intresse fångat henne helt och hållet, och hennes muntra skratt klingade modern till mötes, då hon om en stund trädde in i rummet.

Följande dag voro alla först riktigt upptagna, och Ilse hade nästan glömt sitt bekymmer. Ett sådant evenemang den första balen var! Med vilken förtjusning gjorde icke de unga flickorna toalett och betraktade varandra sedan med strålände blickar. Båda hade fått vita sidenklänningar av fru von Roden. Ilse bar rödskimrande erikor i lockarna, vid skuldrorna och midjan och Margot förgätmigej.

— Jag tycker, att vi är ett par förtjusande systrar, sade Ilse och drog väninnan med sig framför den stora spegeln i moderns toalettrum. Tycker inte du det också, mamma?

Med glädje och stolthet betraktade fru von Roden de två vårfriska flickgestalterna och slöt dem rörd i sina armar.

— Ack, Ilse, jag är riktigt rädd, viskade Margot, då de trädde in i sällskapsrummen.

Ilse skrattade.

— Har du balfeber, Grete lilla? Det är verkligen överflödigt, ty för det första har de unga herrarna förpliktelse att alldeles särskilt ägna sig åt oss, och för det andra så kommer vår älsklighet att egga dem till den grad, att de slåss om oss. För resten har vi ju Rolf och — hon tystnade och riktigt hajade till, när hon

tänkte på Werner. Kunde hon ännu räkna på honom? Skulle han över huvud taget komma? Hennes hjärta började klappa riktigt häftigt, och hon rynkade pannan vid denna iakttagelse. Han bekymrade sig ju inte mer om henne. Han fick ägna sig åt Genia, och hon skulle nog skaffa sig andra kavaljerer.

— Vad är det fatt med dig? frågade Margot, som med förvåning lade märke till hennes skiftande minspel.

— Ingenting! Men jag tror, att nu kör första vagnen fram. Fort, Grete, ställ dig i posityr att värdigt ta emot gästerna. För gamla damer en djup, vördnadsfull nigning, för unga en behagfull böjning på huvudet, för äldre herrar en älskvärd och ganska vördnadsfull sådan och för unga herrar en stolt böjning på nacken, det är nog det första, man har att iakttaga. O, Grete, du skall få se, att jag blir så yr i huvudet, att jag alldeles blandar ihop det.

Margot blickade förfärad in i det glatt skrattande lilla ansiktet.

— Det menar du väl inte, Ilse? Samla dig, jag bönfaller dig därom.

— Du ser så högtidlig ut, Grete, som om du allra minst skulle avlägga en examen, utbrast Ilse, och hennes silverklara skratt klingade genom salen. Modern såg varnande på henne, och hon tystnade, då flygeldörarna slogos upp för de första gästerna.

— Ah, excellensen von Brandenstein med högst den sammans dotter och dotterdotter, viskade Ilse. Dyk ned som en ung and, Grete. En sådan välsignad sak, att jag inte har något släp, i annat fall skulle jag ovillkorligen trassla in mig i det.

Margot skiftade färg, då hon blickade in i de skrattande ögonen. Hur var det möjligt för Ilse att betrakta en så högviktig sak som den första balen såsom ett gott skämt?

Rummen fylldes så småningom med gäster, officerare, ämbetsmän, vetenskapsmän och konstnärer, som umgingos i Villa Roden. Ilse stod mitt i kretsen av unga flickor och pratade och skrattade. Ingen anade, hur hennes hjärta dunkade, hur ängsligt hon tittade mot

dörren, när nya gäster anlände. Äntligen — hon drog ett djupt andetag — nu kommo Wendorfs, men hon såg icke till Werner. Hade han månne icke kommit med? Så vacker Genia var med rosor i håret! Ilse kunde knappast vända blicken från det älskliga ansiktet med de drömmande bruna ögonen.

Så smög Leni i en enkel vit klänning sig fram till hennes sida och viskade:

— Ack, Ilse, vad allt är vackert! Men de många människorna skrämmer och förvirrar mig.

Ilse hann icke svara något, ty några unga herrar kommo fram för att hälsa på dottern i huset. Helst hade hon velat fråga Rolf efter »honom», men det kunde hon icke förmå sig till. Om han var envis, så var hon det i ännu högre grad.

Så hörde hon plötsligt en välbekant röst, som kom hennes hjärta att slå fortare av glädje. Långsamt vände hon sig om och besvarade hans djupa bugning med en lätt böjning på huvudet, varpå hon presenterade den unge doktorn för de unga flickorna. Han hade således kommit. En sådan lycka! Hennes hjärta blev åter lätt och uppfyllt av glädje. Och nu klingade de första musiktonerna, och herrarna skyndade sig att föra sina damer till dansen. Mycket riktigt, Werner dansade med Genia. En skugga drog över Ilses panna, dock endast för ett ögonblick, ty i sin egenskap av hennes kusin var han naturligtvis skyldig henne hänsyn. Den andra dansen hade Rolf tillförsäkrat sig. Skulle han komma snart? Hennes dansprogram fylldes med stor hastighet, och hon hade endast två danser fria, sedan bara en, och när han efter tredje dansen ännu icke gjorde min av att närma sig henne, greps hon åter av den gamla trotsigheten, fattade ett snabbt beslut och gav bort även den. Nu fick han se sig om, eller också fick han bjuda upp Genia, som tycktes intressera honom mer, än vad hon gjorde.

Då stod han plötsligt framför henne och bad om en dans. Så vänligt hans blåa ögon sågo på henne, inte alls som om det låge den minsta skugga mellan dem. Hennes hjärta klappade häftigt, då hon svarade: Det

gör mig ont, du skulle ha anmält dig tidigare, ty nu är alla mina danser upptagna.

— Då får jag kanske be om några extraturer? Helst hade hon slungat till honom ett »nej», men den förolämpningen hade dock varit för stor, så hon böjde instämmande på huvudet, och han drog sig tillbaka.

Redan under nästa dans kom han fram och hämtade henne. De dansade några varv och sedan förde han henne tillbaka till hennes kavaljer, utan att ha växlat mer än några ligkiltiga ord med henne. Ilse kände sig allt trotsigare till sinnes. Trodde han kanske, att hon skulle ursäkta sig? Hellre än hon gjorde det, bet hon av sig en bit av tungan. För övrigt skulle hon säga honom, vad han tänkte om sina »pliktdanser».

Under den därpå följande supén glömde hon nästan fullständigt sin förargelse, så förtjusande roligt hade hon, och hennes klara skratt klingade ofta över till Werner, som satt bredvid Genia och ivrigt samtalade med henne. Ilse kunde iakttaga dem, när hon lutade sig fram litet. Det tycktes vara ett mycket allvarligt samtal, förmodligen rörde det sig om någon otäck insekt eller något i den vägen, men det var i alla fall besynnerligt, att ett sådant skimmer av lycka därvid kunde vila över Genias älskliga anletsdrag. Det förargade henne, och hon föresatte sig att inte alls titta mer åt det hållet. Då var det unga par, som satt mitt emot henne, Rolf och Leni, bra mycket intressantare. Den unge officeren hade förbarmat sig över sin lilla syster, och »lilla haren» kände sig fullkomligt trygg under hans beskydd. Skulle hon någonsin lära sig att uppträda med säkerhet, liksom Käthe och väninnorna?

— Titta, Rolf, så bra vår Käthe tar sig ut, sade hon.

— Ja, vår lilla kula tar sig verkligen riktigt briljant ut i himmelsblått, och jag hade aldrig kunnat tänka mig, att vår lilla backfisch skulle bli så söt.

— Och vad säger du om Margot, Rolf? Tar hon sig icke underbart söt och förnäm ut? fortsatte Leni.

— Men så har hon också oräkneliga anor, barn, sade Rolf med en suck.

Leni skrattade.

— Du tror väl inte, att hon tänker på det?

— Alldeles säkert. I kväll vore en strid mot det högtaliga herrskapet absolut utsiktslös.

Rolf hade rätt. I kväll kände Margot sig helt och hållet på sin plats. Det smickrade henne, att flera av de äldre officerarna kommo ihåg hennes far, farfar och onklar, och i hemlighet beklagade hon, att hon icke stannat i hemmet för att leva som likaberättigad bland sina ståndsgelikar.

Efter supén fortgick balen. De äldre herrarna spelade kort inne i världens rum, och damerna gladdo sig åt ungdomens munterhet och levnadslust.

Under andra dansen kom Werner fram och bad Ilse om en extratur. Hon knyckte trotsigt på nacken och sade:

— Jag beklagar, men jag fruktar, att det blir för mycket för mig. Han bugade sig under tystnad och drog sig tillbaka, men minuten efteråt såg han henne dansa med Rolf och livligt samtala med honom. Varje bloddroppe försvann ur Werners ansikte, han pressade ihop läpparna och såg med dyster min efter de båda unga och vackra människorna. Hade det icke alltid varit så, att alla hjärtan flugit Rolf till mötes? Kunde han antaga, att det nu skulle bli annorlunda?

Ilse hade, då hon svävat förbi, uppfångat Werners blick, och därvid kände hon sig icke alls väl till mods, ty hon visste ju, hur svårt hon kränkt ungdomsvännen. Men varför var han också en sådan tråkig pedant? Kunde han inte komma henne litet till mötes?

Werner närmade sig icke vidare Ilse, och hon bjöd icke heller upp honom under »damernas fria val», ehuru hon just då haft tillfälle att gottgöra allt. Men det ville hon inte, ty han hade ju Genia, och hon, Ilse, ville visa honom, att hon redde sig mycket bra utan honom.

Allt har en ände, till och med en bal, åt vilken man gått och glatt sig många veckor i förväg. Man skildes åt under de livligaste försäkringar att ha haft förtjusande roligt, och en timme senare låg Villa Roden i djupaste tystnad, medan dagen redan började gry i öster.

Ilse och Margot kommo ned följande dag mycket sent, och de måste utförligt berätta för Heinz om balen.

På måndagen måste Margot avresa. Den här gången kommer jag att känna en förskräcklig hemlängtan, sade hon till Ilse. Det har varit förtjusande här. Nu kommer jag inte tillbaka förrän under sommarferierna, ty i pingst skall jag fara till morbror. Tiden kommer att bli mycket lång.

— Ja, men stanna då här och dela mitt förnöjda liv. Margot ruskade på huvudet, och Heinz kom springande och anmälde, att vagnen kört fram.

Ja, Ilse förde en härlig tillvaro. Endast en sak grumlade på senaste tiden hennes lycka — det var hennes förhållande till Werner. Den forna otvungna tonen ville inte inställa sig. Den unge mannen bemötte henne med utsökt hövlighet, när han träffade henne i sitt föräldrahem, men hos major von Rodens visade han sig endast, då han blivit särskilt inbjuden. Föräldrarna märkte det, men läto saken ha sin gång, och även Käthe låtsade, som om hon varken såg eller hörde något. Endast Leni gav uttryck åt sin förundran och frågade vid ett tillfälle Ilse:

— Hur är det egentligen fatt mellan dig och Werner, Ilse? Ni uppträder alltid så stelt gentemot varandra, att man känner god lust att presentera er för varandra.

Ilse gick inte, såsom eljest, in på skämtet, utan svarade i lätt ton:

— Nu är vi vuxna människor och kan inte längre umgås med varandra som barn.

— Ja, men med Rolf —

— Han förblir alltid Rolf, inföll Ilse hastigt. Jag tror, att jag skulle få skrattekramp, om jag måste växla artigheter med honom, liksom med Werner.

— Hör du, sade Leni hemlighetsfullt, jag tror, att Werner är hemligt förlovad med Genia.

— Det har jag länge märkt.

— Verkligen? Jag har aldrig tänkt något vidare på att de så ofta brevväxlar, men nyligen hörde jag, hur pappa sade till mamma — de anade inte, att jag var

i rummet bredvid — att Werner i sin nuvarande ställning inte alls kunde tänka på att gifta sig, oavsett att han var för ung, och på sin hustrus hemgift ville han nog inte leva. Egentligen borde jag inte tala om det här för dig, men jag tycker, att en hemlig förlovning är mycket intressant. Gör inte du det också?

Ilse svarade kort:

— Jag tycker, att sådana hemligheter är förskräckliga, och jag skulle inte vilja vara hemligt förlovad.

Sommaren var redan långt framskriden, då Leni en dag kom till Ilse, som satt på sitt rum och läste.

— O, Ilse, jag har en förskräcklig nyhet att omtala — hon tystnade, och tårarna strömmade över hennes blomstrande kinder.

— Leni — vad i all världen står på? Är någon sjuk hos er? utbrast Ilse förskräckt.

Leni torkade sina tårar och skakade på huvudet.

— Nej, men kan du tänka dig, Werner — Werner skall resa bort på många år — först till Sverige — och sedan till Nordpolen.

Ilse stod orörlig och stirrade på Leni, som om hon såge en vålnad. Hon kunde inte få fram ett enda ord och blev iskall ända in i hjärtat.

Leni var fullt belåten med verkan av sina ord. Inte sant, det är förskräckligt — tänka bara på den fruktansvärda kölden och på de förskräckliga isbjörnarna. Hon ryste till och suckade djupt. Han uppger sin anställning här och vill sluta sig till en vetenskaplig expedition, som på nyåret bryter upp från Sverige för att ytterligare utforska polarländerna. För att kunna behärska språket vill han redan nu bege sig till Uppsala, och pappa tycker, att han gör alldeles rätt i det, ty han tror, att Werner därigenom utvidgar sina studier. Mamma är också bekymrad, men hon vill inte hålla honom tillbaka, och hon och Käthe har redan börjat dra försorg om hans utrustning. Men du säger ju ingenting, Ilse?

— Ah, mig angår det ju så litet. Men vad säger Genia?

— Ja, ser du, Ilse, det är just det, jag inte kan begripa. Werner har förändrat sig så sedan nyår, att det måste ådraga sig uppmärksamhet av var och en, som känner honom. Han är inte på långt när så munter och glad som förr och gräver ner sig i sina luntor, och mången gång, när han tror, att ingen iakttar honom, ser han så olycklig ut, att det gör en riktigt ont om honom. Med Genia är han naturligtvis ense, och jag undrar, om det är föräldrarna eller morföräldrarna, som vägrar sitt samtycke, och varför de gör det? Att Werner vill komma härifrån för sin kärleks skull, det tror jag alldeles bestämt. Ack, Ilse, kärleken blir så förhärligad av skalderna, men jag tror, att i verkligheten förhåller det sig ofta helt annorlunda med den.

Hon reste sig upp.

— Jag har ännu en hel del att uträtta, sade hon, men min väg förde mig förbi här, och då måste jag tala om det för dig. Rolf skrattar ut mig, men för mig är det ingen småsak, att en älskad broder skall draga bort till ett så avlägset, förskräckligt land, där klimatet är så ohälsosamt och faror av alla slag omge honom. Ilse följde henne till trädgårdsgrinden, och sedan rusade hon tillbaka in på sitt rum, låste dörren, kastade sig på soffan och brast i lidelsefull gråt. Det var dock icke möjligt! Werner ville resa bort på flera år! Och varför — varför? Hade männe de kränkningar, hon tillfogat honom, och hennes trots haft något att skaffa därmed? Men Genia! Ack, om hon blott såge klart och kunde kasta en blick in i hans hjärta! Men han fick inte ana, hur hon kände sig till mods. I grund och botten angick dock saken Genia, och om hon så lugnt lät honom draga bort, varför skulle då hon bli så upprörd? Hon sprang in i sitt sovrum och avkyld sitt upphettade ansikte med kallt vatten. Då spåren av tårarna voro utplånade, ropade hon till sig Heinz och sin lilla hund, och rasade så vilt med dem båda ute i trädgården, att modern ropade och i förebrående ton sade:

— En sådan vildhet kan jag icke tillåta, Ilse. Det är på tiden, att du behärskar dig.

— Kom hit till mig ett tag, Puck, ropade fadern från

det angränsande rummet. Ilse flög fram till honom, slog armarna om hans hals och sade:

— Fattas dig något, pappa lilla? Du ser åter klen ut.

— Ingenting särskilt, min lilla stumpa. Men jag har en stor nyhet att omtala för dig. Kan du gissa, vilken den är?

— Att Werner skall bege sig till Nordpolen? Därvidlag kommer du en posttur för sent, pappa, ty jag känner redan till det genom Leni. Werner kommer alltid på sådana dumma idéer. Hur kan han bege sig till ett land, där det hör till ordningen för dagen att låta sig uppätas av en isbjörn? Där kommer han naturligtvis att bakom vartenda isblock leta efter otäcka djur för att fastställa deras härstamning... För min skull kan han gärna frysa fast vid Nordpolen.

— Vi skall hoppas, att denna din människovänliga önskan icke går i uppfyllelse. Men hör du, min lilla Puck, skulle du också ha lust att företa en lång resa? Meningen vore, att du skulle följa med mamma, mig och Heinz till Mentone vid Rivieran och stanna där hela vintern.

— Verkligen, pappa? Det blir ju underbart. Min första stora resa? Gläder du dig inte, mamma?

— Jo, barn, i all synnerhet om pappa blir fullständigt frisk där.

Ilse blickade förskräckt in i faderns bleka ansikte. På senaste tiden hade han hostat mycket och städse varit matt och angripen, när han kommit hem från sin tjänstgöring. Nu stod Ilses hjärta stilla av förfäran.

— Pappa, sade hon, är din lunga åter sjuk, liksom den gången, när ni reste till Konstantinopel?

— Det finns ingen anledning att bli så blek, lilla Puck. Min ena lunga är bara litet klen, och med Guds hjälp blir den nog starkare nere i södern.

— Pappa, Ilse slog armarna om honom och brast i heta tårar, du får inte bli sjuk — du — du — jag uthärdar det ej, o, pappa!

I detsamma kom lilla Heinz inrusande och stannade helt förvånad.

— Pappa, har hon varit olydig? frågade han. Ilse rätade sig upp, kysste fadern och skyndade in i sitt eget lilla rum. Omedelbart efter henne kom modern. Ilse flög henne till mötes.

— Mamma, kära mamma, säg mig hela sanningen. Är pappa mycket sjuk?

— Nej, barn, än så länge är hans tillstånd gudilov icke livsfarligt, och vi sätter stora förhoppningar till hans vistelse i södern. Men nu vill jag säga dig en sak, Ilse, så häftiga utbrott som nyss får inte vidare förekomma. De gör pappa upprörd i onödan och det angriper honom. Han är själv mycket nedslagen över att hans gamla lidande kommit tillbaka, och nu är vår uppgift icke blott att vårda honom på bästa sätt, utan även att muntra upp honom. Ser du, min älskling, nu är du en vuxen flicka och så förståndig, att man kan tala ett ord med dig. Du har ett varmt hjärta för alla, som lider nöd och har bekymmer, vill du då icke tjäna din far i osjälvisk kärlek, utan att tänka på dina känslor och önskningsar?

— Jo, mamma, det vill jag, utbrast Ilse med strålande ögon. Ingenting är mig för svårt för min endaste pappa.

— Men glöm inte, barn, att resan endast är avsedd i och för hans rekreation, så att det icke kan bli tal om några nöjen, utan att du får uppleva en mycket stillsam vinter. Och dessutom ämnar jag anvisa dig en plikt, Ilse. Vi tar endast med oss min kammarjungfru, så kan jag lugnt överlämna uppsikten över Heinz åt dig? Kommer du att vaka över och sysselsätta dig med honom, när pappa känner sig så, att han inte vill ha honom omkring sig?

— Alltid, mamma, varje stund. Du vet ju, hur innerligt jag håller av min lilla bror.

— — —

Ilse gick i trädgården och plockade blommor till en bukett. Hennes hjärta klappade oroligt, och hon såg sig forskande omkring. Werner var inne hos föräldrarna för att taga avsked före sin stora resa. Hon

väntade vilket ögonblick som helst, att betjänten skulle be henne komma in. Nu hördes steg, men icke betjänten, utan Werner själv kom gående fram mot henne. Hennes hjärta klappade så häftigt, att hon tyckte, att han måste höra det, och den tanken föranledde henne att beväpna sig med all den stolthet, hon hade till sitt förfogande.

— Jag ville taga avsked av dig, Ilse, började den unge mannen efter den första tämligen formella hälsningen. Ni reser ju också inom de närmaste dagarna. Jag hoppas innerligt, att vistelsen i södern kommer att göra din far gott.

— Ja, det hoppas jag också. Vart beger du dig först?

— Till Uppsala för vintern, så debarkera vi i vår.

— En härlig resa säkerligen.

— Mycket härlig och intressant. Jag tänker utvidga mina studier betydligt.

— Ja, det kommer du nog inte att sakna tillfällen till. Han gick en stund under tystnad vid hennes sida, och han såg, hur hon då och bröt en blomma. Så sade han: Vill du inte ge mig en blomma till minne av vår sorgfria barndom, Ilse?

Hennes hjärta manade henne att uppfylla hans begäran, men trots och stolthet tillåto det ej. Genia kunde ju ge honom blommor som minnen, hennes sak var det ej. Jag kan inte förstå, vilket värde ett sådant minne skulle kunna ha för dig, sade hon kallt.

— Förlåt, att jag bad därom, men du har kanske en vänlig önskan för mig?

Hon tvekade ett ögonblick. Så svarade hon:

— Gå med Gud och kom frisk tillbaka till de dina.

— Jag tackar dig, Ilse. Han räckte henne sin hand, i vilken hon för ett ögonblick lade sina fingerspetsar, ty han behövde ju icke känna, hur hon darrade.

— Mätte Gud välsigna dig, Ilse, och skänka dig all den rika lycka, jag bönfaller om för dig, sade Werner med rörd stämma. För första gången slog hon upp ögonen och såg på honom med gränslös förvåning. Hur kunde han tala om hennes lycka, när han drog ut i

vida världen? Ännu en bugning, så gick han, och hon följde hans smärta gestalt med blicken, tills den försvunnit ur sikte. Hon kände god lust att springa efter och hålla honom kvar, men hon gjorde det dock ej. Hade hon således blivit en annan, eftersom hon icke följde varje impuls?

FEMTE KAPITLET.

På Dabelsdorf var man mitt uppe i skörden. Juli-solen sände sina heta strålar ned mot jorden, och hushållerskan jämte Genia och Käthe fyllde stora stenkrus med öl åt de törstiga arbetarna på fälten.

På de skuggiga trädgårdsgångarna gingo Ilse, Margot och Leni arm i arm och berättade ivrigt för varandra det senaste årets upplevelser. Först för några veckor sedan hade Ilse med sina föräldrar återvänt från den soliga södern, och alldenstund Käthe sedan en längre tid vistats på Dabelsdorf och även Leni reste dit, antogo hon och Margot Genias hjärtliga inbjudan att tillbringa ferierna där. Sedan Margot stannat flera dagar i Charlottenburg, avreste de båda väninnorna och hade i går anlant till Dabelsdorf.

— Så länge sedan det är, att vi tre fått vara tillsammans, sade Leni och kramade ömt Ilses arm. Vet ni av, att det förflutit ett år sedan dess? Det var skada, Margot, att du inte ville komma till oss i julas.

— Jag kunde det verkligen inte, Leni. Tant Mela hade bett mig så hjärtligt att fira julen hos henne, att jag inte kunde säga nej, och på nyåret längtade jag så till morbror Klaus.

— Jag tror, Grete lilla, att din kärlek till den gamle herrn nog kommer att urarta till svärmeri.

— Jag håller innerligt av honom, Ilse, och det gör mig så ont om honom, att jag inte alls vet, vad jag skulle vilja göra för hans skull. Han är ju också den enda anförvant, som visat mig kärlek och godhet, ty tant Klara och hennes familj ser jag aldrig till eller hör av. Jag har den allra största lust att komma till honom helt och hållet, om jag till påsk kommit så långt med Lucie, att jag kan få henne in i en flickskola.

— Tror du, att det lyckas?

— Ja, hon börjar få smak för att vara tillsammans

med unga flickor. Jag tror nog, att vi till sist skall lyckas.

— Tycker ni inte, utbrast Ilse, att pappa tagit upp sig betydligt?

— Jo, han ser mycket friskare ut. Är det sant, Ilse, att han ämnar ta avsked?

— Ja, han kommer att lägga in sin avskedsansökan nu i dagarna. Ni kan inte tänka er, hur lyckliga mamma och jag är över det. Nu blir han inte mer utsatt för sina eviga förkylningar och kan sköta sin hälsa bättre.

— Jag tror, att vi nu måste gå in till eftermiddagskaffet, sade Leni. Då de kommo in i hallen, sutto morföräldrarna redan vid kaffet, som Genia serverade ur en stor kanna.

— Ja, töser, sade morfar gemytligt, ni glömmar väl både mat och dryck, när ni kommer i prattagen. Sitt här hos mig, lilla Puck, så att jag kan passa på att du äter och dricker ordentligt. Men vad är det här för ett sätt? Du har ju blivit riktigt blek och mager nere i södern.

— Det kommer sig av den eviga sommarn, morfar. Jag har längtat så efter is och snö. Det hade varit härligt att få åka skridsko med Käthe och Leni.

— Hm! Undrar just, om vår lärda pojke uppe i höga norden delar den smaken? Förefaller mig nästan så. Har han ännu inte låtit höra av sig? Han riktade frågan till Genia, som under tystnad skakade på huvudet. Morfar såg mycket belåten ut, och Ilse såg med intresserad min från honom till Genia. Den sistnämnda var alltjämt lika älsklig som förr. Men kinderna voro bleka, och ögonen hade ett rörande hopplöst uttryck. Det hade nu förflutit två år sedan morfar avisat Alexander von Grabowsky, och hur skulle det bli, när även det tredje året gått till ända? Skulle han komma tillbaka i trofast kärlek och hämta henne? Ack, den senaste vintern hade hennes hopp avtagit. Så länge Werner vistades hemma, fick hon genom honom ofta höra av Alexander, men nu inflöto underrättelserna mycket sparsamt, och sedan i våras hade varken hon

eller någon annan i familjen emottagit en rad från Werner. Rosorna på hennes kinder förbleknade, och de klara ögonen hade ofta ett sådant tröstlöst uttryck, att det skar mormor i hennes vecka hjärta.

Den gamla damen hade ofta varit krasslig under vinterns lopp, och då det blev sommar, hade Käthe kommit för att hjälpa till i det stora hushållet. Hon var frisk och rosig, alltid pigg och vid gott humör och lade i dagen det största intresse för allt, som hörde ihop med lantbruk... ja, Rolf påstod till och med på fullt allvar, att hon i sina drömmar sysslade med tillberedning av smör och ost.

Den unge mannen befann sig likaledes på Dabelsdorf och detta för att rekreera sig. Han hade ridit omkull med sin häst och vrickat foten, så att han till sin ledsnad måst stanna borta från manövern. Sedan hans far skött om honom en tid, hade han skickat honom i sällskap med Leni till Dabelsdorf, och här spelade han nu lantbrukare i sällskap med en ung lantbrukselev, som vistats på egendomen sedan i påskas. Just nu trädde de båda unga männen in i hallen, varma och solbrända. Rolf såg inte alls ut, som om han behövde stärka sig, ty hans rörelser voro livliga och säkra, och endast en skarp iakttagare kunde se, att han, när han gick, släpade litet på ena foten.

Morfar myste förnöjt, då herr Heimbach, eleven, satte sig bredvid Genia, som vänligt försåg honom med kaffe och smörgås. Den unge mannen, lång och smärt, med trohjärtade blåa ögon och blont hår, hade en betydlig förmögenhet, ämnade köpa en egendom alldeles i närheten av Dabelsdorf, så fort någon sådan blev till salu, och vistades nu på Dabelsdorf för att sätta sig in i skötseln av ett gods.

Det gavs mycket att prata och skämta om, i all synnerhet mellan Rolf och flickorna.

Då de gamla makarna senare sutto ensamma i vardagsrummet, sade morfar:

— Såg du, mor, att Heimbach åter förstod att erövra åt sig platsen bredvid vår tös och att hon drog försorg om hans behov? Jag gissar, att saken går sin gilla

gång, och jag väntar, att han inom kort anhåller om hennes hand.

— Om du bara inte misstar dig, far lilla, inföll hon.

— Nånå, mor, var har du dina ögon, eftersom du inte ser, vad som försiggår omkring dig? sade han otåligt.

Ett fint leende smög sig över mormors milda ansikte.

— Det ser jag mycket bra, kära far lilla, och jag tror också, att vi inom den närmaste tiden står inför ett avgörande.

— Nå, där ser du! Är inte du nu också glad, att jag vägrade mitt samtycke till det där konstnärsäktenskapet? Tösen, som då ännu var bara barnet, trodde, att hon prompt måste gifta sig med första bästa karl, som sade henne vackra saker. Det är alltid bättre för barnen, att de låter föräldrarna dra försorg om dem. Tänk dig, mor, hur härligt det kommer att bli, när vår lilla bor alldeles i vår närhet och vi dagligen kan glädja oss åt hennes lycka. Men du säger ju inte ett ord. Har du något emot partiet?

— Vi skall överlämna allt åt den gode Guden, far lilla, och rätta oss efter hans vilja.

— Om tösen får en förståndig karl och stannar i vår omedelbara närhet, utbrast den gamle herrn, så tillskriver jag mig själv lika mycket som vår Herre förtjänsten av det, det kan du vara övertygad om, mor. Därmed lämnade morfar rummet, och mormor såg leende efter honom. I hjärteangelägenheter var morfar oerfaren och naiv som ett barn.

Några dagar senare anlände d:r Wendorf med sin fru. Och efter middagen följande dag fick morfar uppleva en stor överraskning. Han hade just tagit sin lilla tupplur efter maten och satt nu med mormor i vardagsrummet och drack sitt eftermiddagskaffe, som Genia alltid serverade honom. Det var ett härligt skördeväder, och skörden var rikligare än på många år, så vad skulle väl ha gjort hans hjärta tungt? Han räckte sin gamla maka handen. Vi är dock riktigt lyckliga människor, mor, sade han. Allt utfaller efter önskan. Inom de närmaste dagarna kommer vår pojke med hustru och barn, och då kommer vi nog att fira förlovning.

— Det tror jag också, men far lilla — den gamla damen kom inte längre, ty nu öppnades dörren och där Wendorf tittade in i rummet.

— Är ni vid gott humör, kära föräldrar? frågade han. Får jag bringa er en förtjusande överraskning?

— Hit med den, ropade morfar skrattande. Den passar mig utmärkt.

Mormor lade ängsligt sin hand på hans.

— Förbli nu bara lugn, far lilla, hör du det?

— Nånå, mor, vad går det åt dig? Barna tänker väl inte visa mig något vidunder. Ögonblicket efteråt släppte han i sin förskräckelse pipan, sprang upp ur soffan, strök sig med handen över ögonen och stirrade med klentrogen min på det unga par, som närmade sig honom: Ernst Heimbach och vid hans arm den av lycka strålände — icke Genia, utan Käthe! Och det förblev Käthe, hur mycket han än gnuggade sig i ögonen. Han förstod ej ett ord av det, hans svärson sade, men så rusade Käthe fram och omfamnade honom.

— Kära morfar, vi äro så ofantligt lyckliga, vill du inte ge oss din välsignelse?

Den gamle herrn kunde alltjämt icke hämta sig från sin överraskning.

— Är du också riktigt säker på, barn, att han velat ha *dig*? frågade han dämpat.

— Ja, alldeles säker, morfar, svarade hon med ett glatt skratt. Morfar tittade under tystnad från den ena till den andra, och när han mötte sin gamla makas ängsligt bönfällande blick, vaknade hela hans humör till liv, och han utbrast skrattande: Den här gången har ni riktigt lekt kurragömma med gamle morfar, ni ungdomar. Ja, en sak vet jag säkert, i giftermålshistorier blandar jag mig aldrig mer, så länge jag lever, dem överlämnar jag åt kvinnorna och den gode Guden.

Alla instämde i hans muntra skratt, och nu först gladde var och en sig av hela sitt hjärta. Doktorinnan Wendorf gick och hämtade Rolf och de unga flickorna, och även om alla sett förlovningen komma, så rådde dock nu stor glädje.

— Tycker ni inte, fröken Margot, att vårt nyförlovade par har en viss prosaisk anstrykning över sig? frågade Rolf, i det han trädde fram till den unga flickan, som satt med ett handarbete under linden framför huset.

— Herr Heimbach har, tror jag, få illusioner och förefaller mig en smula prosaisk, men Käthe har jämte sitt praktiska sinnelag många högre intressen.

— Ja, än så länge, men ni skall få se, fröken Margot, att när hon väl varit gift några år, kommer hon nog att ha sinne endast för hushållet och gå upp i det helt och hållet.

— Det är ju möjligt, men om hon finner sin lycka däri, så är det hennes sak, inte sant? Jag tror för övrigt, att vår hurtiga, energiska Käthe kommer att rycka sin man med sig.

— Enligt den åsikten borde jag en gång få en lugn och sansad hustru, som tyglar mitt övermod litet, sade Rolf och blickade skalkaktigt ned på den älskliga flickan.

Margot reste sig upp.

— Jag undrar just, var Ilse och Leni håller till, sade hon kallt. De skulle komma efter hit men har visst blivit uppehållna någonstans. Kanske jag kan hjälpa till någonstans.

— Skona era späda händer, min nådigaste, och låt oss vänta i tålmod, tills de båda kommer, sade Rolf.

Några dagar senare anlände sonen i huset med sin fru och sina båda barn, ty lilla Anita hade fått en förtjusande, blondlockig liten bror, som hon älskade ömt. Nu firades förlovningen inom familjekretsen, och Käthe tog sig i sin lycka så förtjusande ut, att Rolf viskade till henne:

— Du har överträffat mina djärvaste förväntningar, lilla kula, har trots din litenhet blivit en bedårande ung dam och blir en idealisk godsägarefru. Om jag en gång måste dra försorg om mitt lekamliga välbefinnande, skall jag slå mig ner hos dig.

— Du blir alltid välkommen, Rolf, och jag hoppas endast, att du en gång måtte bli lika lycklig som jag.

— Det kommer nog att erfordras många strider, min

lilla, men när har en preussisk officer låtit sig avskräckas av några hinder? Ju svårare striden är, desto värdefullare är segern.

Käthe såg förvånad på honom. Vad menade han? Hans ögon blixtrade helt djärvt men nu vände han sig till Ilse och skämtade med henne.

Stämningen var mycket glad, och endast då och då drog en skugga över doktorinnan Wendorfs anletsdrag. Hon tänkte med ängslan och vemod på sin äldste son, som låtit höra av sig från Hammerfest för sista gången i april. Därifrån skulle man bege sig över till Spetsbergen, och där skulle han säkerligen vara omgiven av alla slags faror. Emellanåt ångrade hon djupt, att hon låtit honom draga bort, men när så hennes blick föll på Ilse och Rolf, suckade hon litet; det var dock bättre, att den unge lärde följt den ärofulla kallelsen att sluta sig till expeditionen, än att han stannat hemma och måst åse, hur hans bror, utan att ana det, berövade honom hans lycka. Kom han efter flera år tillbaka, kunde man hoppas, att han återvunnit sin sinnesfrid så mycket, att han lugnt stod inför ett fulländat faktum. Om tiden blott icke vore så lång, tills hon fick höra av honom.

Men icke heller de andra glömde den unge lärde, och onkel Rolf höll ett vackert tal för hans välgång och lyckliga hemkomst. Mor och mormor kunde icke förhindra, att tårarna strömmade över deras kinder, och Ilse kände hjärtklappning och kastade en förstulen blick på Genia. Vad kände hon manne, när hon tänkte på Werner? Men hon tycktes förbli alldeles lugn, ehuru ett mild leende, varmed hon åhört onkel Rolfs tal, försvann och efterträddes av ett uttryck av djup sorgsenhet.

Följande morgon åkte alla herrarna med den unge fästmannen till ett gods i grannskapet, som var till salu, och alldenstund priset var antagbart, avslöts köpet.

— Jag övertar det genast efter skörden, sade ägaren sedermera inom familjekretsen. Inte sant, kära föräldrar, då ge ni mig snart min lilla husfru? Ni inse nog, att jag inte kan vara utan henne länge. Han fat-

tade Käthes hand, och hon såg rodnande och förvåntansfullt på föräldrarna.

— Jag tror inte, att vi har någon anledning att förvägra dig henne, käre son, svarade doktor Wendorf vänligt, och ehuru damerna till en början gjorde invändningar och förklarade, att så fort gick det inte att anskaffa utstyrseln, så gävo de dock till sist med sig, och bröllopet utsattes till mikaelsferierna.

De unga flickorna jublade, då de fingo höra detta beslut, och Ilse och Leni dansade i sin förtjusning genom hallen, och Margots ögon glänste av glädje vid tanken på att få resa hem till en dylik fest.

Fästmannen flyttade redan nu över till sin egendom och red nästan varje kväll över för att hälsa på sin fästmö.

En eftermiddag åkte även damerna över för att bese Käthes blivande hem, och den unga fästmön strålade av lycka, då väninnorna beundrade det vackra, vita huset med den stora, präktiga trädgården.

— Det är underbart vackert här, tycker inte ni det också? svarade Ilse.

— Jo, till och med riktigt poetiskt, sade Genia.

— Ja, Käthe är mycket lycklig över det vackra läget, inföll Leni.

— Ja, det måtte vara härligt att kalla en så vacker fläck sin egen, sade Margot drömmande.

— Ja, när allt kommer omkring, skulle du till det priset kanske gifta dig med en lantjunkare, Grete lilla? gnabbades Ilse. Jag vill emellertid i god tid förbereda dig på att i ett lantbrukarhem förekommer det alla möjliga otrevliga saker, såsom t. ex. grisslakt, korvstopning och andra prosaiska sysslor. Fråga bara Käthe, hon kan omtala allt till punkt och pricka för dig.

Margot smålog.

— Det vet jag, Ilse. Jag skulle säkerligen icke heller lämpa mig för det.

— För vad? frågade Rolf, som just kom fram.

— Att utbyta sin förnämhet mot att bli godsägarefru, liksom Käthe, utbrast Ilse.

Rolf såg med skrattande ögon på den rodnande Margot, men hans anletsdrag förblevo fullt allvarliga, då han sade:

— Ja, min nådigaste, det har ni verkligen alldeles rätt i. Men vem vet — smaken förändras emellanåt. När ni i framtiden gläder er åt lilla kulans lycka, kommer ni måhända till insikt om att ni älskar lantlivet lika högt som vi andra.

Margot vände sig bort.

— Näppeligen, ty det är nu en gång inte min smak, sade hon kort. Egentligen var detta mycket ohövligt av henne, eftersom hon vid flera tillfällen upplevat härliga veckor hos de snälla morföräldrarna, men hans ton förargade henne. Vad hade han för rättighet att alltid titta så segervisst på henne med sina övermodiga ögon? En gång måste hon visa honom riktigt tydligt, att hon icke tillhörde dem, som beundrade honom. Det borde han ha kommit under fund med redan under sina pojkar, ty då hade hon oförställt visat honom sin motvilja.

Doktorinnan Wendorf hade helst rest hem igen med ens för att gripa sig an med Käthes utstyrsel, men det ville ingen höra talas om, och man antog med acklamation och satte redan samma dag i verkställighet Ilses förslag: Låt oss fara till Rostock, tant Anna, och göra inköp där. Det blir väldigt roligt, när vi alla sitter och syr och arbetar för vår lilla fästmörs räkning. Därtill behöver man inte vara i Charlottenburg. Upp till Rostock, tant Anna!

Nu började en arbetsam och munter tid i det stora trädgårdsrummet, som mormor utsett till arbetsrum. Käthe och Leni sydde med blossande kinder, vad deras mor klippte till, och de andra broderade, virkade etc., medan de pratade och skämtade av hjärtans lust. En dag skulle Ilse springa nedför trappan, då Genia kom henne till mötes med blossande kinder och glädjestrålade ögon.

— Gå fort ned, Ilse, ropade hon, då hon gick förbi henne. Det har kommit brev från Werner, onkel Robert håller just på att läsa det högt. Det stack till i

hjärtat på Ilse, då hon såg ett brev, skrivet med Werners stil, i Genias hand och blickade in i hennes strålande ögon, innan hon försvann in i sitt rum.

Ilse stod orörlig med häftigt klappande hjärta. Hon ville gärna springa ned för att höra, vad Werner skrev. Men vad angick det egentligen henne? Blodet strömmade till hennes kinder, när hon tänkte på Genia. Nej, hon ville icke veta något om Werner, det var henne absolut likgiltigt, var han var och vad han hade för sig. Hon sprang tillbaka in på sitt rum och stirrade ut i den solbelysta trädgården, varifrån feriebornens munt- ra röster klingade. Men hon hörde det ej, ty hon grubblade förgäves på anledningen till att han hade begivit sig av hemifrån.

Då öppnades dörren hastigt, och Lenis blonda huvud blev synligt.

— Är du här, Ilse? Tänk dig en sådan glädje! Werner har skrivit till morfar, till föräldrarna och till Genia. Ack, vi är så glada. Kom med, jag har avrottigt mig till det långa brevet för att läsa upp ur det för dig, sedan skall jag än en gång läsa igenom det för mig själv. Du vet ju, att han i april for över från Hammerfest till Spetsbergen, och därifrån daterar han sitt brev, som det svenska sälfångstfartyget tagit med sig tillbaka till Hammerfest. Hör nu på vad han skriver.

Och sedan läste hon upp broderns skildring av växt- och djurlivet på ögruppen samt även av expeditionens dagliga liv där uppe.

»Jag vet, kära moder, att du är uppfylld av oro för min skull, men var vid gott mod, ty jag står här, liksom därhemma, under Guds beskydd.»

Här brast Leni i snyftningar, och Ilse, som var ur stånd att längre återhålla sina tårar, utbrast i vredesmod:

— Det är orätt av Werner, att han begivit sig av och berett sina föräldrar denna sorg. Vad har han att göra där uppe vid dumma gamla Nordpolen?

— Det förstår vi flickor nog inte riktigt. Pappa säger, att han icke gärna hade kunnat avböja den ärofulla

kallelsen, som utgått till honom från en vän till pappa. Den här färden är av största vikt för hans framtid.

— Ja, om inte en isbjörn äter upp honom, eller han omkommer av köld eller hunger, utbrast Ilse häftigt.

— O, Ilse, hur kan du säga något så förskräckligt! sade Leni, stel av förfäran, så att Ilse sprang upp och omfamnade henne ömt.

— Tänk inte på det, Leni. Jag lät mig omigen ryckas med, ty mången gång kan jag bli riktigt förargad över denna vanvettiga idé av Werner. Men skriver han ingenting om Genia?

— Jo, jag tror i slutet, ty mamma gav mig inte sista arket, och i slutet av brevet hoppade pappa över litet. Jag är nyfiken på vad det är. För övrigt har även Genia fått ett brev.

Ilse satt med rynkad panna och stirrade rätt framför sig, och Leni fortsatte att tala om brodern och de många faror, han gick till mötes.

Även i familjen talade man i ett sträck om samma sak, och herrarna voro fullt upptagna av att återuppliva modet hos kvinnorna, i all synnerhet hos mor och mormor. Till sist blev detta litet för mycket för morfar. Han höll innerligt av dottersonen och oroade sig även för hans skull, men tårar hade alltid varit något så förskräckligt för honom, att han undflytt dem var helst han kunnat.

Alltså smög han sig bort även i dag. Han gick in på sitt rum, där han vankade av och an en stund, i det han blossade på sin pipa, varpå han slog sig ned i sin vanliga stol och grep tidningen. Då han läst en stund i lugn och ro, tog han pipan ur munnen, rättade på glasögonen och stirrade med klentrogen min på tidningen. I dag tycktes det vara alldeles som förgjort. En klar rodnad drog över hans godmodiga ansikte och han utbrast vredgat: Det överträffar då allt! Det fattades just, att det skulle hända i dag!

Då öppnades dörren sakta, och Genia kom in, icke blek och sorgsen såsom eljest, utan med glänsande ögon och rosiga kinder. Ljudlöst kom hon närmare, och in-

nan morfar visste ordet av, föll hon på knä bredvid honom och slog armarna om honom.

— Morfar, viskade hon, och tårar skimrade i de bruna ögonen, jag har emottagit ett brev från Werner med underrättelser om »honom». Kan du tänka dig, han har blivit kapellmästare vid operan i Milano. O, morfar, var snäll och förkorta den tid, vi måste vara skilda från varandra. Det behöves ingen prøvotid mer, ty vi håller innerligt av varandra. De mörka ögonen blickade bönfallande på morfar, som satt där tyst med rynkad panna.

— Framför allt — res dig upp, flicka. Knäböja skall man endast inför den gode Guden, men inte inför sin morfar. Så där ja — sätt dig nu och tala i lugn och ro om, vad du vet.

Genia efterkom denna uppmaning med glädje, ty hon ansåg mycket vara vunnet enbart därmed att morfar gick in på att tala om ämnet.

— Werner emottog brevet just då de skulle lämna Hammerfest, så att han icke hade tid till något mer än att vidarebefordra det till mig. Här är det, kära morfar, och var snäll och läs det, så kommer du nog på andra tankar i fråga om Alexander. Han har också redan skapat sig ett namn genom sina kompositioner, och han sätter stora förhoppningar till en opera, på vilken han flitigt arbetar.

— Se där, sade morfar och sköt tidningen till den unga flickan. Där står det något om saken, men jag förstår inte, hur folk kan betala sådana enorma belopp för dylikt.

Rodnande ögnade Genia igenom meddelandet i tidningen. Operan hade väckt uppseende inom musikkretsar, flera större scener hade redan förvärvat rätten att uppföra den, och på de ställen, där den redan blivit uppförd, hade den gjort stor succé. Vad brydde hon sig om de stora summor, som kompositören redan fått lyfta? För henne var det huvudsaken att veta, att det varit för att äga henne, som han sökt vinna den lager, som nu i så riklig måtto tillfallit honom. Klara tårar av glädje strömmade över hennes glödande kinder.

— O, morfar, stammade hon, jag är så lycklig, så obeskrivligt lycklig!

— Hm! Alltså vill du hellre draga ut i världen med denne främmande man än stanna hos morföräldrarna, som dock mena så väl med dig?

Genia smög sig innerligt intill honom.

— Jag skulle icke lämna er för någon annans skull, men — honom — var icke ond, kära morfar, honom har jag så kär.

Detta klingade så enkelt och rörande, att den gamle herrn blev sällsamt röd.

— Jaså, sade han bistert för att icke visa sin sinnesrörelse, ja, då får vi väl avvakta, vad som ytterligare kommer.

Genia såg ängsligt bönfällande på honom.

— Hur skall det således bli nu, kära morfar? Vill du förkorta vår provotid? Jag kan icke längre skicka honom någon hälsning genom Werner och icke heller han till mig.

— Behövs inte heller.

— O, morfar, skall vi således förbli utan underrättelser från varandra ett helt långt år?

— Kan du således inte ge dig tåls, tills du kan lämna de gamla morföräldrarna, tös? Jag tycker, att det är tillräckligt, att jag tåligt hört på dig. Låt mig nu vara i fred. Han grep sin tidning, och flickan lämnade, tyst och besviken, rummet. Hon hade hoppats, att morfar skulle låta sig bevakas efter Alexanders framgångar, men det var ju redan mycket vunnet med att han betraktade ett giftermål såsom något möjligt. Nytt mod och nya förhoppningar drogo in i hennes själ. Ett år gick fort — och sedan — hennes kinder färgades av en svag rodnad, och hennes ögon strålade av glädje. Hon gick till mormor, och denna delade den unga flickans glädje och förhoppningar.

Nu började Genia slå ut som en ros. Ilse och Leni betraktade henne ofta i hemlighet och tillskrevo denna förändring verkan av Werners brev.

— Men jag begriper mig ändå inte på henne, sade Leni vid ett tillfälle till Ilse. Just nu borde hon ju vara

halvdöd av ängslan för Werners skull och blek och avtär. Tycker inte du det också?

Ilse ryckte otåligt på axlarna.

— Det vet jag inte, det är en känslsak. Jag tror inte, att jag skulle gräma mig, om min trolovade frivilligt lämnade mig och försatte sig i sådan dödsfara.

Det hade förflutit ungefär fjorton dagar, morfar hade icke vidare fört på tal Genias hjärteangelägenhet, och den unga flickan väntade tåligt på vad framtiden skulle bära i sitt sköte. Morfar tittade ofta på henne så där riktigt besynnerligt, som om han fört något i skölden. Käthes utstyrsel gjorde goda framsteg, ehuru man ofta gjorde långa pauser för att företaga en promenad eller fara ut och ro. En dag sutto alla flickorna i trädgårdsrummet och arbetade flitigt under överinseende av doktorinnan Wendorf, då husan kom in och bad Genia komma till vardagsrummet. Detta var ingenting särskilt ovanligt, ty mormor hade ofta något att rådgöra med sin lilla dotter om.

I vardagsrummet fann hon båda morföräldrarna, och hon såg med ens, att det inträffat något särskilt. Lilla mormor såg litet upprörd ut, även om de kära ögonen glänste av glädje. Morfar gick med långa steg av och an i rummet.

Genia lade ömt armen om den gamla damens axlar och frågade:

— Vad har hänt, kära morföräldrar?

Då stannade morfar och sade i sin allra bistraste ton:

— Du håller således allttjämt fast att du vill gifta dig med en viss ung herre i Milano?

— Morfar, utropade hon förskräckt.

— Besvara min fråga ärligt och uppriktigt.

Genia rätade på sig.

— Ja, morfar, det vet du, svarade hon i fast ton.

— Nåväl, då får ödet ha sin gång, sade den gamle herrn, varpå han gick fram till dörren och öppnade den. Genias hjärta började klappa fortare, och en darrning drog genom hela hennes kropp, då hon hörde steg, som hastigt närmade sig. Och nu trädde en smärt mansgestalt över tröskeln, hon blickade in i ett kärt, välbe-

kant ansikte och ett par strålande mörka ögon, som med innerlig kärlek blickade in i hennes.

— Genia, utropade han och bredde ut armarna, och Alexander, utropade hon, halvt jublande, halvt snyftande och flög till hans bröst.

När de två unga efter den första sinnerörelsen sågo sig omkring efter morföräldrarna, hade dessa försvunnit.

— Kom, bad Genia, jag längtar efter morföräldrarnas välsignelse.

Arm i arm trädde de nyförlovade in i morfars rum, där de två gamla sutto hand i hand i soffan och rörda blickade till mötes de två unga, vackra människobarnen, som närmade sig dem i kärlek och vördnad. Genia drog den ståtliga fästmannen med sig ned på knä, och morfars hand darrade, när han välsignande lade den på sin älsklings mörklockiga huvud.

— Jag skall omhulda och värna min klenod såsom mitt högsta goda här på jorden och med Guds hjälp göra Genia lycklig, lovade den unge mannen rörd och förde vördnadsfullt mormors darrande hand till sina läppar.

— Nå, barn, sade morfar, sedan den första känslostormen bedarrat, är ni i själ och hjärta fortfarande onda på gamle morfar, för att han icke redan för två år sedan gav er sin välsignelse?

— Nej, utbrast Alexander och drog fästmon till sin sida, jag är er till och med tacksam, kära morfar, ehuru denna fullständiga skilsmässa varit mycket svår. Men jag visste, att min älskade förblev mig trogen, och i tron att det skulle lyckas mig att uppnå mitt mål, har jag lärt att sätta in hela min styrka på att bli en hel karl. Vem vet, om jag i annat fall hade arbetat med så rastlös energi?

— Och jag, sade Genia och blickade glatt upp till honom, jag har lärt att i tålmod bära det tunga i livet.

— Ni kära barn, sade mormor rörd och räckte dem sina händer, om ni båda lärt det, så har, gudilov, er prövotid länt er till välsignelse.

— Ja, sade morfar förnöjt, jag har dock varit en mycket klok man.

Genia skrattade och omfamnade honom ömt.

— Ja, kära morfar, du har bäst förstått allt, och jag tackar dig tusende gånger för att du redan nu tillåtit oss att bli lyckliga.

— Ja, men än så länge endast på avstånd, utbrast den gamle mannen hastigt. Hör ni det, unge man, så snart ger vi er inte vårt barn.

— Nej, kära morfar, jag skall vara nöjd, om ni avstår er lilla näktergal till mig på nyåret.

— Ja, vi får se. Men kom nu, barn! En sådan överraskning det skall bli för ungdomarna!

Alla fyra gingo in i trädgårdsrummet, varifrån muntert skratt klingade dem till mötes. Doktor Wendorf och farbror Rolf hade slutit sig till dem där inne och vid sin ankomst växlat menande blickar med sina fruar. Båda hade varit nere vid taget och hämtat Alexander och i hemlighet fört honom in i huset. Så öppnades dörren, och de nyförlovade kommo in jämte morföräldrarna.

— Se här, barn, nu skall jag revanschera mig, utbrast morfar. Här har jag med mig ett nyförlovat par, som för er blir en lika stor överraskning, som helt nyligen Käthe och Heimbach för mig.

De unga flickorna voro faktiskt mållösa av häpnad, men de hunno samla sig litet, medan de äldre trädde fram till de nyförlovade för att gratulera dem. Leni grep Ilses hand.

— Ilse, viskade hon, vad skall Werner säga? O, Ilse, den stackars Werner!

Ilse svarade ej ett ord. Hon hörde kanske inte ens, vad Leni sade. Hon hade sprungit upp och stirrade nu på de förlovade med vitt uppspärrade, förfärade ögon. Hon var likblek, och det var tur, att endast en person, dr Wendorf, gav akt på henne. Hon samlade sig hastigt, ty hon måste ju gratulera de nyförlovade, och hon gjorde det också, fastän helt mekaniskt.

— Nå, barn, var det inte en överraskning? frågade morfar och gnuggade förnöjd händerna.

— Jo, verkligen, svarade Margot. Jag begriper blott inte —

— Hur allt detta kommit så plötsligt, tillade Käthe.

— Ja, det skulle jag också vilja veta, utbrast Leni. Herr von Grabowsky har ju varit borta i två år.

— Våra nyförlovade har hela tiden stått i förbindelse med varandra, sade d:r Wendorf, och därtill genom Werner, som varit deras kärleks skyddsande.

— Werner? kom det jublande från Ilses läppar. Är det verkligen sant, onkel?

— Ja, barn, alldeles säkert. Morfar ville den gången inte, att de förlovade sig, men han hade ingenting emot, att de skickade varandra hälsningar genom Werner.

— Därav min livliga brevväxling med honom, fast den på senaste tiden led ett visst avbräck till följd av hans resa. Den gode Werner var för oss en kär, oegennyttig skyddsande, sade Genia.

Ilse drog ett andetag av lättnad. En tung börda föll av hennes själ. Nu var allt åter, såsom det en gång varit, nu kunde hon åter tänka på Werner utan vrede. Allt som förr? Hon kände en djup beklämning, när hon tänkte på hur hennes förhållande till Werner förändrats. Det stod emellertid icke längre någon mellan dem, och den tanken förblev än så länge förhårskande och uppfyllde henne med jublande glädje. Även Lenis hjärta uppfylldes av den rätta glädjen nu, när det, om också av andra skäl, var lugnat i fråga om den älskade brodern.

— Vad skall Rolf säga? utbrast hon. Eller är han invigd i hemligheten?

— Inte av mig, förklarade Alexander.

— Låt oss då draga ut hela högen och möta honom, föreslog Ilse.

Med de nyförlovade i mitten tågade man ut, och om en stund ropade Ilse och Leni: Där kommer Rolf. Han får inte se de nyförlovade, utan måste först bli grundligt överraskad.

— Rolf, Rolf, kan du gissa den stora hemligheten, som kommer här bakom oss? ropade Ilse till honom.

— En småsak, barn, ty man ser den med lätthet över lilla kulan.

— Så förskräckligt dumt av oss! utbrast Ilse, men hon måste dock instämma i det allmänna skrattet. Nu trädde Rolf fram, skakade hand med fästmannen och uttalade sina varma lyckönskningar.

— Du är ju inte alls så förvånad, som vi trodde du skulle bli, Rolf, sade Leni. Har du kanske vetat av något?

— Inte precis det, ty ingen har invigt mig i sitt förtroende, allra minst vår gamling, som förmodligen begivit sig av med denna hemlighet på hjärtat till Nordpolen. Förr anade jag visserligen denna förlovning, men sedermera kom mina tvivel, och emellanåt visste jag inte riktigt, vad jag skulle tro om vår gamling, när han bemötte den här unga damen med allra djupaste vördnad, men hans innehållsrika brev förde mig dock på rätt spår. Min aningsförmåga har således icke bedragit mig.

— O, Rolf, vad du är klok! utropade Leni. Jag hade aldrig kommit på en sådan tanke som att det kunde finnas främmande brev i vår ärliga Werners kuvert.

Alla skrattade, och man återvände hem i allra munt-raste stämning. Nu skyndade de unga flickorna in i köket för att hjälpa hushållerskan att ställa i ordning förlovningssupén. Ett tu tre kom Rolf.

— Kula lilla, din utvalde är här, ropade han. Han har en fråga av allra största vikt att rådgöra med dig om, nämligen huruvida han skall förstora er fårahjord, ty han har just blivit erbjuden att köpa några av dessa förtjusande små djur till hyggligt pris.

— Ack, din begabbare! utbrast Käthe rodnande, varpå hon hastigt tog av sig köksförklädet och skyndade ut, medan de andra skrattade.

— Sade han verkligen det, Rolf? frågade Leni.

— Ja, naturligtvis, liten, och det är ju också en mycket intressant angelägenhet.

— Så olika våra två förlovade par dock är, utbrast Ilse. Det ena lever i verkligheten, det andra i doft och poesi.

— Ja, Genias hem blir nog ett äkta konstnärshem, tillade Margot.

— Så svår skilsmässan skall bli för de goda morföräldrarna, sade den vekhjärtade Leni. Rolf, då måste du ta avsked och flytta hit helt och hållet, så att de inte blir ensamma.

— Skulle du inte också med ens ställa mig under toffeln, barn?

— Jo då, det vore förtjusande, men jag kan inte föreställa mig dig såsom en blivande familjefader.

Flickorna skrattade, men Rolf svarade med största allvar:

— Med ämbetet kommer även förståndet och värdigheten. Icke sant, fröken Margot, ni är också övertygad om att det är sant?

— O, Rolf, en sådan förskräcklig oreda du ställer till bland mina mandlar, utbrast Leni och gjorde en avvärande åtbörd. Sötmandel och bittermandel får inte blandas om vartannat, ty då blir efterrätten onjubar.

— Då skall jag övertaga Käthes snöpligt övergivna post, sade Rolf och grep en sked. Men Selling, hushållerskan, slog ned på honom som en hög.

— Var så god och låt bli det där, herr Rolf, ty annars får vi inte ett enda helt ägg kvar.

— Då skall jag sköta om elden, så att den tar sig riktigt.

— För Guds skull, herr Rolf, min mjölk kokar ju över!

— Ut med dig, din fridstörare, ropade Ilse och närmade sig honom med nermjölade händer. Leni följde hennes exempel, och under skratt och jubel blev han utkörd ur köket.

— Han är en riktigt tokig pojke, sade Leni, men jag håller av honom förskräckligt mycket.

— Ja, jag också, sade Ilse otvunget. Jag skulle inte kunna tänka mig livet utan vår muntre Rolf.

Margot sade ingenting. Hon rev mandel så ivrigt, att hennes fina fingrar, som icke voro vana vid dylikt arbete, kommo i oangenäm beröring med rivjärnet. Med

ett litet skrik slängde hon ifrån sig rivjärnet och tittade på den skadade handen.

— Har du gjort dig illa? frågade Leni förskräckt. Ser du, jag sade ju, att det där inte var något arbete för dig.

Då tittade Rolfs skrattande ansikte in genom fönstret.

— Vad för slag — blod? Och med ett enda språng stod han åter inne i köket. Selling, hur kan ni lämna så farliga redskap i händerna på de unga damerna?

— Ack, herr Rolf, det var ju bara ett vanligt rivjärn. Fröken Margot har kanske varit litet för ivrig.

— Tillåt mig, min nådigaste, jag har alltid häftplåster på mig, sade han, och sedan Margot tvättat av blodet, måste hon hålla till godo med att han med största omständlighet förband det skadade fingret. Är ni inte snart färdiga, barn? frågade han därvid Leni och Ilse. Nu borde ni verkligen kunna förbarma er över mig, ty det är sannerligen ingen småsak att vara ensam med två förlovade par!

— Ja, nu är vi färdiga med det här, sade Leni. Nu skall vi duka riktigt vackert. Kom med, Ilse. Du, Margot, går ut i trädgården och plockar blommor, inte sant? Rolf, du har nog en kniv på dig?

Margot såg inte hälften så belåten ut som Rolf, när de gingo ut i trädgården, men han pratade så glatt, att hon snart återfann sin otvungenhet.

— Är det verkligen sant, fröken Margot, frågade den unge mannen efter en paus i samtalet, att ni till påsk skall flytta över helt och hållet till er morbror?

— Ja. Jag lämnar då min anställning och hoppas, att morbror låter mig få min vilja fram. Jag skall snart tala med honom och be honom riktigt innerligt därom.

— Hm! Roligare får ni det då säkerligen inte hos den gamle herrn.

— Jag skall känna mig mycket lycklig, om jag kan förljuva hans sista levnadsdagar.

— Hans sista levnadsdagar? Står det så illa till med honom?

— Ja, tyvärr! Jag har fått höra av hans läkare, att han allra högst kan leva några år till.

— Och ni vill ägna ert unga liv åt honom en så lång tid, fröken Margot? Ni vet väl, hur svårt det är?

Hon nickade.

— Jag håller mycket av morbror, sade hon med skäl-vande läppar, och han är ju också den enda, som jag verkligen hör ihop med.

— Betyder således era vänner ingenting alls? frågade han förebrående.

— Jo då, jag är Gud mycket tacksam för den kärlek, jag funnit hos dem, men för ögonblicket står mig dock min morbror närmare.

— Det är ju mycket vackert och ädelt av er, att ni vill bringa den gamle herrn ljus och värme, och jag skulle visst icke vilja avhålla er därifrån, men tanken, att ni måste leva så fullständigt i skuggan, är mig nästan outhärdlig, sade han nästan häftigt, och hon svarade kallt:

— Jag har kommit till insikt om att det är rätt, och jag kommer att handla därefter. För övrigt har vi plockat tillräckligt med blommor och kan nu gå in.

— Vill ni inte hålla till godo med den här av mig? Han räckte henne en röd rosenknopp, men hon sträckte icke ut handen efter den, utan räckte honom sin lilla korg.

— Var snäll och lägg den till de andra. Den kommer att ta sig underbar ut i Genias hår. Hans forna övermodiga leende drog över hans vackra ansikte, då han aktlöst kastade blomman i korgen. Sedan talade han om annat.

Följande morgon satt doktor Wendorf inne hos sig och läste, då det knackade på dörren och Ilse kom in. Rodnande trädde hon fram till hans sida och lade armen om hans hals.

— Onkel Robert, sade hon, du har alltid varit så god och kärleksfull mot mig, som om du vore min far, och du har hjälpt mig ur varje klämman, kan du inte hjälpa mig nu också, så att jag åter blir lätt om hjärtat och glad?

Doktorn lade ifrån sig boken och betraktade flickan forskande.

— Har du åter låtit dig ryckas med av din trotsighet, Ilse? frågade han.

— Ja, onkel. Jag fruktar, att det är det svåraste, jag någonsin begått.

— Låt höra, barn.

— Onkel — hon tystnade, och en rodnad drog över det förtjusande ansiktet, men så ruskade hon energiskt på sig och utbrast: Jag har handlat orätt, och jag skall ärligt erkänna det. Onkel, jag har bittert kränkt Werner före hans avresa! Nu var det sagt, och hon drog ett andetag av lättnad.

— Lät du honom anträda sin resa, utan att säga honom ett försonande ord?

— Ja, onkel, jag kunde icke annat, erkände hon. Icke sant, jag är mycket dålig?

— Jo, Ilse, mycket. Och hur skall det nu bli?

— Onkel — en het rodnad drog över hennes ansikte, är det alldeles omöjligt, att ett brev når honom?

— Ja, för ögonblicket. Underrättelser från oss kan nå honom först då han med expeditionen kommer tillbaka till Hammerfest.

— Onkel, vill du inte skriva då till honom, att det gör mig mycket, mycket ont, att jag kränkt honom?

— Gärna, Ilse. Något mer?

— Nej tack, onkel.

— Är jämvikten nu återställd? frågade han leende, i det han följde henne till dörren.

— Ja, nu kan jag gudilov åter vara glad och utan obehag tänka på Werner. Han öppnade dörren, och hon smög sig ut.

De närmast följande dagarna strålade hon av munterhet och lycka. Det låg icke längre någon skugga mellan henne och ungdomsvännen, hon kunde tänka på honom utan bitterhet, och i denna sin lycksalighet glömde hon de faror, som omgävo honom. Han måste ju återvända oskadd, och då skulle allt vara såsom förr.

SJÄTTE KAPITLET.

Stora snöflingor föllo ned från himmeln, vinden jagade genom gatorna och ven i träden utanför Villa Roden. Ilse satt med Heinz vid det stora arbetsbordet mitt i rummet och försökte rikta gossens tankar på hans arbete. Han skulle räkna och skriva in talen prydligt i sitt häfte. Ilse hade en gång för alla åtagit sig att övervaka gossens skolarbeten, men därvid förekom det icke sällan, att en häftig strid utbröt mellan syskonen. Heinz var en liten latmask, som tyckte bättre om att leka och rasa än att läsa läxor, och hur väl Ilse än förstod det, kunde hon icke tillåta det.

Räkning var nu en gång det tråkigaste, Heinz gärna kunde föreställa sig, och därför hade Ilse i dag efter vanligheten uppskjutit det till sist, ty Heinz blev vid dåligt humör, så fort han fick se räkneboken. Han tuggade med förtretad min på sin blyertspenna, och han tittade förstrött mot fönstret, medan Ilse förklarade uppgiften för honom.

— Jag undrar just om det är kramsnö? förklarade han. Jag skall kila ner ett tag och se efter. Han tänkte springa upp, men Ilse höll fast honom. Du är så god och sitter stilla och sköter först ditt arbete. Jag tror, att du inte hör på. Vad var det, jag nyss sade, Heinz? Gossen teg och såg trotsigt på henne. Om du vill vara en sådan dumsnut, får du arbeta ensam, ty jag vet säkert, att då får du i morgon sitta kvar i skolan. Det vore just fint för en blivande löjtnant.

Heinz skrattade med hela sitt lilla ansikte.

— Äsch, när löjtnanter är pojkar, sitter de också kvar, det har onkel Rolf talat om för mig.

Ilse var förargad över att det inte fanns något att svara på det. Du får i alla fall inte sitta kvar, ty det skulle göra pappa bedrövad, och du vet ju, att han inte får bli förargad eller upprörd.

— Tror du kanske, att, då han var en liten gosse, han

inte fick sitta kvar en enda gång? Jag skall genast fråga honom. Han gled ned från stolen, men Ilse högg genast tag i honom. Stanna, Heinz. Pappa har huvudvärk, och du får inte störa honom.

Heinz stampade argt i golvet och skrek:

— Jag får aldrig göra någonting! Alltid skall jag sitta stilla och arbeta! Jag vill inte räkna, jag vill inte, och du är otäck.

— Din elaka pojke — klatsch smällde en örfil. Ett ögonblick stirrade han i största häpnad på systemen. Så rusade han på henne i vredesmod.

— Jag tar inte emot stryk av dig — du — du — när jag är löjtnant, skjuter jag ihjäl dig!

Ilse blev riktigt förskräckt, mer över de vilt blixtrande ögonen än över orden. Hur ofta hade icke modern bett henne tygla sin egen häftighet för att icke väcka till liv Heinz' vrede. Hon hade föresatt sig otaliga gånger att vara mild och tålig mot gossen, och emellanåt lyckades det henne även, men hur ofta lät hon sig icke ryckas med av sin egen häftighet och otålighet!

Till en början kände pysen sig mycket belåten med verkan av sin hotelse, ty Ilse blev riktigt blek och sjönk ned på sin stol, men nu blev tystnaden honom för mycket, och hennes allvarliga uppsyn skrämde honom. Han ställde sig alldeles framför henne, men då hon icke tog minsta notis om honom, strök han henne över handen och sade:

— Var inte så rädd, jag skjuter inte ihjäl dig helt och hållet, utan bara med knallpulver, och det kittlar bara lite, förstår du. Och därvid såg han så trohjärtat på henne, att hon lidelsefullt slöt honom i sina armar.

— O, du min söta zigenarpojke! Jag undrar just, om vi två någonsin skall lägga bort vår häftighet? Håller du riktigt av syster, Heinz?

— Ja då, riktigt mycket, men vet du, när du ser så där elak ut, kan du göra mig riktigt ursinnig.

— Jag skall komma ihåg det. Skall vi nu fortsätta att räkna, Heinz?

— Ja, det blir väl ingen annan råd, svarade han med en suck.

Nu bevarade Ilse tålmodet, och han gav sig möda, så allt gick utmärkt, och om en stund voro talen uträknade och prydligt införda i skrivboken.

— Ser du, när du är snäll och uppmärksam, går det riktigt bra, berömde Ilse.

— Ja, men så var du också förfärligt snäll, förklarade Heinz erkännamt, varpå han misstroget tillade: Om du bara är det i morgon också.

Ilse skrattade glatt.

— Du är en förskräcklig pojke. Du borde hellre lova att vara snäll i morgon också.

— Det är jag också, om du är snäll, lovade han nådigt, och såg sig omkring efter någon annan sysselsättning. Ilse, nu går jag ner och gör en snögubbe.

— Min snälla Heinz, ser du inte, hur det snöar. När det slutat, följer jag med dig ner och hjälper dig att göra den allra präktigaste snögubbe. Ta nu fram din fästning och dina tennsoldater och utför en stor slaktning. Men inte sant, först packar du ordentligt ned dina böcker i din väska?

Det tyckte nu Heinz inte alls om, ty helst hade han slängt ner böckerna från bordet, men när syster Ilse bad riktigt vänligt, kunde han inte säga nej. Så han åtlydde hennes tillsägelse och hängav sig sedan med liv och lust åt sin lek.

Ilse satte sig vid fönstret med en bok och började läsa, men snart gled boken ur hennes hand, och hon blickade drömmande ut i de allt tätare fallande snöflingorna. Var kunde Werner väl befinna sig nu? Var han över huvud taget ännu vid liv? Hennes hjärta klappade fortare av ängslan vid denna tanke, som ständigt återvände till henne, hur lidelsefullt hon än sköt den ifrån sig. Av en händelse hade hon i sin fars bibliotek kommit över en bok med skildringar av Nordpolsfärder, som hon läst med största iver. Till hennes bästa hade det dock icke varit, att hon läst om de förskräckliga faror, mot vilka de djärva män, som på detta sätt tjänade vetenskapen, städse hade att kämpa. Hennes livliga fantasi utmålade för henne de hemskaste bilder. Hade männe hennes osaliga trotsighet bidragit

till att driva honom ut på dessa äventyr? Emellanåt förekom det henne, som om tant Anna såg på henne oändligt sorgset och förebrående. Om blott den långa vintern vore över? Skulle det männe komma under rättelser då? Och om de uteblevo? O, Gud, blott icke det! Hur skulle hon någonsin åter kunna bliva glad, då hon visste med sig, att hon drivit Werner i döden? O, denna osaliga trotsighet, som hon alltjämt icke kunde lägga av sig!

Under den närmaste följande tiden blevo dock hennes tankar en smula avledda från detta ämne, därigenom att hon ännu oftare än vanligt sammanträffade med Leni för att vidtaga förberedelser till Genias bröllop, som skulle stå i maj. Kvällen före bröllopet skulle de tillsammans med Rolf uppföra en liten pjäs, och till en början voro de mycket upptagna av att välja en sådan och sedan att öva in den. På så sätt gick tiden hastigt, och våren var inne, innan de visste ordet av.

Margot lämnade sin anställning till påsken och flyttade med ens över till Appenrode, enär Lucie äntligen fann sig i att börja i en skola. Morbror Klaus hade till en början vägrat att gå in på systerdotterns förslag, enär han ansåg, att hon icke finge begrava sitt unga liv hos honom. Men han måtte själv ha känt, att hans dagar voro räknade, ty han gav efter för hennes böner, och Margot hade anledning att känna glädje över det emottagande, som från alla håll kom henne till del i morbroderns hem. Hon fann emellertid morbrodern så klen, att hon till en början inte alls ville fara till bröllopet. Den gamle herrn stod emellertid på sig så energiskt, att hon måste foga sig, och hon skrev till Ilse, att de skulle träffas några dagar före bröllopet på Dabelsdorf.

Ilse glädde sig däråt, liksom åt alla de festligheter, som väntade henne hos morföräldrarna. Dagen för den efterlängttade resan kom allt närmare, hennes vackra klänning till festen före bröllopet och den, hon skulle bära på bröllopet, hängde färdiga, hennes lysningspresent, en vacker, av henne själv broderad bordlöpare, väckte allmän beundran, och Ilses ögon strålade av

glädje. Hennes pappa var jämförelsevis kry och rask, så för honom behövde hon icke oro sig, och inte heller bekymrade det henne något vidare, att Heinz sedan några dagar varit retlig och inte sett riktigt frisk ut. Till följd därav blev hon riktigt förfärad, då pysen en förmiddag kom hem från skolan tidigare än vanligt och klagade över halssmärter och huvudvärk. Han fick genast gå till sängs, och då redan på eftermiddagen ett rött utslag visade sig, bekräftade dr Wendorf von Rodens antagande, att Heinz hade mässlingen. Ilse var stel av förfäran och hörde knappast ett ord av doktors föreskrifter. Först då han gick ned för trappan för att avlägga ett besök hos herr von Roden, kom det liv i henne. Hon sprang efter honom.

— Onkel, onkel Robert! ropade hon. Han stannade i trappan och väntade på henne. Är det en mycket svår sjukdom, onkel? frågade hon ivrigt.

— I allmänhet uppträder sjukdomen ganska lindrigt i år, så för närvarande har vi ingen anledning att vara ängsliga för Heinz' skull.

— Men min resa, du vet, onkel... Leni och jag är ju redan i morgon väntade på Dabelsdorf.

— Ja, barn, jag vet det, och jag kan endast upprepa, att vi än så länge inte behöver oro oss för Heinz' skull.

— Menar du således, onkel, att jag lugnt kan resa? Läkaren såg med deltagande på henne.

— Barnet kan undvara dig, det har ju sin mor, svarade han dröjande.

— Men — ty ett »men» skulle följa, det ser jag på dig, utbrast hon häftigt, du anser det vara min plikt att stanna här och avlösa mamma och hålla pappa sällskap, när mamma är upptagen av Heinz.

— Det gläder mig, Ilse, att du så tydligt ser dina plikter.

Hon brast i tårar.

— Och det säger du, som om det ingenting vore? Kan du då inte föreställa dig, hur mycket jag glatt mig åt Dabelsdorf och bröllopet!

— Jag beklagar det också av hela mitt hjärta, barn,

ty du vet nog, att vi alla kommer att sakna vår muntra Puck.

— Det tröstar mig inte alls, snyftade hon.

Han smålog.

— Det länder dig kanske till större tröst, om mormor skickar dig litet av bröllopstårtan?

Hon skrattade trots sina tårar.

— Du stygga onkel, som gör dig lustig över mig. Mången gång blir det en inte lätt att göra sin plikt.

— Barn, tror du, att jag inte vet det? sade doktorn och räckte henne handen. Var tapper, Ilse, och betänk, vilken tröst du kan vara för dina föräldrar under denna tid. Han gick in i faderns rum, och hon sprang ut i trädgården, ty i sin nuvarande sinnesstämning kunde hon omöjligt gå in i sjukrummet. Måste hon verkligen stanna hemma? Egentligen kunde hon inte inse, varför det skulle vara nödvändigt, att hon stannade hemma. Onkel Robert tog allting så förskräckligt allvarligt — tänkte manne föräldrarna på samma sätt som han? Men vad var det, tant Mela hade sagt? »Skuggorna skola tjäna till att föra oss närmare himmeln.»

Ack ja, och hon uppreste sig alltjämt lidelsefullt mot dem. Faderns sjukdom, Werners bortavaro, vad var det annat än skuggor? Men hade även de tjänat till att föra henne närmare himmeln? Ja, hon var medveten om att hennes Gudstillit blivit större under de senaste åren, att hon lärt sig bedja med större innerlighet. Men hennes trots, hennes häftighet, hennes otålighet — ack, hon kunde icke utfärda något gott betyg åt sig, hon var och förblev dock prinsessan Ilse. Föräldrarna skulle säkerligen också beklaga henne och övertala henne att resa. Men nej, nu tillhörde hon föräldrarna, det kände hon helt tydligt, och hon ville ej med ett enda ord förråda, hur svårt det blev för henne.

Hennes ögon hade återfått sin forna glans, och lika hastigt som hon nyss stormat ut ur huset, sprang hon nu åter in och trädde ljudlöst in i sjukrummet. Modern satt vid Heinz' säng och såg med ängslig och bekymrad min på henne.

— Du skall berätta en historia för mig, Ilse, ropade Heinz i gråtfärdig ton.

Hon lutade sig ned över honom och skrattade glatt.

— Ja visst, min lilla skatt, det skall jag göra, men nu måste du först äta och sedan sova. När du sedan vaknar, skall jag berätta. Titta, där kommer din välling. Det är socker i den, smaka, får du se, Heinz.

Gossen, som förut förklarar, att han inte ville äta något, tog för sig litet av vällingen, och somnade sedan. Nu kunde Babette slå sig ned bredvid honom, och fru von Roden följde med Ilse upp på hennes rum. Suckande sjönk hon ned i en länstol. Det är tråkigt, att det här skulle komma just nu.

— Ja, mamma lilla, du är angripen av din ständiga oro för pappa, men för Heinz' skull behöver du inte vara ängslig. Onkel Robert säger, att sjukdomen för närvarande icke är elakartad, så vi skall nog snart få vår lilla skälm frisk igen.

— Ja, men du, Ilse — har du betänkt, barn —

Ilse slog ömt armarna om henne och sade med sitt soligaste leende:

— Ja, mamma lilla, jag har betänkt allt, och att onkel Robert grundligt klargjort för mig, var min plats för närvarande är, det kan du vara förvissad om.

— Min stackars Ilse, vad det gör mig ont!

— Snälla lilla mamma, för närvarande skulle jag ändå inte ha ett ögonblicks lugn på Dabelsdorf och inte heller något nöje av bröllopet. Det blir ju också trevligt att sedermera låta Leni omtala allt för mig. Det gläder mig, att jag kan vara dig och pappa till nytta.

— Mitt goda barn, vad dina ord göra mig lycklig. Jag hade redan gjort mig beredd på ett stormigt uppträde med min vildbasare.

— Stackars lilla mamma, hur illa måtte jag inte mången gång ha burit mig åt. Ack, lilla mamma, jag vill endast bereda dig och pappa glädje.

— Det gör du också, min älskling. Du har redan mången gång varit oss en stor tröst i sorgliga stunder.

Ilse förde moderns hand till sina läppar och lovade sig själv att alltid vara detta.

På eftermiddagen, när modern icke behövde henne, tog hon sitt skrivmaterial och gick ned i trädgården för att skriva till Genia. Då hörde hon steg, och när hon tittade upp, såg hon Rolf komma.

— Nå, Puck, vad är det här för historier? Leni simmar i tårar och har knappast ätit någon middag alls. Men så är det ju riktigt oanständigt gjort av den lille herrn att bli sjuk just nu.

— Ja, men det är i alla fall inte hans fel.

Rolf lutade sig ned och blickade henne forskande i ögonen.

— Hör du, Puck, förnekar du hela din natur, eller är du förstelnad av smärta?

— Ingendera delen, men förstår du, Rolf, jag måste dock inse, att jag för ögonblicket hör hemma här, och jag har föresatt mig att inte försvåra saken för pappa och mamma genom gråt och klagan. Det skulle ju inte heller tjäna någonting till.

— Hm! Mycket vackert talat och alltsammans mycket sant. Men hur skall det nu gå med vår pjäs?

Ilse sprang upp, helt upprörd.

— Rolf, det har jag ännu inte alls tänkt på. Vår vackra teaterpjäs, som berett oss så mycket glädje! Nej, det är alltför gräsligt! Hon tänkte efter ett ögonblick. Det blir ingen annan råd än att Grete får överta min roll. Jag packar ner min klänning, så får Leni ta den med sig. Men varför kommer inte Leni hit?

— Far har förbjudit det. Han säger, att hon kunde föra smitta med sig till Dabelsdorf, och där finns ju farbror Rolfs småttingar.

De samtalande ännu en stund, och sedan gick Rolf efter att ha försäkrat Ilse om sitt hjärtliga deltagande. Hon såg sorgset efter honom, och under dagens lopp blev det henne riktigt svårt att visa föräldrarna och den otålige lille sjuklingen en glad uppsyn.

Men hur glad var hon icke, att hon icke farit, då Heinz, tillstånd under de närmaste dagarna försämrades och han blev riktigt sjuk. Modern lämnade honom knappast, och Ilse ägnade sig åt fadern och drog även försorg om att modern åt ordentligt och skötte om sig

själv. Hur glad och lycklig kände hon sig ej, när far eller mor kallade henne sin solstråle, hur eftersträfvade hon icke att bli det allt mer och mer. Ja, tant Mela hade rätt, när hon sade, att den renaste glädjen här på jorden är att göra andra lyckliga.

Efter åtta dagar var den svåraste febern över, och när Leni kom tillbaka från bröllopet och berättade om sina upplevelser, kunde Ilse glädja sig åt hennes skildringar, utan att behöva oro sig för brodern.

— Genia var den mest förtjusande brud, du kan tänka dig, berättade Leni. Hon var vacker som en dikt, och man var nära att få tårar i ögonen, när man såg henne. Alexander var också mycket vacker, och du kan inte föreställa dig, hur stolt och lycklig han såg ut. Tycker inte du också, att de är ett idealiskt par?

— Jo, de är som omflutna av poesi och sagodoft.

— Vigseln i kyrkan var mycket vacker och upplyfande, men jag var så förskräckligt upprörd, att jag inte fick mycken glädje därav. Det är verkligen inte roligt att vara så lättörd som jag. Jag skämdes gräsligt för min kavaljer, men gråta måste jag i alla fall. Ja, sedan gick det mycket muntert till vid bordet, och så kom det förskräckliga avskedet.

— Hur gick pjäsen kvällen före bröllopet?

— Mycket bra, den var kvällens glanspunkt. Margot hade inövat sin roll och spelade den så bra och var så bildskön, att Rolf gjorde henne sin kur riktigt förskräckligt.

Ilse skrattade.

— Jag tycker, att det gör han alltid.

— Ack, sade Leni förundrad och ville tillägga något, men tystnade och blev blodröd i ansiktet. Nu måste jag verkligen gå hem, tillade hon och sprang upp. Egentligen är det förskräckligt, att vi haft två bröllop, utan att Werner varit med, ja, inte ens haft en aning därom. Ack, Ilse, om det blott snart kommer underrättelser från honom. Jag tycker, att det är förskräckligt, att vi inte alls vet något om honom.

Det tyckte även Ilse, men hon teg, och Leni gick.

När Heinz var alldeles frisk igen, beslöt överste von

Roden på d:r Wendorfs inrådan att jämte sin familj vistas till hösten i Harz. De valde Wernigerode, och Ilse jublade vid tanken på att få återse tant Mela och få vistas i Margots närhet.

Så kom sista kvällen. Heinz låg redan och översten gick med sin fru in i huset, enär det började bli svalt och fuktigt där ute. Ilse gick ut på balkongen och blickade tankfullt upp mot den stjärnbeströdda himmeln. Man befann sig redan i juni, men ännu hade det ej kommit några underrättelser om vare sig Werner eller fartyget, han följt med. Så öppnades trädgårdsgrinden, och då hon tittade ned, fick hon se d:r Wendorf hastigt komma gående genom trädgården. Nu tittade han upp till henne, hälsade och svängde ett vitt papper i handen. Var det ett brev? Ilse tryckte handen mot sitt häftigt klappande hjärta. Hon kände formlig yrsel, men att vänta, tills han kom upp — nej, det kunde hon ej.

Ropande: Onkel Robert kommer! sprang hon förbi de överraskade föräldrarna och nedför trappan. Där nere mötte hon doktorn. Onkel, stammade hon, onkel...

Doktorn tog henne under armen och förde henne långsamt med sig.

— Ilse, sade han, Werner har skrivit, att han är rask och kry, Gud vare tackad och lovad! Han hörde hennes skälvande snyftning, men låtsade ej därom utan fortsatte: Våra brev, som alla är adresserade till Hammerfest, har han naturligtvis ännu inte fått. Hans har kommit oss tillhanda på ett underbart sätt. Jag har tagit det med mig för att läsa upp delar av det för dina föräldrar och dig.

— Onkel — jag skulle först — vilja —

— Vill du ännu en gång se till Heinz? Ja, det förstår jag mycket väl, barn. Gå, barn, jag väntar med att läsa upp brevet, tills du kommer. Han trädde in i rummet, och hon sprang fram till Heinz' säng. Pysen låg insomnad med ett litet leende kring den halvöppna munnen.

— Heinz, Heinz, han lever, ropade Ilse sakta. Hör du, han lever! O, Heinz, kan du fatta denna sällhet?

I sin förtjusning omfamnade hon gossen och kysste honom.

Heinz slog upp ögonen och plirade sömndrucket på systemen.

— Vad står på, Ilse? frågade han, men inväntade icke svaret, utan kastade sig över på andra sidan och fortsatte att sova. Ilse låg ännu en stund på knä och uppsände en varm tacksägelse till himmeln. Så reste hon sig upp och skyndade med glädjestrålände ögon in till föräldrarna.

— Pappa, mamma, vad säger ni? Är det inte härligt? Kommer Werner nu äntligen hem, onkel Robert?

— För närvarande inte, mitt barn. Så fort vill de nog inte uppges sitt mål.

En skugga föll över det glada flickansiktet.

— Varför det, onkel? De kommer väl inte att ha bättre tur än alla andra Nordpolsfarare.

— Det tror inte jag heller, barn, men man kan aldrig veta. Får jag nu läsa upp litet ur brevet?

— Ja, var god och gör det, käre vän. Det skall bli mycket intressant för oss, svarade översten, och dr Wendorf började:

»I juni anträdde vi med våra slädar och hundar färden till Nordpolen. Till en början var isen glatt och jämn, och vi färdades bra nog hastigt, men så blev den skrovlig och ojämn och genomskuren av kanaler, som hindrade oss mycket. Den arktiska sommaren förorsakade oss även mycket obehag; det regnade ofta många dagar i sträck, och då var isen tunn och mjuk, så att vi hade svårt att komma fram med våra slädar. Därtill kom, att vi färdades nattetid, därför att snön bländade oss alltför mycket.

Denna färd fortsatte vi i flera månader, utan att dock tillryggalägga några längre sträckor, ty då och då drevos vi på simmande isflak tillbaka av ogynnsamma vindar. Ni kunna nog tänka er, vilken otrevlig färd detta emellanåt var. Vi läto dock icke avskräcka oss utan fortsatte modigt vidare för att försöka uppnå vårt mål.

När augusti närmade sig, måste vi emellertid besluta oss för att vända om, om vi icke ville uppleva vintern utan skydd i dessa isregioner. Med tungt hjärta anträdde vi vägen tillbaka och uppnådde efter många äventyr och faror, om vilka jag skall berätta muntligt för er, åter fartyget. Vintern hade brutit in på fullt allvar, och vi måste vara betänkta på att inrätta oss därefter. Vårt fartyg täcktes över mot storm och regn, dess inre inrättades så varmt och hemtrevligt som möjligt medelst filter och täcken. Vår anförare drog försorg om att manskapet alltid hade sysselsättning och underhållning. Fanns det ingenting att förbättra eller reparera, så drog en del av dem, när vädret så tillät, ut på jakt. Även jag följde med flera gånger och kommer att medföra hem mången dyrbar fäll såsom minne av denna arktiska vinter.

För övrigt kunna ni icke föreställa er, hur vacker och storslagen en sådan vinter är. I oktober lämnade solen oss, och vi omslötos av natten, som var hundranittion dagar lång. Natt är för övrigt icke det rätta ordet, snarare en angenäm skymning, vid vilken man visserligen icke kan läsa... Så fort solen åter går upp och vårt skepp kan komma ut ur isen, tränga vi längre fram med det. När vi få återse hemmet, vet endast Gud! Oroa er dock icke för den saken, kära föräldrar, liksom icke heller jag gör det, utan låt oss sätta vår lit till Gud och hoppas, att ett återseende kanske blir oss beskärt fortare, än vi tro.

I dag ha vi haft en sällsam upplevelse — när vi voro ute på jakt, träffade vi på — människor! Det vill säga en hel del under denna årstid på dessa obebodda öar. Det var ryska jägare, som i höstas lämnat Arkangelsk för att här jaga blåräv och isbjörn. De hade kastat ankar med sitt fartyg i en annan övervintringshamn och begivit sig ut på vandring. Den ömsesidiga glädjen var stor, ehuru ingen förstod den andra. De kommo med ombord på vårt fartyg och stannade några dagar hos oss, och här kunde vi göra oss förstådda av dem genom en av våra matroser, som kunde litet ryska. På vår bön togo de med sig alla våra brev och lovade

att vidarebefordra dem, så fort de till våren kommo hem. Jag hoppas, kära föräldrar, att ni erhålla detta brev på denna omväg.»

Doktorn lät brevet sjunka ned, och översten utropade:

— Vår unge vän har dock där uppe i högan Nord upplevt sitt livs intressantaste vinter, och hans mor har grämt sig och sörjt så här hemma, att hennes hälsa tagit skada därav.

— Ja, det är heller ingen småsak att ständigt veta sonen omgiven av sådana faror, sade fru von Roden.

— Härligt måste det dock vara! utbrast Ilse med strålände ögon.

Följande dag avreste Rodens till Harz, och Ilse var besjälad av nytt hopp och ny tillförsikt. Allt, Werner skrivit, lät så vackert och lugnt, att hon glömde de faror, för vilka han utsatte sig.

I Wernigerode blev det ett glatt återseende med tant Mela och nu, liksom för fyra år sedan, bodde man i samma hus som hon. Den gamla damen var inte mycket förändrad. Hennes milda ansikte hade kanske blivit litet blekare och smalare, men ut ur de blå ögonen lyste den forna godheten och hjärtefriden.

Sedan Rodens kommit i ordning litet, skrev Ilse till Margot och bad henne komma dit på några dagar. Hon lämnade visserligen morbrodern ogärna, men den gamle herrn önskade själv det, så hon flyttade på kort tid över till vännerna och blev emottagen av alla med uppriktig glädje. Den unga flickan hade under årens lopp förändrat sig mycket till sin fördel. Hennes förr mången gång kränkande högmod hade försvunnit, hon hade blivit älskvärd, tjänstaktig, ja, offervillig. I livets skola hade hon lärt att glömma det egna jaget, och det gjorde henne glad och lycklig och förnöjd.

— Ilse, frågade Margot en dag, vill du inte komma med mig till Appenrode? Morbror har givit mig i uppdrag att bjuda dig till oss på några dagar. För resten bleve det bäst, om du följde med mig, när jag reser hem.

— Ja visst, vi har ännu aldrig rest tillsammans. Kom

med, så får vi höra, om mamma och pappa ger sitt samtycke.

Föräldrarna gävo gärna sitt samtycke, och flickorna avreste till Appenrode, där de i fulla drag njöto av att få vara tillsammans. När de icke ägnade sig åt fattiga sjuka, företogo de promenader, tecknade och målade, läste goda böcker och musicerade. På så sätt gick tiden hastigt, och Margot suckade litet, när Ilse till sist måste taga avsked.

Vid sin återkomst till föräldrarna fann hon till sin utsägliga glädje fadern mycket bättre och uppfylld av längtan efter sin muntra Puck. Då vädret var vackert företogo de ofta små utflykter, och dessutom tillbringade de många trevliga stunder hemma hos tant Mela, som alltid hade sina vanliga »sommarfåglar», såsom Ilse kallade dem, hos sig.

Sälunda förflöt en del av sommarn, och då augusti inbröt, sände d:r Wendorf enligt löfte sin fru och Leni till den vackra Harzstaden. Ilse jublade vid väninnans ankomst men blev riktigt förskräckt vid åsynen av tant Anna. Det vackra ansiktet var nästan genomskinligt i sin blekhet, och genom det blonda håret drogo klara silverstrimmor. Hon kände ett styng i hjärtat vid tantens åsyn. Var det endast oron för Werner, som förorsakat detta? Hon kunde icke finna lugn för denna tanke, och på kvällen, då doktorinnan kom ut på balkongen, innan hon tillsammans med Leni gick in till sig, smög Ilse sig till hennes sida och slog ömt armarna om henne.

— Kära tant, var inte bedrövad och oroa dig icke så för Werners skull, bad hon sakta. Den kära Guden är ju så god, och han kommer säkerligen att föra honom tillbaka, det tror jag fullt och fast. Vill inte du också tro, det, käraste tant?

Doktorinnan lät handen glida över den unga flickans silkeslena hår och blickade rörd in i de strålande, mörka ögonen.

— Jag bemödar mig dagligen och stundligen om att orubbligt tro på Guds godhet, men mitt modershjärta kan ändå icke låta bli att oroa sig för min käre äldstes

skull, Ilse. Men måtte Gud bevara din fasta tro, barn. En tung tår rann över den bleka kinden, och Ilse kysste rörd den späda kvinnohanden.

— Sedan Werners brev anlönt, har en glad tillförsikt dragit in i mitt hjärta, tant Anna, fortsatte hon. Han skildrar allt så vackert, hans brev verkar på en såsom hans egen personlighet, det klingar ett sådant lugn och en sådan tillförsikt ur det, att man också måste bli lugn. Går det inte likadant med dig, tant Anna?

Doktorinnan suckade sakta. Jo, lugn hade även hon hämtat ur hans brev, men tillförsikt? Nej, snarare stilla undergivenhet för Guds vilja.

— Ja, brevet är alldeles likt Werner, svarade hon, lugnande i varje hänseende, men, Ilse, älskade barn, du måste dock förstå, att jag oroar mig för hans skull.

— Ja visst, tant Anna. I vintras var även jag förskräckligt ängslig för hans skull, men nu — nu är det, som om vinden, som susade i träden, fågeln bland grenarna jublande ropade till mig: Han kommer snart, han kommer snart.

I djup rörelse blickade doktorinnan in i det förtjusande ansiktet, som i självförgätenhet blickade upp mot stjärnorna. Hon kysste ömt den leende munnen, som talade så ljuva trösteord, och sade:

— Gud give, att din tillförsikt och din förkänsla måtte bli uppfylld, min älskling. Du vet inte, Ilse, hur du tröstat mig!

— O, tant Anna, då skall jag ofta berätta mina aningar för dig, utbrast hon glatt. Och hon höll ord. Genom sin munterhet förjagade hon ofta skuggorna från den prövade moderns panna, och föräldrarna och Leni understödde henne så mycket som möjligt.

I början av september anlände dr Wendorf och Rolf för att stanna några veckor i Wernigerode. Den unge mannen hade tagit avsked ur armén och skulle till våren bege sig till Dabelsdorf för att sköta godset, till en början under morfaderns ledning, sedermera självständigt. Han var sig alldeles lik, och där hans soliga ögon doko upp, kunde ingen skugga stanna länge.

— Låter nådigaste Margot aldrig se sig här? frågade han redan en av de första dagarna.

— Tror du kanske, att hon infinner sig, så fort du visar sig på skådeplatsen? gnabbades Leni med honom. Jag har inte heller sett till henne ännu. Hon skriver, att hennes morbrors befinnande icke är sådant, att hon för ögonblicket vill lämna honom.

— Egentligen skulle du nu kunna utföra ett gott verk, Rolf, och se efter hur hon har det, föreslog Ilse. Du kan resa med tåget till Ilsenburg, och därifrån är det bara ett kattsprång för dig.

— En överdådig idé, prinsessa Ilse, utbrast Rolf med blixtrande ögon. Det är ju egentligen endast i sin ordning, att jag lägger min hyllning för min allernådigastes fötter.

— Ja, det kan hon naturligtvis begära, bekräftade Ilse med största allvar. Rolf nickade och gick om ett ögonblick ut i trädgården, där han såg sin far promenera. De unga flickorna tittade med intresserade minner på varandra, och Leni sade:

— Emellanåt är det dock väldigt intressant här i världen. Tycker du inte det, Ilse?

— Det är underbart! Vad skulle jag inte vilja ge för att kunna se Gretes uppsyn!

— Hör du, sade Leni fundersamt, hon har ju blivit mycket bättre, och jag håller innerligt av henne, men tror du, att hon gifter sig med en ofrälse?

— Åh, Rolf genomdriver allt han vill, utbrast Ilse i största övertygelse. Du skall få se, Leni, att han gör slut på Gretes adelshögmod.

Båda skrattade, och då Rolf följande morgon helt otvunget frågade, om de hade några hälsningar till fröken Margot, bådo de honom framföra tusende sådana, och Leni frågade skälmaktigt:

— Vill du inte ta mig med dig, Rolf? Man går alltid bättre på tu man hand än ensam.

Han nöp henne lekfullt i örsnibben och svarade:

— I vanliga fall är jag mycket belåten med ditt sällskap, liten, men i detta särskilda fall vill jag helst rekognoscera terrängen först. Jag vill se efter, om den

gamle herrn är trevlig att äta körsbär med, och kanske jag sedan beger mig i sällskap med dig till denna lilla avkrok av världen. Därmed gick han, men inte för att fara med tåget, utan för att gå till Ilsenburg, och sedan han där intagit en frugal middag, gick han vidare till Appenrode. Där kom han gående på vägen, muntert sjungande som en vandrande gesäll. Så tystnade han plötsligt, ty bland buskarna skimrade en ljus klänning — såvitt han visste, fanns det i Appenrode endast en person, som kunde vara klädd så. Kunde en lycklig slump ha fört dit Margot? Han gick hastigt vidare och såg nu, hur damen då och då bockade sig, som om hon plockat blommor. Och nu kände han igen henne. Under sitt ivriga letande efter blommor hade hon icke hört hans steg, och när hans röst klingade i hennes närhet, ryckte hon förskräckt till.

— God dag, fröken Margot. Det kallar jag en lycklig tillfällighet, som fört er hit och mig till mötes.

Hon blev så förskräckt, att hon tappade blommorna och helt bestört stirrade på honom. Han hoppade över diket, som skilde dem åt, och plockade ihop blommorna.

— Men fröken Margot då, jag är väl ingen vålnad, så att ni är rädd för mig mitt på ljusa dagen! sade han och räckte henne blommorna.

Blodet strömmade åter till hennes kinder. Jag hade inte hört någon komma och blev naturligtvis förskräckt, då jag så plötsligt blev tilltalad. Jag trodde, att ni ännu var ute på manövern, herr löjtnant.

— Löjtnanten har jag hängt på kroken tillsammans med uniformen. I vinter studerar jag lantbruk teoretiskt, och till påsken börjar jag praktisera.

— Jag visste inte, att ni var väntad i Wernigerode, herr Wendorf.

Han såg på henne med övermodigt blixtrande ögon.

— Det låter inte på långt när så vackert och förnämt som »herr löjtnant», inte sant, fröken Margot? Ja, *det* avsnittet av mitt liv är över.

— Beklagat ni det icke livligt?

— Inte alls! Det är på tiden, att jag blir självständig. Om ett år heter det: Rolf Wendorf, riddargodsägare

på Dabelsdorf. Det låter egentligen ganska förnämt, tycker inte ni det också, fröken Margot?

Hon lutade sig ned efter ännu en blomma, som hon tappat, och det var nog till följd därav, som hon var så röd i ansiktet, när hon åter rätade på sig. Hon höll ögonen alltjämt nedslagna, men hon visste ändå, hur övermodigt hans blixtrade. Han var dock en riktigt förskräcklig människa!

— Jag visste inte, att herr Erkner skulle avträda egendomen så snart till er, sade hon för att svara något.

— Ja, jag har en hygglig morfar, inte sant? De kära gamla vill inte längre stå för det hela, utan längta efter unga händer, som kan överta arbetet. Så länge jag är ungtkarl, stannar de i huset, men de har beslutat, att när jag för hem en ung härskarinna på Dabelsdorf, skall de flytta över till Doberan för att stanna i närheten. Men varför springer ni så, fröken Margot?

— Morbror, sade hon hastigt. Morbror behöver mig.

— Tillåter ni, att jag gör den gamle herrn min upp-vaktning? Jag kommer ju som ombud för att se efter, hur det står till med honom och om det inte blir er möjligt att komma över till oss på några dagar.

— Var snäll och säg ingenting om det till morbror. Jag skulle inte vilja lämna honom ensam, ty han har varit mycket dålig i höst.

Rolf såg inte alls besviken ut.

— Det kommer att göra dem alla bedrövade, sade han. Ilse och Leni var så övertygade om att jag skulle få ett jakande svar med mig hem. Hjälper inga övertalningar?

Hon såg förebrående på honom.

— Jag tror knappast, att mina vänner skulle glädja sig, om jag ville lämna morbror, för vilken jag dock är nödvändig, bara för att roa mig.

— Ni har alldeles rätt, fröken Margot. Jag tycker också, att det är vackert av er att stanna här. Men hur är det — får jag göra den gamle herrn min upp-vaktning?

— Ja, jag tror det, men var snäll och låt mig först

gå in och se efter, om morbror redan haft sin middagslur.

De hade under tiden kommit fram till huset och gingo nu in i mottagningsrummet, varpå Margot trädde in till morbrodern, som såg på henne med förvåntansfull min.

— Vem har du med dig, Margarete? frågade han. Om jag inte misstar mig, så var det en ung man.

Hon rodnade.

— Ja, morbror. Vi träffades nyss i skogen. Han kommer från Rodens och från sina egna föräldrar, som också är i Wernigerode, för att höra efter, hur det är med dig.

— Och vem är han?

— Rolf Wendorf, morbror, som hittills varit officer.

— Och som sedermera skall övertaga sin morfars egendom, tillade den gamle herrn. Genom din väninna Ilse har jag hört talas mycket om den unge mannen. Hälsa honom och säg, att det skall vara mig ett stort nöje att göra hans bekantskap.

Margot gick ut men kom genast in igen med Rolf. Morbrodern betraktade forskande det vackra, friska ansiktet och de soliga ögonen, och Margot behövde icke känna sig orolig för att morbrodern skulle ta illa upp det oväntade besöket. När hon strax efteråt kom in igen för att duka kaffebordet och servera den doftande drycken, blev hon riktigt överraskad då hon fick se, hur munter morbrodern var, ja, det såg nästan ut, som om de eljest så allvarliga ögonen lyst av ett lyckoskimmer. Vad hade Rolf nu gjort? Men vem hade för resten någonsin kunnat motstå honom?

Nu stannade hon kvar inne hos herrarna, och sedan spelade Rolf ett parti schack med herr von Hammerstein, och när han till sist bröt upp och på sitt oemotståndligt älskvärda sätt frågade:

— Jag hoppas, att jag inte stört er alltför mycket, herr von Hammerstein? Tillåter ni, att jag kommer tillbaka en annan gång och hör efter, hur ni befinner er? smålog den gamle herrn och sade:

— Ni är alltid välkommen, herr Wendorf. Det blir mig alltid ett nöje att se er i mitt hem.

Margot såg helt förvånad på morbrodern. Så hade han ännu aldrig talat till någon. Besatt således Rolf ett trollmedel

Återstoden av dagen var den gamle herrn försänkt i djupa tankar, och följande morgon skrev han ett brev, innan han ännu ätit frukost.

Den unga flickan förstod icke, vad allt detta hade att betyda, och hennes överraskning blev ännu större, då det dagen därpå anlände ett brev från överste Roden. Morbrodern sade ingenting om dess innehåll, men det tycktes göra honom belåten. Som hon icke kunde finna gätans lösning, tänkte hon icke mer på saken, och hennes tankar togo snart en annan riktning.

Nu förflyt det icke en vecka, utan att Rolf visade sig åtminstone två gånger, alltid uppfylld av deltagande för den gamle herrn och angelägen om att intressera och förströ honom. Än hade han med sig en vacker bok, än en intressant tidningsartikel, som han prompt måste läsa upp och diskutera med honom. Margot kunde inte förundra sig nog över att den muntre Rolf så osjälviskt offrade sin tid för den sjuke. Men den gamle herrn tillät icke, att han alltid satt hos honom, utan Margot måste göra gästen bekant med de närmaste omgivningarna och företaga mången liten promenad med honom. Därvid kände hon för var gång hjärtklappning, men hans munterhet, som alltid var sig lik, lugnade henne, och snart började hon emotse hans besök med en viss spänning, ja, hennes hjärta klappade fortare av glädje, då hon hörde hans raska steg. Men så dumt, att hon därvid alltid rodnade. Vad skulle väl morbrodern tro om henne?

Men så hon jublade en dag, då Rolf hade med sig Ilse och Leni. Hon omfamnade och kysste dem båda och kunde icke se sig mätt på dem. Rolf, som stod bredvid, suckade och sade:

— Nu först ser jag, hur illa ni behandlar mig, fröken Margot. Vad jag skulle vara lycklig, om ni snart tog emot mig lika vänligt.

De unga flickorna upplevde en mycket trevlig dag tillsammans, och när de fram mot kvällen skildes från varandra, viftade de länge med sina näsdukar.

Dagarna blevo nu kortare, oktober inbröt, men vädret var alltjämt så vackert, att Rodens och Wendorfs beslöto att stanna så länge det höll sig så. Även doktorn hade tagit sig ledigt, och de skulle ha njutit molnfria dagar tillsammans, om icke oron för Werner gjort dem alla betryckta.

En morgon sutto Rodens vid frukostbordet. Balkongdörrarna stodo öppna och släppte in den friska morgonluften. Då hördes plötsligt ett skälvande jubelrop, och nu urskilde de även Rolfs röst. Rodens sågo frågande på varandra, dock endast ett ögonblick, ty nu sprang Ilse upp och utropade:

— Werner — det har kommit underrättelser från Werner! Och sedan rusade hon ut genom dörren och nedför trappan med Heinz tätt i hälarna.

Utan att knacka, rusade hon in hos Wendorfs, men så stannade hon och hejdade även Heinz. Nu först kom hon att tänka på att glädjen ryckt henne med sig, och rodnande skulle hon just draga sig tillbaka, då Rolf fick se henne och drog henne helt och hållet in i rummet.

— Ja, det är sant, Ilse, sade han, och det skimrade något fuktigt i hans muntra ögon. Du har fått rätt, vår gamling kommer välbehållen tillbaka.

Doktorinnan Wendorf frigjorde sig ur sin mans armar och vände sitt av tårar överströmmade ansikte mot den unga flickan.

— Min älskade Ilse! utropade hon, och denna kastade sig i hennes armar och pressade sin glödande kind mot den lyckliga moderns.

Heinz såg förvånad från den ena till den andra.

— Varför gråter ni allesammans? frågade han.

— Var god och räkna inte mig med, unge man, utbrast Rolf och lyfte gossen högt upp i luften. Denne skrattade och frågade:

— Hör du, onkel Rolf, är det verkligen sant, att Werner kommer tillbaka?

— Onkel Werner heter det, min son, ty numera är han en vördnadsvärd man. Ja, han kommer tillbaka.

— Har han funnit Nordpolen? Har han den med sig hem? frågade pysen.

Denna sista fråga kom dem alla att skratta, och nu visade Leni det dyrbara telegrammet, som anmälde Werners hemkomst. Ilse läste med strålände ögon:

»Välbehållen inträffat i Hammerfest. Edra brev emottagna. Är hos er om tio, tolv dagar. Hjärtliga hälsningar. Werner.»

En stor, orolig glädje grep dem alla. Den brännande frågan: När kan Werner vara här? upprörde allas sinnen. Rolf kände sig föranlåten att följande dag föra underrättelsen till Appenrode, och d:r Wendorf reste för att i Köpenhamn invänta Werner. Men tiden gick oändligt långsamt för dem alla.

Så anlände ett telegram från doktor Wendorf i Köpenhamn:

»Werner här. Anlända om tre, fyra dagar. Hälsningar.»

Nu voro alla mer eller mindre upprörda, och det var tant Mela, som förstod att lugna det oroliga moders-hjärtat.

— I morgon beger jag mig nog över till Appenrode, sade Rolf efter frukosten. Under de första dagarna lämnar jag ju inte vår gamling, och herr von Hammerstein skulle kanske förundra sig, om han inte fick se mig på någon tid.

— Det är klart, sade Leni skälmskt. När allt kommer omkring, skulle hans hjärta kanske brista därav.

— Din näsvisa lilla hare, vad känner du till om manshjärtan?

— Äh, en hel del, svarade Leni skrattande.

Sälunda begav Rolf, helt förnöjd, sig av följande morgon, medan flickorna prydde dörrar och rum i det Wendorfska huset med girlander och blommor.

— Nu ser det riktigt festligt ut hos oss, sade Leni och slog armarna om modern. Ack, mamma lilla, tänk bara: I morgon!

— Ja, i morgon, svarade den överlyckliga modern.

Ilse hade tagit en bok med sig ut i trädgården, och Heinz lekte än här, än där. Boken var mycket intressant och fångslade mot förväntan Ilse. Så hörde hon plötsligt röster, som kommo hennes hjärta att skälva. Den ena var onkel Wendorfs och den andra? Den hade hon känt igen bland hundrade. Nu såg hon två högväxta, smärta gestalter, grinden öppnades, doktor Wendorf kom in och efter honom en lika lång herre med blont hår och dito skägg. Nu hade herrarna blivit henne varse, och den yngre närmade sig henne. Hon sprang upp, boken föll till marken, och hon sträckte ut båda händerna mot ungdomsvännen.

— Werner, ropade hon jublande, Werner, är du äntligen hemma igen!

Han slöt hennes händer i sina och blickade glatt rörd in i hennes strålände ansikte.

— Ja, äntligen, Ilse! Gud vare tackad och lovad, att jag får återse er alla!

Så ståtlig och manlig Werner blivit! Så bra helskägget klädde honom! Så mognad han såg ut, långt över sina år, och dock — det var hans goda, trofasta ögon, hans forna, vänliga leende — ja, han var densamma, han alltid varit.

— Vad skall din mamma säga, utbrast hon och drog rodnande undan sina händer. Blir det inte bättre, onkel Robert, att jag springer före och förbereder henne?

— Jo, kära barn, gör det.

Ilse sprang genom trädgården och in till Leni i vardagsrummet. Denna lade fingret mot läpparna och pekade på den slumrande modern.

— Werner, viskade Ilse och pekade mot trädgården.

I detsamma slog doktorinnan upp ögonen och såg sig förvirrad omkring. Ilse lutade sig ned över henne och frågade:

— Tant Anna, har du icke just drömt, att Werner var här?

— Ilse, han är här, min gosse är här! utbrast doktorinnan.

— Ja, älskade mor, han är här! ropade Werners röst,

och ögonblicket efteråt låg han på knä framför henne och slog armarna om henne.

Ilse sprang en trappa ned, där familjen Roden bodde, och kastade sig i armarna på sin överraskade mor.

— Han är här, mamma, han är här! Nu blir tant Anna åter lycklig och glad. O, mamma, du kan inte tänka dig, hur ståtlig han blivit! Han har lagt sig till med helskägg. Isregionerna lämpar sig visst utmärkt för skäggväxten. Rolf borde också dit, ty han kommer inte längre än till ett par käcka mustascher.

Litet senare blev hela familjen Wendorf synlig för att föra den älskade sonen och brodern till vännerna. Tant Mela blev även hämtad dit, och man beklagade endast, att icke Rolf var med. Om en stund gick Ilse ut på balkongen och höll utkik, och till sist ropade hon: Nu kommer han. De närvarande sågo leende på varandra och hörde sedan Ilse ropa med sin klara röst:

— God afton, Rolf.

— God afton, prinsessa Ilse. Håller du redan längtansfullt utkik efter mig?

— Hör du, Rolf, viskade hon, i det hon lutade sig ut över balkongräcket, det är främmande här... en bekant till pappa... en stel, tråkig, gammal herre.

— Aha, det är därför du längtar efter mig. Vänta, Puck, jag kommer. Han grep tag i balustraden och svingade sig vigt över. Varifrån har den herrn dykt upp så plötsligt? viskade han, i det han blickade in i det halvmörka rummet. Då är väl min kära familj också här?

— Ja, vi har skickat efter dem alla för att de skall hjälpa oss, ty den gamle herrn är så svår att underhålla.

— Det måtte vara riktigt trevligt, sade Rolf och trädde in i rummet med ett glatt: God afton!

Fru von Roden hade med avsikt ännu icke tänt ljus, så att Rolf såg ett ögonblick på den främmande, men också endast ett ögonblick, ty nu drog en varm rodnad över hans ansikte, och han rusade fram så häftigt, att han så när hade knuffat omkull Heinz.

— Gamling, där är du ju! För första gången i mitt

liv har jag låtit lura mig! Ett ögonblick höllo bröderna varandra omfamnade, så lade Rolf händerna på Werners axlar och betraktade honom med strålände uppsyn. Du har minsann lagt ut ordentligt, gamling! Om du inte hade dina gamla ärliga ögon kvar, skulle man verkligen kunna ta dig för en främling.

— Och du har förblivit helt och hållet densamme, förklarade Werner och betraktade med stolthet broderns vackra ansikte.

Den närmaste tiden förflöt mycket fort för alla, varvid Werner berättade om sina upplevelser och ingen tröttnade på att höra på. Även Ilse var gärna med, ehuru hon alltid undvek att vara ensam med ungdomsvännen, och det såg nästan ut, som om det forna otvungna förhållandet icke längre skulle kunna återupptagas.

En dag anlände ett brev från Margot, som på morbroderns vägnar inbjöd familjerna Roden och Wendorf att komma till Appenrode på en dag, enär den gamle herrn så gärna ville se hos sig alla dem, som visat hans systerdotter så mycken godhet och vänlighet. Ilse och Leni togo det allra ömmaste avsked av tant Mela, och båda voro av den åsikten, att hon hörde hemma på Appenrode mycket mer än de.

Margot tog emot sina gäster med strålände uppsyn och var en förtjusande älskvärd värdinna. Även morbrodern var mycket älskvärd och uttalade sina tacksägelser över att även damerna antagit hans inbjudan och hedrat hans hem med sin närvaro. Sedan hade han ett samtal med överste Roden och doktor Wendorf, och av deras belåtna uppsyner att döma måtte det ha varit lika tillfredsställande för dem alla tre. Då gästerna åter avrest och Margot kom in till morbrodern, räckte han henne handen och sade:

— Jag är mycket lycklig, Margarete, över att du funnit sådana goda, trofasta vänner, och det kommer att bli lättare för mig att lämna detta liv, när jag vet det.

— O, morbror, tala inte så, bad Margot innerligt och förde hans hand till sina läppar. Jag känner mig ingestädes så lycklig som hos dig.

Oktober månad förblev vacker och solig, så att Rodens

och Wendorfs företogo utflykter i trakten. Ilse tog ofta med sig sin skissbok för att i den upptaga särskilt vackra punkter. Werner hade ett gott öga för dylikt och gav henne emellanåt goda råd, som hon villigt följde. Han iakttog henne ofta med förtjusning. Trots hennes livlighet utstrålade från hela hennes varelse en sådan älsklig kvinnlighet, att han icke känt något liknande hos den forna prinsessan Ilse. Hade manne trots och häftighet försvunnit helt och hållet?

En dag trädde den unge mannen med glädjestrålände uppsyn in hos Rodens. Han höll ett öppet brev i handen. Äntligen icke längre brödlös, utbrast han. Man har erbjudit mig platsen såsom lärare i naturvetenskap vid Joachimsthalergymnasiet i Berlin. Nu är jag gudi-lov en man med ämbete och värdighet.

Alla lyckönskade honom, endast Ilse räckte honom flyktigt handen och vände sig rodnande bort, då hon mötte hans glädjestrålände blick.

Till eftermiddagen hade man kommit överens om en utflykt till den vackra Ilsedalen. I muntraste sinnestämning för hela sällskapet till Ilsenburg, och därifrån fortsatte man till Ilsedalen.

— Kommer du ännu ihåg den där gången, prinsessa Ilse? frågade Werner leende och pekade på Ilsestenen, som brant sköt upp ur dalen.

— Vad var det då? frågade Heinz.

— Vi var här för flera år sedan, då jag ännu var en liten flicka, och då var jag mycket olydig. Vi hade klättrat upp på klippan där, men onkel Robert hade förbjudit mig att klättra allra högst upp. Men jag klättrade ändå efter Rolf och skulle ha fallit ned, om Werner inte hade räddat mig.

— Det var bra gjort av dig, onkel Werner. Är det därför, du alltid kallar henne prinsessan Ilse?

— Nej, inte därför, Heinz. Men ser du vattnet, som rinner här? Det heter prinsessan Ilse, och sagan säger, att hon en gång i tiden var en munter, övermodig liten flicka, alldeles såsom din syster.

Något senare gingo Ilse och Leni ut, den förstnämnda beväpnad med sin skissbok, och slogo sig ned på en

klippa invid floden. Efter att ha suttit en stund och betraktat det vackra landskapet började Ilse teckna. Leni tittade på en stund, men så började hon plocka blommor och stötte därvid på Rolf, som sysselsatte sig med Heinz. Ilse tecknade med en sådan iver, att hon glömde allt omkring sig. Först då hon hörde steg bakom sig, vände hon sig om och såg Werner komma, men märkte till sin förskräckelse, att hon var ensam. Men så fänigt av henne att vara rädd för Werner och att få en sådan dum hjärtklappning! Det måste övervinnas!

— Nå, herr doktor, ropade hon glatt, skall ni förvissa er om vad jag har utträttat?

Han lutade sig ned och betraktade hennes teckning.

— Mycket bra, Ilse. Det ligger stämning över den lilla skissen. Efter en kort paus fortsatte han: Jag vill tacka dig, Ilse, för att du, i all synnerhet i somras, så ofta stött min mor med din tillförsikt. Du har varit henne till stor tröst.

Hon blickade rodnande upp till honom.

— Ack, Werner, du av alla människor har minst anledning att tacka mig för något. Jag har haft ett förskräckligt dåligt samvete gentemot dig och ångrat mitt trots tillräckligt.

— Gjorde det dig icke ont, den gången, prinsessa Ilse, att du lät mig gå utan en blomma, utan ett gott ord?

— Den gången? Nej, den gången gjorde det mig verkligen icke ont, ty jag kände ett sådant trots och en sådan vrede mot dig, att jag icke kunde annat.

— Kunde du verkligen icke förlåta mig, att jag icke åtlydde dina befallningar?

— O, nej, det var inte det, utbrast hon livligt. Det hade jag glömt redan nästa dag, men — nej, Werner — hon böjde sig ned över sin teckning — jag kan verkligen inte tala om det för dig.

— Alltså skall denna skugga alltjämt stanna kvar mellan oss?

Hon såg på honom med sitt soligaste leende.

— Nej, Werner, såvitt jag vet, är varje skugga för-

svunnen. I annat fall skulle det endast bero därpå att du ännu är ond på den vilda, trotsiga prinsessan.

— Det har du själv inte trott ens för ett ögonblick. Jag har lämnat dig med sorg men icke med vrede i hjärtat. Ilse — han lutade sig ned och fortsatte med sänkt röst — säg mig endast en sak: Är det sant, att du bett för mig och darrat av fruktan för min skull?

— Det har jag naturligtvis gjort för dina föräldrars skull.

Han smålog. Så lätt var det alltjämt icke att finna vägen till prinsessan Ilse's hjärta.

— Alltså inte för mig personligen, sade han. Det är en bitter misräkning för mig. Vill du veta, hur jag tänkt på dig? Under tusende smärtor har jag försökt rycka din bild ur mitt hjärta och icke lyckats därmed.

Hon rynkade pannan, och en mörk rodnad utgöt sig över hennes ansikte. Åh, om du är så angelägen om det, skall jag nog vara dig behjälplig —

— Hör alltjämt på mig, du lilla egensinne. Beklaga den man, som ansåg sig förpliktad därtill, därför att han trodde, att din lycka hette — Rolf.

Hon såg på honom med gränslös häpnad.

— Rolf — min goda kamrat? O, så förskräckligt löjligt! Hon skrattade glatt och fortsatte sedan: Han söker sin lycka i en liten avkrok av världen, och jag är lycklig över det. Men hur har du kommit på den idén?

— Måste jag inte det? Talade du inte alltid om din förkärlek för Rolf? Den där gången på balen, lät du mig då icke tydligt förstå, att du inte ville veta av mig? Jag fann det begripligt, att du föredrog Rolf framför mig, och för att inte stå i vägen för honom — ty Rolf måste förr eller senare märka, hur det var ställt med mig — antog jag med föräldrarnas samtycke kallelsen och drog ut i vida världen, i förhoppning att övervinna mitt hjärta.

— Alltså var det ändock jag, som drev bort dig till denna förskräckliga trakt, till alla dessa faror? O, Werner! Tårar skimrade i hennes ögon, och han fattade hennes hand.

— Lugna dig, Ilse, sade han varmt. Det var icke en-

bart du, som drev mig bort, ty jag hade redan länge önskat följa med en sådan expedition för att utvidga mina studier. Kallelsen kom den gången just i rättan tid. Men vill du nu säga mig, vilken skugga som för övrigt låg mellan oss?

— Genia, viskade hon med en varm rodnad. Du skrev så långa brev till henne.

— Mina sändningar från Alexander, utbrast han överraskad. Kunde du verkligen tro, att jag kunde tänka på någon annan än min vilda, trotsiga Ilse?

Hon nickade och ville springa sin väg, men han höll fast hennes hand och frågade:

— Vill du då verkligen vara min, Ilse? Är det möjligt, att du kan besvara min stora, djupa kärlek en liten smula?

Hon ruskade på huvudet, och när han drog henne intill sig, lutade hon huvudet mot hans axel och sade, i det hon blickade upp till honom med fuktigt skimrande ögon:

— Det är ett mycket fattigt ord för det, som jag känner för dig, min skyddsande. O, Werner, så hårt jag blivit straffad för mitt trots — du kan inte tänka dig, hur mycket jag lidit för din skull.

Han tryckte den första kyssen mot hennes skälvande läppar och lade armen om henne.

— Allt detta ligger nu bakom oss, min älskling, och framför oss ligger med Guds hjälp en ljus och lycklig framtid.

SJUNDE KAPITLET.

Stora snöflingor virvlade, drivna av vinden, genom luften och utförde en riktigt munter dans. Det kunde man se riktigt bra från tant Melas rum. Den gamla damen satt vid fönstret och blickade ut i den rastlösa virveldansen. Det kan ifrågasättas, huruvida hon såg något av den. Det låg en skugga i de blå ögonen och ett drag av smärta kring den vackert tecknade munnen.

Hennes tankar vandrade till Appenrode, till hennes ungdoms älskade, som gick sitt slut till mötes. Hur oändligt gärna hade hon icke ännu en gång blickat in i hans ögon, ännu en gång tryckt hans hand, men kunde hon göra det, när han icke själv önskade det?

Då närmade sig tunga steg dörren, och brevburaren trädde in och lämnade henne ett brev. Från Margot! Hennes händer darrade, då hon öppnade det. Var ungdomsvännen befriad från sitt lidande? Hon ögnade hastigt igenom de få raderna.

»Älskade tant Mela!

Du sade en gång, att jag skulle tillkalla dig, när det behövdes. Vill du komma nu? Morbror skulle vilja träffa dig ännu en gång, och jag längtar obeskrivligt efter dig. Jag vet, att du kommer, om det är dig möjligt, så jag skickar i morgon middag en vagn till järnvägsstationen. Jag räknar timmarna till din ankomst.

Din djupt bedrövade Margot.»

Varje spår av färg hade lämnat det vackra gamla ansiktet, de darrande händerna slöto sig om varandra, och tårlösa blickade de blåa ögonen ut i den virvelande snön. Alltså kom slutet för Klaus von Hammerstein, vars liv icke heller hållit, vad ungdomen tycktes lova. Hon tänkte icke på hur mycket den egna skulden bidragit därtill, hon tänkte endast på alla de goda, glänsande egenskaper, som kännetecknat honom.

Men bort med allt onyttigt grubbel. Han kallade på henne, och det gällde för henne att göra sig i ordning för resan. Hon hämtade hastigt fram en resväska och packade i den ner, vad hon behövde för några dagar. Då det var gjort, skrev hon några brev, och sedan var kvällen inne.

Hon avreste följande middag, och hennes hjärta klapade nästan som i unga år, då vagnen höll framför det ensliga huset, där hennes ungdomsvän levat så länge. Margot skyndade henne till mötes och slöt gråtande henne i sin armar. Den gamla damen återfann genast självbehärsknningen, ty hon hade kommit hit för att stödja och trösta, icke för att hängiva sig åt sina känslor.

Hon kysste den bleka flickan och sade:

— Var bara lugn, mitt älskade barn, ty nu lyfter jag av dig allt det tunga. Kommer jag ännu i tid? Hennes röst darrade dock litet, och hon drog ett andetag av lättnad, då Margot nickade. Hon förde den gamla damen in i gästrummet, och sedan hon hämtat sig litet, gingo båda ned i sjukrummet.

Tant Mela stannade i bakgrunden, och Margot lutade sig ned över morbrodern och sade dämpat:

— Tant Mela är här.

Han slog upp ögonen och såg sig förväntansfullt omkring. Margot drog sig tillbaka och lämnade ljudlöst rummet, medan dessa två gamla människobarn, som skilts åt av ett hårt öde, firade ett sista återseende här på jorden. Senare hämtade tant Mela den unga flickan, och hon häpnade över den överjordiska glans, som låg över den sjukas ansikte. Hans forna fästmo hade bringat honom frid.

Dagen framskred stilla, och den gamle mannen talade icke mycket. Endast en gång, då han såg, att Margarete innerligt smög sig intill tant Mela, sade han:

— Vad jag är dig tacksam, Melanie, för allt, du gjort för Margarete. Utan ditt inflytande hade hon näppe-ligen utvecklats så.

— Tillskriv mig inte alltför mycket, Klaus, svarade den gamla damen vänligt och lät handen ömt glida

över Margots kind. Om kärnan icke varit god, hade mitt inflytande nog icke uträttat mycket.

Margot tryckte innerligt den gamla damens hand.

— Du kära tant, du vet inte alls, hur mycket jag har dig att tacka för, och även dig, morbror Klaus.

Den sjuke räckte henne sin avtärda hand.

— Och för mig har du varit den sista solstrålen, du har gjort min levnadsafton ljus och klar, och det tackar jag dig för, mitt barn.

Natten avlöpte lugnt, och följande morgon visade sig inga andra förändringar än att krafterna avtogo allt mer och mer.

På eftermiddagen skickade tant Mela ut Margot i det fria, och hon tog villigt en schal och gick ut i trädgården.

Suckande trädde hon fram till järnstaketet, som avskilde trädgården från landsvägen, och blickade nedför vägen, som Rolf i höstas kommit gående på så ofta. Vad dessa härliga, soliga dagar tycktes ligga långt borta! Men vem var den ensamme vandraren, som dök upp där på avstånd? Hennes hjärta började klappa oroligt — den smärta gestalten, den raska gången, varje rörelse föreföll henne bekant — men det var väl icke möjligt?

Nu såg hon tydligt, att herrn bar en kappsäck, en pläd och ett paraply, han kom således långt bortifrån. Blodet strömmade till hennes kinder, och hon tryckte handen mot sitt häftigt klappande hjärta. Intet tvivel längre. Det var han! Nu tog han av sig hatten och svängde den i luften. Margot bleknade och stod stum och orörlig och såg på honom. Han kom hastigt fram till henne.

— Kommer jag ännu i tid? frågade han ivrigt. Lever morbror ännu?

Hon nickade endast.

— Gud vare tackad och lovad! utropade han ur djupet av sin själ, varpå han sköt upp grinden och kom in. Endast en blick i hennes ögon, så lågo pläd, kappsäck och paraply huller om buller i snön, och han bredde ut armarna.

— Margot, min älskling, var allt, han sade, men hon

sjönk till hans bröst och lade sitt huvud till rätta mot det, som om det varit den enda riktiga platsen i världen för det.

I djup sinnesrörelse blickade han ned på henne och smekte hennes blonda hår.

— Min stackars älskling! En sådan svår vinter du har bakom dig! Hur gärna hade jag icke kommit förr till dig, om jag endast haft rättighet därtill. Men när jag i går emottog tant Melas brev, frågade jag mig icke längre, om jag borde resa.

— Hur visste hon att — att —

— Att jag håller av dig? Av mig själv. I höstas anförtrodde jag henne min hemlighet och bad henne taga sig an min skatt, och dessutom bad jag henne underätta mig, när min närvaro här var nödvändig. Morbror Klaus' samtycke har jag fått redan för länge sedan, och följaktligen är jag nu här och håller min lycka i mina armar. Säg mig, Margot, har du betänkt, att du blir fru Wendorf rätt och slätt? Jag kan icke ens erbjuda dig en titel, liksom Werner sin Ilse.

Hon blickade leende in i hans strålande ögon och sade innerligt:

— Jag begär ingenting bättre, Rolf, än att bära ditt enkla, hederliga namn.

— Min älskling! Han tryckte henne stormande till sitt hjärta och sade sedan övermodigt: Nåja, så illa låter det ju inte heller, när det hädanefter på dina brev står »Fru riddargodsägarinnan Wendorf, född von Treschow, på Dabelsdorf». Eller vad tycker du?

Hon måste skratta.

— Att du, otäcka man, nog ofta kommer att gnabbas med mig och att jag inte alls får det lätt med dig.

De blickade innerligt in i varandras ögon. Så sade Margot förskräckt:

— O, Rolf, hur kunde vi för ett ögonblick glömma morbror?

— Kom, låt oss gå in till honom, svarade han.

Tant Mela hade redan sett de två unga från fönstret och förberett morbrodern. Ett sällt leende upplyste hans ansikte, då de båda unga människobarnen i djupaste

sinneströrelse knäböjde vid hans läger för att emottaga hans välsignelse.

— Detta är den sista glädje här på jorden, som jag längtat efter, sade han sakta. Jag tackar Gud för att jag ännu fick uppleva den. Varen lyckliga, barn, lika lyckliga som jag en gång hoppades bli. Måtte Gud bygga ert hus i kärlek och endräkt.

Utmattad sjönk han tillbaka mot kuddarna, och en djup blekhet utbredde sig över hans anlete. Till och med de båda unga förstodo, att dödsängeln redan kysst hans anlete. Darrande smög den unga fästmon sin hand in i fästmannens, som omslöt hennes i ett fast tryck.

Den sjuke talade icke mer. Det var, som om hans krafter nätt och jämt räckt till att se Margots lycka, ty nu avtog de allt mer och mer. Då den nedgående solens strålar upplyste rummet, slog han upp ögonen för att låta dem vila på de två unga, och sedan uppsökte de även den, som för honom varit det käraste på jorden, innan de slöto sig i den eviga sömnen. Fridfullt, utan kamp insomnade Klaus von Hammerstein, och djupt uppskakade föllo de alla på knä vid hans dödsläger.

— — —

Margot stannade sedan hos tant Mela, och några månader senare kommo fru von Roden och Ilse för att föra hem den unga fästmon, Ilse strålande av lycka och ungdomsglädje.

— O, Grete, vem hade kunnat tänka sig, att det skulle bli så här, sade hon, då de sedan gingo arm i arm genom trädgården. Så underbart det dock ofta går till här i livet! Kommer du ihåg — det var där, du först gjorde Rolfs bekantskap. Du kunde inte alls tåla honom och sade ofta, att han var en dum, outhärdlig pojke, och honom beredde det alltid ett stort nöje att retas med dig. För övrigt tog det dig lång tid att komma till insikt om hans oemotståndlighet. Hur är det, lade inte din adelsstolthet hinder i vägen?

— Ack, Ilse, för dig skall jag tala om det. Om jag inte hade haft morbror Klaus' och tant Melas exempel

för ögonen, kan man inte veta, vem som hade avgått med segern, men nu veznade mitt hjärta och kärleken har triumferat.

— Gud vare tackad och lovad! utbrast Ilse. Men hör du, Grete, det är dock en viss likhet mellan ditt öde och mitt, ehuru ditt högmod icke ställt till så mycket ont som mitt trots. Men vet du av, att Werners arbete om hans resa, som kom ut helt nyligen, väckt stort uppseende? I höst är han säker om en professur vid ett av våra universitet. Tänk bara, en sådan berömd herre och man jag får.

— Man kan knappast föreställa sig den vilda prinsessan Ilse såsom en värdig fru professorska, gnabbades Margot.

— Åh, Rolf säger, att med ämbetet kommer även värdigheten, så låtom oss hoppas det bästa. Men Grete, jag måste tala om något för dig: Vårt bröllop skall stå i höst samtidigt med ert. Är det inte en förtjusande idé?

— — —
Då fru von Roden avreste tillsammans med de unga flickorna, ville de övertala tant Mela att följa med till Berlin, men hon avböjde bestämt, ehuru hon lovade att komma till dubbelbröllopet. Alltså skildes de från den gamla väninnan under betygelser av den ömmaste kärlek och högaktning.

Rörd blickade tant Mela in i de ungdomsfriska, glada ansikten och de strålande ögon, som alltjämt nickade och vinkade till henne, då tåget långsamt satte i gång. Hon stod länge kvar och följde det med blicken. Så återvände hon långsamt till sitt stilla hem.

Lycka till, ni unga brudar, måtte er framtid bliva ljus, belyst av kärlekens och det ömsesidiga förtroendets sol.

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMS BöCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

4. <i>Bland guldgrävare och indianer</i> av G. A. Henty 1.50	46. <i>Ej som andra flickor av Carey</i> . Flickbok 2.—
6. <i>Ljudlösa steg</i> av E. S. Ellis 1.50	47. <i>Vid indiangeränsen</i> av G. A. Henty 2.—
7. <i>Silverormen</i> av Axel Kerfve 1.50	48. <i>Överfallet på nybygget</i> av Olov Thomas 2.—
10. <i>Spöket på floden</i> av E. S. Ellis 1.50	49-50. <i>En präktig flicka</i> av L. M. Alcott. Flickbok 2.75
12. <i>Sam Engrens äventyr i Mexiko</i> av Axel Kerfve ... 1.50	51. <i>Den förste svensken</i> av Radscha 1.75
13. <i>Jetro Juggens</i> av E. S. Ellis 1.50	52. <i>Sit Markus-Lejonet</i> av G. A. Henty 1.75
17. <i>Björnjägarens son</i> av Karl May 1.50	53. <i>Indianer och vita</i> av E. S. Ellis 1.75
19. <i>Nybyggarna i Kentucky</i> av E. S. Ellis 1.50	54. <i>Martin Forster</i> av Friedrich J. Pajeken 1.75
20. <i>Winnetou testamente</i> av Karl May 1.50	55-56. <i>Pieter Maritz</i> av Niemann 2.75
24. <i>Blockadbytare</i> av Axel Kerfve 1.50	57. <i>Barnen på Bøljenäs</i> av K. Wenström. Flickbok ... 1.75
25. <i>Hjortfot</i> av E. S. Ellis ... 1.50	58. <i>Prinsessan på ärten</i> av Anna Bjerke. Flickbok 1.75
26. <i>Lilla prinsessan</i> av F. H. Burnett. Flickbok 1.50	59. <i>Blockhuset vid Hocking River</i> av E. S. Ellis 1.50
27. <i>Järnhjärta</i> av E. S. Ellis 1.75	60. <i>Guldsökarna i Texas</i> av Gunnar Örnulf 1.50
28. <i>En yrhätta</i> av Emmy von Rohden. Flickbok 1.50	61. <i>Indianhövdingen</i> av E. S. Ellis 1.50
29-30. <i>Tre kommandörer</i> av W. H. G. Kingston 3.—	62. <i>Gabu, grottmänniskan</i> av Radscha 1.50
31. <i>Hjortfot på Prärien</i> av E. S. Ellis 1.50	63. <i>Rödskjorta</i> av E. S. Ellis 1.50
32. <i>Smugglarna</i> av A. Kerfve 1.75	64. <i>Med rödskind på krigssträt</i> av Chas. R. Kenyon 1.50
33. <i>Kaparens guld</i> av Wilkins 1.75	65. <i>Sven Vågman's äventyr</i> av Gunnar Örnulf 1.50
34. <i>Hjortfot i Klippiga Bergen</i> av E. S. Ellis 1.50	66. <i>Lilla kusinen</i> av Ethel Turner. Flickbok 1.50
35. <i>Regnbågsön</i> av L. Tracy 1.75	67-68. <i>Värnlös</i> av Malot. Flickbok 2.50
36. <i>Lilla hennes nåd</i> av E. Jepson. Flickbok 1.50	69. <i>Med luftskepp till Nordpolen</i> av Roy Rockwood ... 1.50
37. <i>Yrhättan som förlovad</i> av E. v. Rohden. Flickbok 1.50	70. <i>Klämmiga pojkar</i> av E. Lieberath 1.50
38. <i>Vargjägarna</i> av J. O. Curwood 2.—	71. <i>Julle, Långstroppen o. vi</i> av Ebbe Lieberath 1.50
39-40. <i>Tre amiraler</i> av W. H. G. Kingston 3.—	72-73. <i>Det sjunkna guldskeppet</i> av Hanns von Zobelitz 2.50
41. <i>Havets herre</i> av Strang... 2.—	74. <i>Trollsländan som backfisch</i> av Clément. Flickbok 1.50
42. <i>Skattsökarna</i> av J. O. Curwood 2.—	75. <i>Nelly o. hennes vänner</i> av v. Vietinghoff. Flickbok 1.50
43. <i>Sjörövarn</i> av Marryat ... 2.—	76. <i>Bessie och hennes bröder</i> av Habberton. Flickb. 1.50
44. <i>Öknens ande</i> av Karl May 2.—	
45. <i>Myteriet på Grosvenor</i> av Clark Russell 2.—	

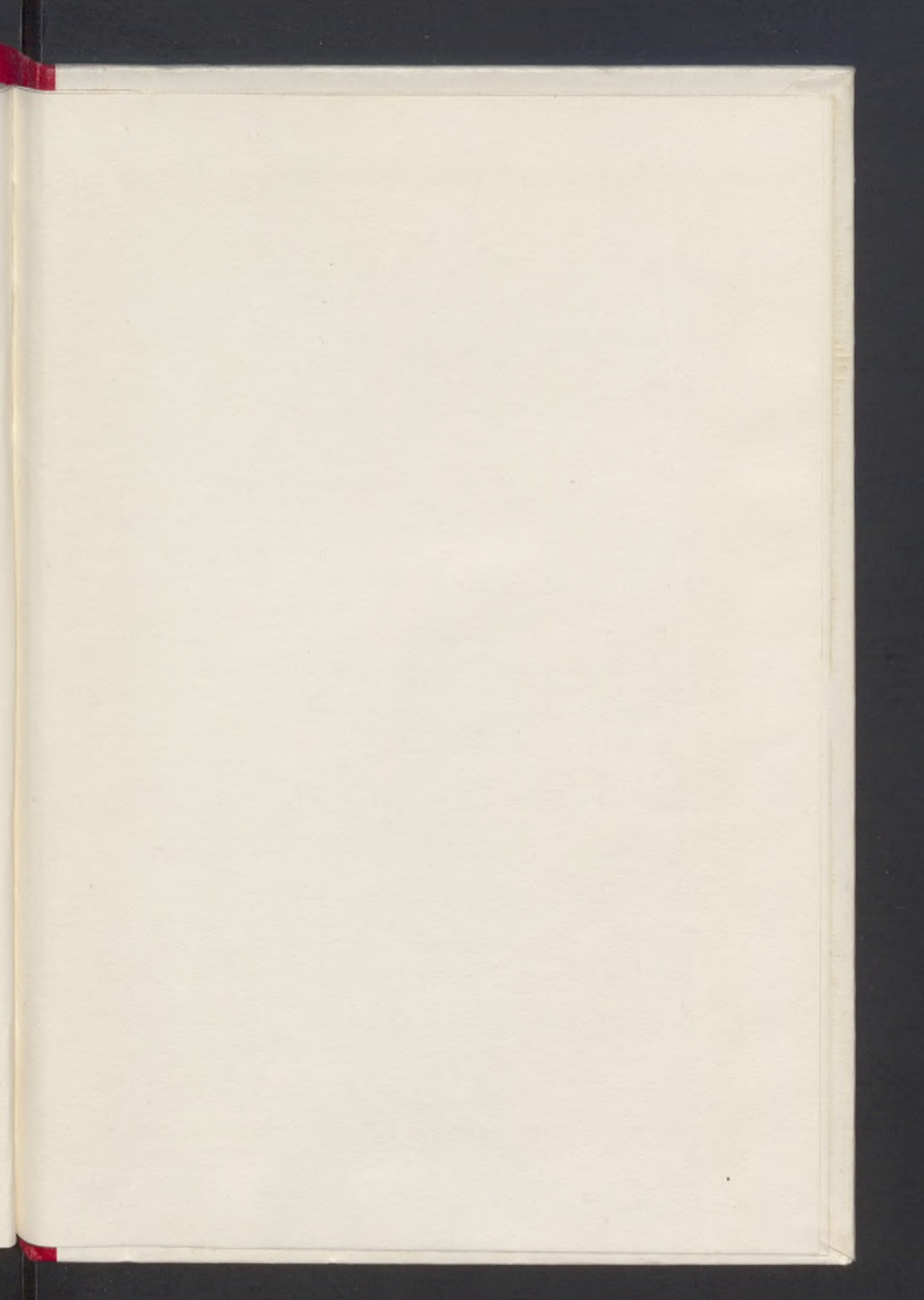
FORTSÄTTNING PÅ OMSTÅENDE SIDA.

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

77. <i>En modern flicka</i> av A. Baadsgaard. Flickbok 1.50	105. <i>I valet och kvalet</i> av Anna Baadsgaard. Flickbok 1.50
78. <i>Tre flickor på äventyr</i> av Anne Lykke. Flickbok... 1.50	106. <i>Lilla guvernanten</i> av K. Lte. Flickbok 1.50
79. <i>Trollsländan som förlovad</i> av B. Clément, Flickb. 1.50	107. <i>Sju syskon</i> av Ethel Turner. Flickbok 1.50
80. <i>På äventyrliga stigar</i> av Gustaf Bolinder 1.50	108. <i>Grevinnan Wally</i> av B. Clément. Flickbok 1.50
81. <i>Kolonisterna vid Ohiofloden</i> av E. S. Ellis 1.50	109-110. <i>Unga kvinnor</i> av Louisa M. Alcott. Flickbok 2.50
82. <i>Sam Engren på nya äventyr i Mexiko</i> av Axel Kerfve 1.50	111. <i>Guldfågeln</i> av Ingeborg Vollquartz. Flickbok 1.50
83-84. <i>Korallön</i> av Ballantyne ... 2.50	112. <i>Hjortfot i vildmarken</i> av Edward S. Ellis 1.50
85. <i>Den gyllene staden</i> av Gustaf Bolinder 1.50	113. <i>I den gula drakens klor</i> av Axel Kerfve 1.50
86. <i>Myteriet på Capella</i> av Radscha 1.50	114-115. <i>Ett lejon till sjöss</i> av G. Leijonköld Oxenstierna 2.50
87. <i>Vikingablod</i> av Ax. Kerfve 1.50	116. <i>Den vite indianhövdingen</i> av Gustaf Bolinder ... 1.50
88. <i>Sten Hane</i> av Nils Hydén 1.50	117. <i>Pärlöns hemlighet</i> av Radscha 1.50
89. <i>På strövtåg med Hjortfot</i> av E. S. Ellis 1.50	118. <i>I kabyernas våld</i> av Kurt Lange 1.50
90. <i>Cowboy-Kitty</i> av Anne Lykke. Flickbok 1.50	119. <i>Ett klöverblad på äventyr</i> av E. Bolinder. Flickb. 1.50
91. <i>Stora syster</i> av Anna Baadsgaard. Flickbok 1.50	120-121. <i>Våra vänner från i fjol</i> av Louisa M. Alcott. Flickb. 2.50
92. <i>Moster Saras skyddsling</i> av Kathrine Lte. Flickb. 1.50	122. <i>Ensam i världen</i> av Inga Bergfält. Flickbok 1.50
93. <i>Åtta kusiner</i> av Louisa M. Alcott. Flickbok 1.50	123. <i>Familjen på "Villervalan"</i> av Ethel Turner. Flickbok 1.50
94. <i>Ett hjärta av guld</i> av Anna Baadsgaard. Flickbok 1.50	124-125. <i>Rosenkedjan</i> av Bertha Clément. Flickbok 2.50
95. <i>Rosor i blom</i> av Louisa M. Alcott. Flickbok 1.50	126. <i>Brita ifrån Skeppargränden</i> av Anna Baadsgaard. Flickbok. 1.50
96. <i>Cowboyprinsessan</i> av Anne Lykke. Flickbok 1.50	127. <i>Bergsindianernas skattkammare</i> av G. Bolinder 1.50
97. <i>Flickförbundet Silverkorset</i> av B. Clément. Flickbok 1.50	128. <i>Den gula drakens hämnd</i> av Axel Kerfve ... 1.50
98. <i>Yngsta syster</i> av Ingeborg Vollquartz. Flickbok 1.50	129. <i>Fyrtornet vid världens ände</i> av Jules Verne 1.50
99-100. <i>Incasindianernas skatt</i> av G. A. Henty 2.—	130-131. <i>Den svarte fribytaren</i> av G. Leijonköld Oxenstierna..... 2.50
101. <i>Tappa kamrater</i> av G. Bolinder 1.50	132. <i>Det stora äventyret</i> av Kurt Lange 1.50
102. <i>Piraterna på Gula floden</i> av Axel Kerfve 1.50	133. <i>Flygande Pilen</i> av Edward S. Ellis 1.50
103. <i>Mänlandet</i> av Niels Meyn 1.50	
104. <i>I rödskindens våld</i> av E. S. Ellis 1.50	

FORTSÄTTNING PÅ PÄRMENS BAKSIDA.

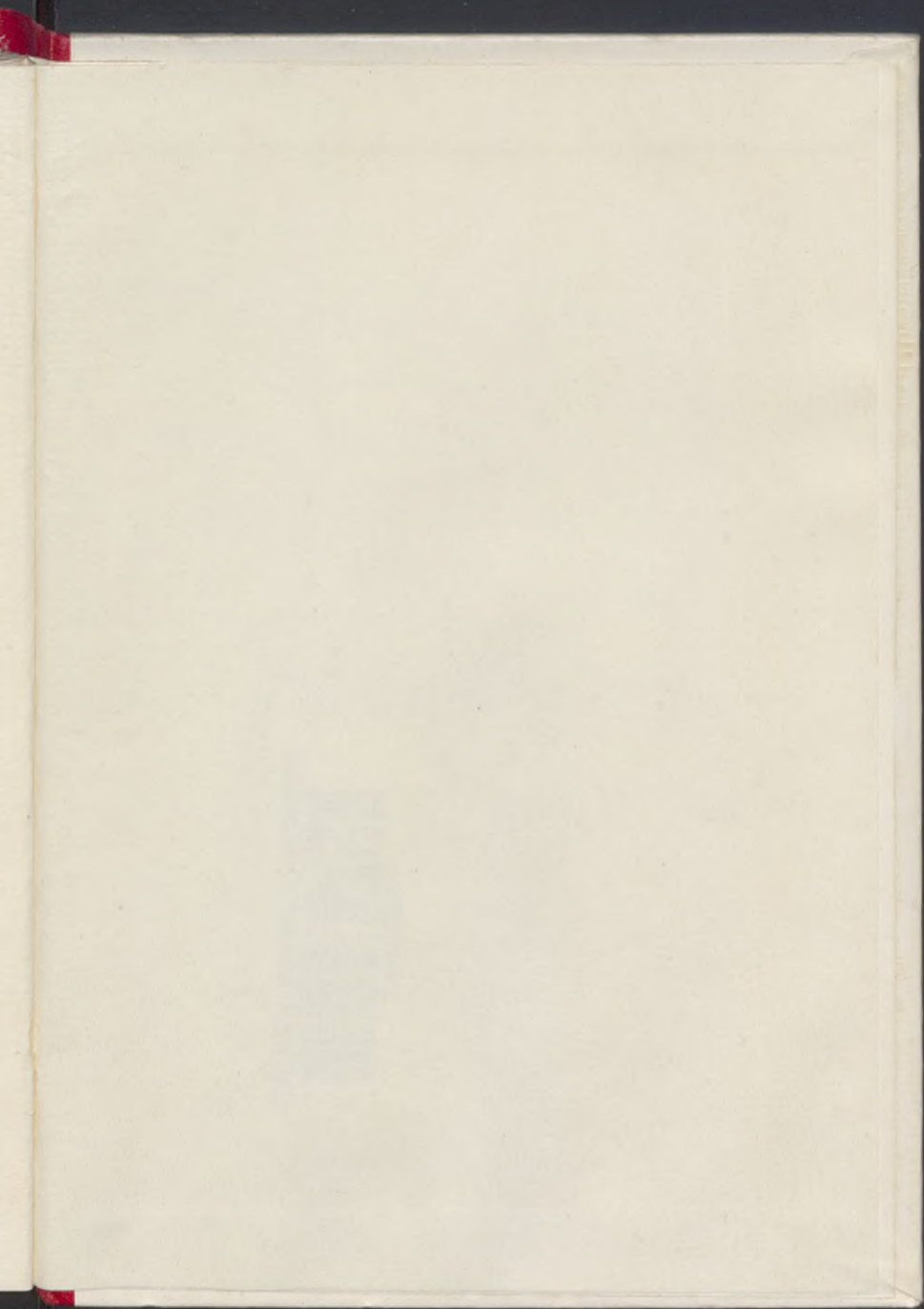

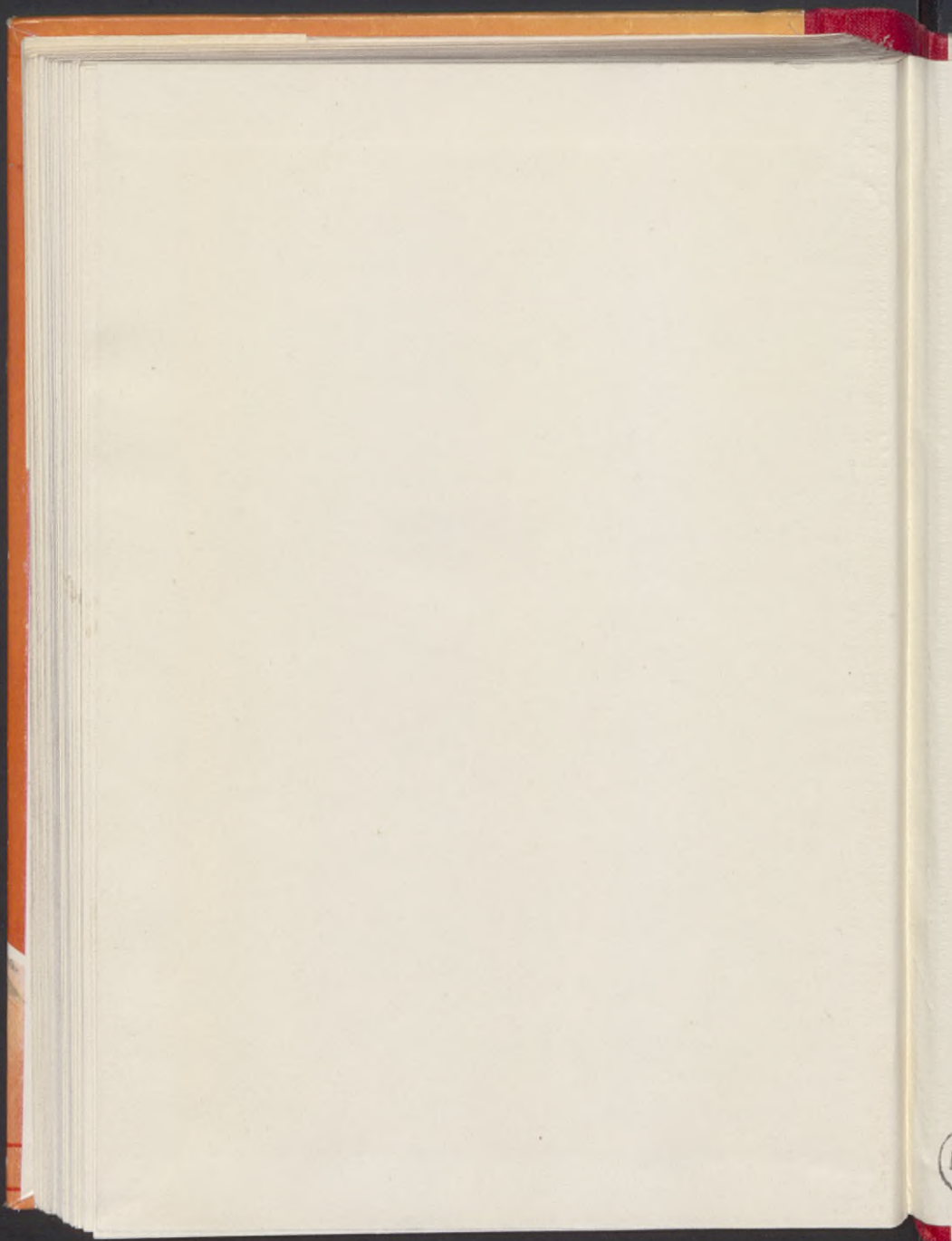
E. WAHSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

LÄROBOKSÄLLSKAPETS NYA UNGDOMS- I KÄRNINGEN

<p>71. Den svenska folkskolan 1826-1876 1.20</p> <p>72. Den svenska folkskolan 1876-1900 1.20</p> <p>73. Den svenska folkskolan 1900-1920 1.20</p> <p>74. Den svenska folkskolan 1920-1940 1.20</p> <p>75. Den svenska folkskolan 1940-1960 1.20</p> <p>76. Den svenska folkskolan 1960-1980 1.20</p> <p>77. Den svenska folkskolan 1980-2000 1.20</p> <p>78. Den svenska folkskolan 2000-2020 1.20</p> <p>79. Den svenska folkskolan 2020-2040 1.20</p> <p>80. Den svenska folkskolan 2040-2060 1.20</p> <p>81. Den svenska folkskolan 2060-2080 1.20</p> <p>82. Den svenska folkskolan 2080-2100 1.20</p> <p>83. Den svenska folkskolan 2100-2120 1.20</p> <p>84. Den svenska folkskolan 2120-2140 1.20</p> <p>85. Den svenska folkskolan 2140-2160 1.20</p> <p>86. Den svenska folkskolan 2160-2180 1.20</p> <p>87. Den svenska folkskolan 2180-2200 1.20</p> <p>88. Den svenska folkskolan 2200-2220 1.20</p> <p>89. Den svenska folkskolan 2220-2240 1.20</p> <p>90. Den svenska folkskolan 2240-2260 1.20</p> <p>91. Den svenska folkskolan 2260-2280 1.20</p> <p>92. Den svenska folkskolan 2280-2300 1.20</p> <p>93. Den svenska folkskolan 2300-2320 1.20</p> <p>94. Den svenska folkskolan 2320-2340 1.20</p> <p>95. Den svenska folkskolan 2340-2360 1.20</p> <p>96. Den svenska folkskolan 2360-2380 1.20</p> <p>97. Den svenska folkskolan 2380-2400 1.20</p> <p>98. Den svenska folkskolan 2400-2420 1.20</p> <p>99. Den svenska folkskolan 2420-2440 1.20</p> <p>100. Den svenska folkskolan 2440-2460 1.20</p>	<p>101. Den svenska folkskolan 2460-2480 1.20</p> <p>102. Den svenska folkskolan 2480-2500 1.20</p> <p>103. Den svenska folkskolan 2500-2520 1.20</p> <p>104. Den svenska folkskolan 2520-2540 1.20</p> <p>105. Den svenska folkskolan 2540-2560 1.20</p> <p>106. Den svenska folkskolan 2560-2580 1.20</p> <p>107. Den svenska folkskolan 2580-2600 1.20</p> <p>108. Den svenska folkskolan 2600-2620 1.20</p> <p>109. Den svenska folkskolan 2620-2640 1.20</p> <p>110. Den svenska folkskolan 2640-2660 1.20</p> <p>111. Den svenska folkskolan 2660-2680 1.20</p> <p>112. Den svenska folkskolan 2680-2700 1.20</p> <p>113. Den svenska folkskolan 2700-2720 1.20</p> <p>114. Den svenska folkskolan 2720-2740 1.20</p> <p>115. Den svenska folkskolan 2740-2760 1.20</p> <p>116. Den svenska folkskolan 2760-2780 1.20</p> <p>117. Den svenska folkskolan 2780-2800 1.20</p> <p>118. Den svenska folkskolan 2800-2820 1.20</p> <p>119. Den svenska folkskolan 2820-2840 1.20</p> <p>120. Den svenska folkskolan 2840-2860 1.20</p> <p>121. Den svenska folkskolan 2860-2880 1.20</p> <p>122. Den svenska folkskolan 2880-2900 1.20</p> <p>123. Den svenska folkskolan 2900-2920 1.20</p> <p>124. Den svenska folkskolan 2920-2940 1.20</p> <p>125. Den svenska folkskolan 2940-2960 1.20</p> <p>126. Den svenska folkskolan 2960-2980 1.20</p> <p>127. Den svenska folkskolan 2980-3000 1.20</p> <p>128. Den svenska folkskolan 3000-3020 1.20</p> <p>129. Den svenska folkskolan 3020-3040 1.20</p> <p>130. Den svenska folkskolan 3040-3060 1.20</p>
--	---

FÖRETTÄNING PÅ PÄRRENS BAKSIDA

GÖTEBORGS UNIVERSITETS
BIBLIOTEK

1001956811

P.K.

B. WAHLSTRÖMS UNGDOMSBÖCKER

KARTONNERADE MED FRAMSIDAN I FÄRGTRYCK

134. Meg och hennes syskon av <i>Ethel Turner</i> . Flickbok 1.50	166. Barnen på Ekenäs av <i>Greta Åkerhielm</i> . Flickbok 1.50
135. Katy i hemmet av <i>Susan Coolidge</i> . Flickbok 1.50	167. Munkegårdsflickorna av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok ... 1.50
136. Lilla fröken Dorit av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok..... 1.50	168. Fia av <i>Gunvor Fossum</i> . Flickbok 1.50
137. Gunnels sommarsaga av <i>Kerstin Wenström</i> . Flickbok 1.50	169-170. Monika reser till Madagaskar av <i>Max Mezger</i> . Flickbok..... 2.50
138. Trädgårdsmästarens barn av <i>A. Baadsgaard</i> . Flickbok 1.50	171. Nils Hurtigs resa till Kina av <i>Gustaf Lindwall</i> ... 1.50
139. Fem vänner på äventyr av <i>Ester Bolinaer</i> . Flickbok 1.50	172. Kaparespionen av <i>Axel Kerfve</i> 1.50
140. Fröken detektiv av <i>Anne Lykke</i> . Flickbok 1.50	173. I Leopardfolkets värld av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50
141. Bland tibetaner och äventyrare av <i>Kurt Lange</i> 1.50	174. Peter Fribytare av <i>Niels Meyn</i> 1.50
142. Guldflodens väktare av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50	175. De unga spejarna av <i>Edward S. Ellis</i> 1.50
143. I svartotindianernas spår av <i>Edward S. Ellis</i> ... 1.50	176. Bland rödskind och rödrockar av <i>Olov Thomas</i> ... 1.50
144. Atlantis skattkammare av <i>Niels Meyn</i> 1.50	177. Skärgårdspojarna av <i>Kurt Lange</i> 1.50
145. I Rif-piraternas värld av <i>Axel Kerfve</i> 1.50	178. Röde Bill av <i>Gunnar Örnulf</i> 1.50
146-147. Skatten i Silversjön av <i>Karl May</i> 2.50	179. Skattkammars-ön av <i>Robert Louis Stevenson</i> 1.50
148. Katy i skolan av <i>Susan Coolidge</i> . Flickbok..... 1.50	180. Tom av <i>Gustaf Lindwall</i> ... 1.50
149. Familjens yngsta av <i>Anna Baadsgaard</i> . Flickbok 1.50	181. Marianne visar vad hon duger till av <i>Gunvor Fossum</i> . Flickbok..... 1.50
150. På egen hand av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok 1.50	182. Styvdottern av <i>Kathrine Lie</i> . Flickbok 1.50
151. Vildkatten av <i>Berta Clément</i> . Flickbok 1.50	183. Lindas hemlighet av <i>Hedvig Svedenborg</i> . Flickb. 1.50
152. Flickorna på Solhaga av <i>Alva Krondal</i> . Flickbok..... 1.50	184. Cowboy-flickan av <i>Ester Bolinder</i> . Flickbok 1.50
153. Det nya hemmet av <i>Ethel Turner</i> . Flickbok 1.50	185. Prinsessan Ilse av <i>Berta Clément</i> . Flickbok 1.50
154. "Lillgäsen" av <i>Anne Lykke</i> . Flickbok 1.50	186. Vi reder oss själva av <i>Vera v. Krommer</i> . Flickbok 1.50
155. „Be' i tyska av <i>Gustaf Lindwall</i> 1.50	187. Fröken Språkåle växer upp av <i>Lisa Euren-Berner</i> . Flickbok..... 1.50
156. Slavjägarnas hövding av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50	188. Pojkarna i Hagalund av <i>Gustaf Lindwall</i> 1.50
157-158. Bland kapare i Spanska sjön av <i>Erik Borg</i> 2.50	189. Gröna flodens hemlighet av <i>Gustaf Bolinder</i> 1.50
159. Kärnpojkar av <i>Axel Kerfve</i> 1.50	190. De sju drakarna av <i>Bertil Cleve</i> 1.50
160. Spejaren av <i>Olov Thomas</i> 1.50	191. Östersjöpiraternas borg av <i>Axel Kerfve</i> 1.50
161. Den försvunna staden av <i>Niels Meyn</i> 1.50	192. Hjortfot och nybyggarna av <i>Edward S. Ellis</i> 1.50
162. I rödskindens spår av <i>Edward S. Ellis</i> 1.50	193. Stjärnhöga, Mohawkernas hövding av <i>Olov Thomas</i> 1.50
163. Astas nya hem av <i>Anna Baadsgaard</i> . Flickbok..... 1.50	194. Olle klarar sig själv av <i>Niels Meyn</i> 1.50
164. Stockholmskusinerna av <i>Hedvig Svedenborg</i> . Flickb. 1.50	
165. Fröken Språkåle av <i>Lisa Euren-Berner</i> . Flickbok..... 1.50	